

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

54. årg.

Januar - februar 1964

Nr. 1

Nytår

Læs Luk. 2, 21!

*Julenat, mens engle sang, du blev til verden båret
— Maria tog som mor dig i sin favn.
Otte dage gik, og efter lov du blev omskåret
— på nytårsdag du fik dit Jesusnavn.*

*Alt, hvad navnet Jesus rummer: frelse, håb og nåde,
forladelse for synd og barnekår,
fred og trøst hos Gud — det finder jeg på denne måde
er trykket mig i hænde dette år.*

*Uden frugter, gold og nyttelos i Herrens have
— jeg ved det godt: til fældningsdom jeg står.
Dog, med navnet Jesus nævnt, som nådig nytårgave
min dom er ændret til: end nu ét år!*

*Endnu førend årets mange navne nævnt er blevet
— på synder, angster, skuffelser og sår,
du i dag har nævnet ét: dit eget, Jesus, skrevet
som overskrift det over dette år.*

K. R. H.

24. maj 1882 **C. M. JULIN** 18. nov. 1963

Af Vald. Olsen

Enkelte af vore jævnaldrendes livsbane kan på en sådan måde blive flettet ind i vort eget livsløb, at det ved et tilbageblik over livet er iøjnefaldende, at den omstændighed, at vore livsbaner kom til at løbe parallelt med hinanden, kom til at præge begge parter.

Sådan gik det for *Julin* og mig — han, den typiske djærve jyde — jeg, den ordinære dagligdags sjællænder.

Han blev en nær ven fra vore unge dage til sin død, en nær medarbejder på mange områder og gennem mange år, min medoplever af store glæder, dybe sorger, rige og dystre oplevelser i dagligliv og i højtid, fælles i vort barneforhold til vor himmelske Fader med fælles tro og håb til vor fælles Frelser og fælles i bønner: »Herre, jeg vil gerne tjene, tjene dig og dig alene — tag og brug mig, som du vil!«

Han var god at dele erfaringer med, at samtale med, at tie sammen med, at le sammen med, at græde sammen med — at være sammen med.

Ham behøvede jeg ikke at spille tid sammen med, og ham behøvede jeg ikke at blive træt af at være sammen med. Han mindede undertiden sig selv om det gamle mundheld: »Sid din ven nær, men sid ham ikke så nær, at han bliver træt af dig!«

Vi behøvede undertiden kun at veksle et blik i afgørende situationer — så forstod vi hinanden.

Sådan mindes jeg ham nu, da han for sidste gang har nikket farvel, farvel, før han blev båret over Jordanfloden ind i det forjættede land,

*»dér, hvor ingen rose visner,
dér, hvor evig blomstring er,
dér, hvor ingen kulde isner,
ingen sky er mørk som her —
i det land, hvor Jesus er.«*

Hermed skulle jeg måske så slutte og ikke skrive mere, idet enkelthederne i ovenstående vel kun har værdi for os, der har haft oplevelserne sammen.

Men nu hvisker forstander *Robert Hansen* stilfærdigt: »Sølvsnoren«, — den må da have sin minderune om ham, som ikke blot var med, da den blev navngivet (*Jubilæumsskriftet* side 9), men som gennem de mange omskiftelser lige fra 1908 til 1935 spandt så flittigt med på den Sølvsnor, der bandt gamle elever så uløseligt til Højskolen, at de fra alle verdenshjørner flokkedes om den i dens yderste nød under anden verdenskrig.

Ja — men at dykke ned i 56 års mindevæld er udtømmeligt.

Der var lærerblod i Julins årer. Hans far var lærer ved Års i Midtjylland, men han mistede tidlig sin far, og hans mor var enke i små

kår, da *Carl Marius* blev konfirmeret. Han fortæller selv: »Ingen har haft så afgørende betydning for hele min livsudvikling som min mor; hun var så sand, og jeg følte, at jeg havde én at leve for, én, jeg ikke måtte skuffe. Gennem hendes eksempel lærte jeg to afgørende ting: at bede og at Bibelen blev min ungdoms bog. Jeg lærte fra barndommen den hellige skrift, som kan gøre viis til frelse.«

Han var en kraftig dreng — kom i smedelære og blev svend. Blev imidlertid syg, måtte opgive smedehåndværket og kom på Nr. Nissum seminarium, hvor *J. Andreassen* dengang var forstander. — Som ganske ung

C. M. Julin

havde Julin haft sit personlige gennembrud i sit Gudsforhold og kom dermed aktivt ind i søndagsskolearbejdet allerede i seminarietiden. —

Da *J. Andreassen* i 1907 overtog forstanderstillingen på Fårevejle nyopførte højskole, valgte han Julin som sin nærmeste medarbejder og lærer her.

Julin var i flere henseender en naturbegavet lærer; men der var ikke alene lærerblod i ham — han var også på en vis måde smed — der var noget af essens fængende glød i hans varme blik, der var klang af hammer og ambolt i hans røst, og hans vidnesbyrd kunne slå gnister som gloende jern, så det fængede i unge hjerter.

Vi mødtes første gang d. 3. november 1907 ved det store folkemøde, da højskolen blev indviet i halvfærdige bygninger på en oplødt byggeplads med åbningsmøde for højskolens første elevhold.

Da var Julin en af den tids friske og frimodige ungdomsforkyndere — jeg blot tilhører.

Men da Ingeborg og jeg samtidig blev højskolens nærmeste naboer og dermed blev fælles med højskolens forstander og dens unge lærerstab om alle de daglige overvældende problemer, som meldte sig, og som langt oversteg, hvad nogen af os havde forudset, da voksede der i årene derefter, trods gensidige fejlgreb en ubrydelig tillid frem mellem os, som intet senere i livet kunne rukke ved.

Som ung ugift lærer boede Julin i de første år på højskolen. — På det tidspunkt fandtes ingen børneskole ved Fårevejle station, og fra kommunens side havde man dengang ingen tro til, at der ville blive brug for en sådan. Den omtrent ubeboede Lammefjord betragtedes

endnu nærmest som et område, hvorpå de omliggende kommuners jordbrugere kunne høste hø og havre. Da vi derfor i 1908-09 fandt det nødvendigt at bygge privatskolen, blev Julin samtidig med sin højskolelærergerning også den selvfølgeligelige børneskolelærer og den lige så selvfølgeligelige søndagskoleleder, så det blev næsten døgndrift — men hvor kan man overkomme meget i den alder, når den indre trang til at yde sit bedste er varm!

Både Julin og Andreassen havde en forunderlig, altid oplagt, arbejdssevne, der også smittede os andre.

Julins forberedelser var utraditionelle, hans notater knappe, og hans foredrag tit meget inspirationsprægede og fængende. Hans erfaringsrige kendskab til hans elevers miljø samlede lyttende ungdom både om højskolens kateder og om hans talerstole ud over både opland og andre landsdele. —

I 1910 byggede Julin villa »Solglimt«, og hertil hjemførte han da sin ungdoms brud, sin »lille hedelærke«, som han sagde, og her oplevede de deres første lykkelige år — isprængt deres del af sygdom og sorger. —

Julin fik aldrig den oplevelse at ansøge om en stilling. Han udfyldte bare den, han til enhver tid havde, indtil han blev bedt om at føje en ny dertil. Og han krævede ikke forud sikkerhed for nogen bestemt løn for sit arbejde. Dens størrelse lod han os andre bestemme — og vi havde ikke meget at give af. Faste lønsatser og offentlige tilskud kendte vi ikke dengang. —

I 1912 bad vi ham flytte op i højskolens forstanderlejlighed.

Et brev fra *Christine Julin* fra de dage slutter således:

»Nu til foråret skal vi jo så forlade vort dejlige lille hjem på »Solglimt«, som vi vist vil se tilbage på med længselsfulde blikke, for helt at overgive os til gerningen på højskolen. Vil I så være med til at slå bønnekæde om os og arbejdet, som igen begynder under de gamle vanskelige forhold. En ting giver dog mod for alle os, som har stået i gerningen og set Herrens velsignelse: at mange unge fredløse sjæle drog herfra med den fred, der overgår al forstand, og som kan bevare hjerter og tanker i Kristus Jesus«.

Da bestyrelsesmedlemmerne samtidig hermed i fællesskab fik betalt højskolens forfaldne gæld på 100.000 kr., begyndte en lykkelig opgangstid i højskolens historie. Vi erfarede igen en vis nøje samhörighed mellem troende menneskers vilje til at give afkald og lide afsavn — og Guds rige velsignelse.

I sommeren 1914 afholdtes »Den baltiske udstilling« i Malmø, arrangeret i fællesskab af Østersølandene. Som noget dengang enestående skulle sommerskolen afsluttes med elevernes udstillingsbesøg i Malmø samtidig med deres hjemrejse den 31. juli.

Der lyttes i »Mariasalen«

Udstillingen imponerede, ikke mindst den tyske afdeling med et umådeligt opbud bl. a. af moderne jernbanemateriel og transportmidler. — Da vi om aftenen rejste hjem, så vi alt dette i pludseligt opbrud blive ført til tyske færger i Malmø havn. Alle undrede sig — ingen kendte årsagen.

Men da vi kom til København, var byen et myldrende menneskehav, alle lamslåede af avisplakaternes eneste tekst: Krig!

Og da vi kom hjem til Fårevejle, havde sognefogden allerede opdelt mobiliseringsordre til alle værnepligtige — også til Julin.

Alle skulle møde i deres garnisonsby med første tog næste morgen — hurtigere forbindelser fandtes ikke dengang.

Dermed begyndte den første 4-årige verdenskrig.

Den nat blev travl og angstfyldt i næsten alle hjem — ingen vidste, om mobiliseringen var ensbetydende med øjeblikkelig frontkamp.

Indtrykkene af personlige sjælekampe og gribende afskedsscener i de få natteimers travlhed med aftaler og omlægning af forholdene i hjemmene og uvished om fremtiden kan vist aldrig udviskes af erindringen.

De ny elever til august måneds feriekursus og husholdningskursus var undervejs og ankom efter Julins afrejse. — I dagene derefter blev fæstningsanlæggene omkring København belagt med soldater, hvorfor alle kvindelige beboere på Skovtofte Magdalenehjem måtte flyttes derfra og ankom til højskolen den 6. august, hvor de var vore gæster i næsten et år under forstanderinde *Marie Rasmussens* dygtige ledelse. I de første forvirrede augustdage måtte jeg hjælpe lidt til som en aldeles ukvalificeret højskoleforstander-vikar!

Senere skrev Julin: »Det er en vældig tid, vi oplever på afstand: Et blodbad uden lige. Egoisme, magtbegær, misundelse sidder til høj-bords i Europa. Truende, sorte uvejrsskyer hænger over de kristne lande. Flammesværdet er udstrakt til gru for mange små hjem, og imens sover den store masse af det danske folk, frarøvet det dyreste eje: barnetroen, barnetilliden, barnekærligheden. I stedet er ligegyldighed, letsindighed, forlystelsessyge, magtbegær, materialisme, kort sagt ugudelighed kommet til højboards. — Som Abraham, der for Sodom bad — så bed og du for den store stad!«

Kun to gange under den fire-årige krig blev Julin indkaldt til sikringsstyrken, og i de efterfølgende år voksede elevholdene og blev næsten alle prægede af rige, åndelige vækkelser. —

Ligesom den jyske sparsommelige nøjsomhed var karakteristisk med hensyn til Julins personlige fornødenheder, således blev han også som højskolens administrator den udprægede økonom på alle områder. Det mærkedes også undertiden på varmegraderne i lokalerne. Højskolen lå jo dengang uden noget læbælte på den udstrakte nøgne, flade Lammefjord, hvor alle vinde susede. Og koksene var dyre — og brændselspengene små.

Det var i en sådan situation, da pigerne engang kom til at fryse, at Julin med sit afvæbnende jyske lune afværgede al videre mistemning ved spøgende at bemærke, om de ikke »i eftermiddag kunne tage et ekstra forklæde på«.

I forstanderhjemmet voksede børnene imidlertid op omgivet af deres mors og mormors omhu, indtil en tiltagende sukkersyge i forbindelse med anden sygdom i 1923 gjorde børnene moderløse og Julin alene. Børnenes mormor, fru *Thusholt*, stod derefter udholdende Julin bi i de efterfølgende år, indtil *Anne Mølgård* trådte ind til sin store livsopgave som Julins hustru og livsledsager indtil hans livs sidste stund.

Ved folketingsvalget i december 1926 valgte Venstre i Vinderup-kredsen Julin ind i Folketinget, og dermed begyndte et nyt afsnit af hans livsgerning. Denne officielle tilknytning til et enkelt politisk parti tilligemed den noget mangelfulde jernbaneforbindelse mellem Fårevejle og København vanskeliggjorde tid efter anden kombinationen mellem stillingen som højskoleforstander i Fårevejle og folketingsarbejdet på Christiansborg og medførte, at han i 1934 besluttede at vælge folketingsarbejdet og flytte fra Fårevejle.

Vi, som i bestyrelsen havde ansvaret for højskolen, var dengang bedrøvede over denne afgørelse, men vi måtte være enige med Julin i, at det var uafvendeligt. —

Tid efter anden gennem Julins Fårevejle-tid var han blevet det samlende element i det kristne ungdomsarbejde og i søndagsskolearbejdet ikke alene i Nordvestsjælland, men udover hele landet, og han havde forstået at drage flere og flere af os andre lægmænd ind i et mere missionerende arbejde. De store stævner i Holbæk og om

sommeren i skovene, de utallige fælles rejser pr. jernbane eller pr. hestekøretøj med møder i kirker, missionshuse og private hjem, de mange personlige kontakter, der hermed blev knyttet, skabte et rigt og vidt favnende fællesskab med kristen ungdom og kristne hjem. Julin havde i virkeligheden også en velvillig og forstående lokal presse. Og når det regnede på ham, så dryppede dette også undertiden på os andre.

Fra Fårevejle flyttede Julin i 1934 til villa »My Home« i Tølløse, hvor vi så igen — ligesom i de første 10 Fårevejleår kom til at bo dør om dør i en årrække og fremdeles havde meget fælles, indtil Julins i 1939 flyttede til Roskilde for at være nærmere folketingsarbejdet.

Endnu engang gav Julin sit håndslag til sin ungdoms lyse borg, da han i marts 1944 besvarede et brev således:

»Vel er der fejlet, og arbejdet kunne være gjort meget bedre; men vi brugte de evner og kræfter, Gud gav os, og så så han bort fra vor mangelfuldhed og virkede iblandt os ved sit ord og sin gode Helligånd, så arbejdet blev velsignet i så rigt mål, at tusinder af unge gennem årene med takfyldt sind drog velsignet bort fra deres ophold på Fårevejle Højskole. Og mange fik her det afgørende møde med deres Frelser.

Dette er en kendsgerning, som ingen og intet kan rukke. — Idet vi kommer dette i hu, kan vi ikke forliges med den tanke, at den lyse ungdomsborg på Lammefjorden nu skulle gå over til at være et ungdomsfængsel. Det må ikke ske. — Det behøver ikke at ske, hvis alle vi, der har oplevet noget af det, der er herligt, på Fårevejle Højskole, løfter i flok nu på nødens dag og efter evne yder vort bidrag til den store opgaves løsning: GENREJSNING AF VOR SKOLE. — VI KAN. Og det er, som jeg hører et mangestemigt: VI VIL«.

Senere blev Julin sammen med højskolens første forstander J. Andreadsen livsvarige bestyrelsesmedlemmer i den, som selvejende institution, genrejste Fårevejle Højskole. — Alt af nåde!

I de senere år gennemgik Julin svære sygdomme. Jeg har vist sagt farvel til ham fire gange, og vi har begge hver gang ventet, at det ville være det sidste farvel på denne jord. —

Legemligt var han tilsyneladende raskere det sidste årstid. Men hukommelsen svigtede, og han var træt. Den morgen, da Anne ringede og sagde: »Nu er din gamle ven hentet hjem«, kunne jeg svare: »Til lykke!«

Fra Roskilde Domkirke blev Julin jordfæstet på Roskilde kirkegård lørdag den 23. november. Et stort følge af slægt og gamle venner fulgte. I kirken talte pastor *Ebbesen*, Roskilde, ud fra Rom. 14,7-9. Efter begravelsen fyldtes Roskilde ny Missionshus til minde-samvær, hvor landssekretær *Ejner Jensen* bragte hilsen fra søndags-

skolearbejdere i Danmark og Norge, og hvor der tillige blev bragt hilsen fra Kristeligt dansk Fællesforbund og fremdraget minder fra samarbejdet med Julin bl. a. af konsulent *F. K. Damgaard*, Fårevejle, fhv. indenrigsminister *Søren Olesen*, som var elev på Fårevejle Højskole 1908-09. pastor *Willesen*, indremissionær *Stidsen*, dr. *N. H. Brønnum*, Roskilde, og mig. —

Alle Julins børn, en datter og tre sønner fra første ægteskab og tre døtre og en søn fra sidste ægteskab samledes bagefter sammen med deres mor og den nærmeste familie i de stille stuer på Kongebakken.

De tog mig med hjem — hvor vi sammen kunne dele de mere personlige erindringer, og jeg endnu gang fik lejlighed til at være sammen med hele næste generation af den slægt, der gennem et langt liv så forunderligt blev flettet ind i min tilværelse. — Tak!

»Så tag da vore hænder og før os frem,
til barnets vandring ender i faders hjem!«.

Vald. Olsen.

Julin drøfter gamle minder

Tak!

Til gamle Fårevejleelever, som jeg ikke kan nå med en personlig hilsen, vil jeg gerne her gennem „Sølvsnoren“ bringe en hjertelig tak for venlig deltagelse ved min kære mands død og begravelse.

På familiens vegne

Anne Julin.

Mester — jeg vil følge dig!

MINDEORD OM FAR.

Af Jens A. Julin.

»Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet!«

Sådan lød ordene af far, da han stod ved sin kære hustru bære oppe i »Mariasalen« på Fårevejle Højskole på begravelsesdagen den 3. oktober 1923.

Jeg husker det tydeligt, som var det i går, da jeg som tolvårs dreng også måtte tage afsked med mor.

I min minderune om far, kan jeg med samme hu sige:

»Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet!«.

Far voksede op i den hektiske periode før og omkring århundredeskiftet i Wilh. Beck's tid, hvor kristendom på en egen måde var på dagsordenen. Vækkelser faldt på vækkelser, det hele lignede præriebrande, missionshuse var fyldte til trængsel, de vakte sang og lovpriste Gud.

Den unge mand, *Carl Marius*, blev grebet af disse strømninger og meldte sig til tjeneste i Herrens vingård, der i ham havde glæde af en lydig og brugbar tjener ved utallige møder landet over .

På far's konfirmationsdag, som fandt sted i Giver sogn, Himmerland, i april 1896, gav præsten ham det smukke bibelord: »Mester, jeg vil følge dig«.

Dette ord blev et motto, ja, den røde tråd i fars liv og gerning som skolemand og prædikant. Talenter blev til mange talenter.

Far's egentlige arbejdsmark var »*Det hvide slot*« på Lammefjorden. Syvogtyve år blev det, vekslende med glæder og sorger. Også på højskolen oplevede man vækkelser, hvor unge fandt hen til Kristus, og enkelte fik kaldet til at drage ud til missionsmarkerne for at øve en indsats der.

Også jeg står i taknemmelighedsgæld til Fårevejle Højskole, mit gamle barndomshjem. Mange minder har jeg fra de skiftende elevhold, fik venner for livet. Endnu er i drømme sceneriet henlagt til dette sted.

Sine sidste leveår tilbragte far i den fordums berømte kongeby Roskilde. Også der en rig tid med meget arbejde inden for søndags-skolerne i Danmark foruden de sædvanlige møderejser; den overmalede kalender ved skrivebordet vidnede jo om en sjælden aktivitet. Far var villig til at komme, når der blev kaldt, til trods for, at far havde favnen fuld af arbejde.

Efterhånden blev det til høst for far. Analog med naturen ved efterårstide, hvor bladløvet ses i de skønneste farvenuancer, modent til høst, således også far med det sølvhvide hår og det fredfyldte ansigt. Far var en fjende af døden; men under sygelejet, da båndene lidt efter lidt løsnedes fra det jordiske, følte far sig frigjort og kunne glæde sig i forventning om mødet med den Mester, han valgte at følge.

FRA SKOLEN

Siden sidst — er skolen blevet tom og mørk. Det kommer altid nærmest som et chok. Vi arbejder jo på højtryk lige til sidste minut — og så pludselig er de væk, eleverne, der fyldte hele skolen med deres stemmer og myldrende liv.

Punktum for efterårsskolen 1963 blev sat ved den kombinerede *jule- og afskedsfest* d. 18. dec. Den indledtes efter traditionen med julemiddagen og derefter i gymnastiksalen med filmen »Skæbne eller skabervilje?« og fortsattes i foredragssalen ved de smukke pyntede borde. I mangel af tid til indstudering og »rigtig« opførelse læste *forstanderen* to akter af sit julespil »Og alt det gamle nyt«. Efter kaffen tog *Alice Boelskifte* ordet for på hele det bortdragende holds vegne at sige skolen tak: »Det var med vidt forskellige forestillinger om både skolens og dens opgave, vi kom hertil, og vi kan ikke sige andet, end det var med en vis ængstelse og spænding, vi første gang tog opstilling på »Rådhuspladsen«! Men vi følte med det samme, at vi var velkomne, og den hygge, de alle ofrede deres tid på at give os, vil vi aldrig glemme. Tak, fordi dørene altid stod åbne, og fordi der altid var tid, når vi kom! Vi synes, vi har lært meget, men véd dog godt, at det kun er »forordet« i den bog, sygeplejeuddannelsen udgør. Der er lang vej, inden vi med det runde emblem kan sætte det sidste punktum i bogen; men vi siger tak, fordi vi ved de første sider har fået et godt og sikkert grundlag, som vi gerne vil og håber på at have evner til at bygge videre på. Her blev også vort manglekantede »jeg« slebet — sommetider syntes vi med groft sandpapir; men da vi lærte at rette et kritisk blik mod os selv og selv at slibe, kan vi godt forstå, at et blidere våben ville have været nytteløst. Vi skylder alle en stor tak. Deres arbejde har givet flere resultater end de synlige. Nu er tiden gået, og vi forlader skolen lige så forskellige, som vi kom; men alligevel har den samlet os sådan, at vi altid vil kunne mødes i mindet om skolen og hvad vi fik her«. Med blomsterbuketter til lærerkræfterne og en afskedsgave til skolen (en lang række meget smukke keramiklysestager til at pryde skolens borde i festlige stunder), understregedes derefter holdets tak. Også *Ulla Herrche, Else Callesen* og *Lone Thomsen* tog ordet for personligt at sige tak. *Forst.* takkede holdet for samvær og samarbejde i de fem forløbne måneder — og for gaven, og udtrykte håbet om, at det bånd, som var bundet mellem skolen og de bortdragende, måtte holde og komme til synligt udtryk gennem »Sølvsnoren«, elevmøderne, brevveksling og besøg, som man altid var velkommen til at aflægge her. — Det blev sent, inden frk. *Pade* fik ordet til sidst: »Hvordan skal det så gå i fremtiden? Ja, noget står fast: De har arbejdet på at dygtiggøre Dem til noget at *leve af*. Men hvis De har valgt sygeplejen ikke blot for den gode

løns skyld, har De også dermed fået noget at *leve for*. Men uden noget at *leve på* lykkes livet ikke. Men hvad kan et menneske leve på? Det er udtrykt i julens budskab: »En frelser er født os!« Jesus Kristus, Guds søn, gjorde sig til ét med os, for at vi ved ham kunne blive Guds børn med alt, hvad det rummer. Den dag, det går op for os, har vi fået noget at leve på.

Næste morgen bortførte tog, biler og busser vore elever — hjem til juleferien og ud til de glæder og skuffelser, som livet nu engang er fyldt med for os alle, og hvorfor vi alle trænger til det

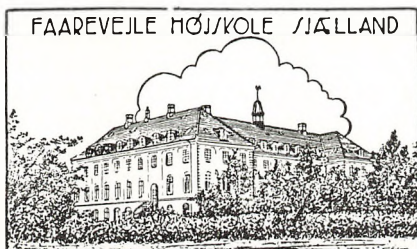
»Befal du dine veje
og al din hjertesorg
til Hans trofaste pleje,
som bor i Himlens borg!«

hvormed vi skiltes.

Julen gav os meget — også og ikke mindst en lang række *julebreve* fra gamle elever. Hvis De vidste, hvad de betyder for os! Og hvis De vidste, hvor gerne vi ville besvare hver enkelt! Men tag nu på denne måde imod vor *tak* hver især! De har glædet og opmuntret os — også til at »klemme på« endnu en gang og d. 2. februar at tage imod vort 26. hold.

Fra
og
til

ELEVKREDSEN

BRYLLUPPER:

Frk. *Benedicte Vermehren* (E 1960), indgik d. 17. aug. 1963 ægteskab med stud. med. Johannes Gade, Køge. De bor nu Vibevej 51, 2. tv., Kbhvn. NV.

Lørdag d. 28. dec. viedes i Roskilde Domkirke sygepl., frk. *Ruth Hellerup* (v 1957-58), Hedegade 12, Roskilde, til ingeniør Brian R. Mollet, Glamorganshire, South Wales, England.

Samme dag viedes i Thisted kirke sygepl. frk. *Ingrid Smith* (F 1960) til assistent i Ø. K. Jan Meinert Olsen. De har slået sig ned i Vridsløselille pr. Tåstrup.

Vi ønsker alle tre par hjerteligt til lykke og velsignelse.

DEM DERUDE —

Iflg. SMF-bladets jan.-nr. kan vi til fortegnelsen over FH-elever, der virker som missionær langt herfra, føje navnet sygepl. frk. *Inga Buhl Pedersen* (s. 1952), uddannet på Skt. Lukasstiftelsen, udrejst 1962 til New Guinea. Adressen er: Ialibu via Mt. Hagen, New Guinea.

Fru *Ragnhild Winther*, f. Ibsen (s. 1953), er nu hjemme på orlov fra sin gerning i Suriname og bor med sin familie i Lovrup, Døstrup, Sønderjylland. Frk. *Ketty Vingborg* er ligeledes på hjemmeophold fra Nigeria og bor »Lindegård«, Gesten.

Sygeplejerske, frk. *Ninna Pedersen*, BBH, er blevet antaget af Den danske Ethiopermission. Foreløbig rejser hun nu til England på sprogskole og bibelskole. Først til efteråret vil indvielse og udsendelse finde sted.

Sygeplejerske, frk. *Eva Boesen* (v. 1956-57) indviedes og udsendes ved en gudstjeneste i Tingsted kirke d. 29. dec. og fløj fra Kastrup 5. jan. til sin gerning i Sikonge i Tanganyika. Mere herom i næste nr.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

har sammenkomst i »Carmel« tirsdag d. 11. febr. kl. 20 med højskoleforstander *Aksel Nielsen*, Hoptrup, som taler.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

indbyder til møde i Hjallerup Mh. lørdag d. 15. febr. kl. 20. Forstander *H. M. Hansen*, Østvendssysseles Ungdomsskole, taler: »I Mesterens hånd«.

HVIS NOGEN UNDER NYTARSOPRYDNINGEN

skulle finde et gult giroindbetalingskort med påskriften nr. 8701, Fårevejle Højskoles Elevforening, så var det det, der lå i »Sølvsnoren« novemberr., og som De (vistnok) savner hårdt. Det gør vi i hvert fald (i udfyldt stand altså) — mener Davidsen.

SAMLEDE TIL FAREVEJLESTÆVNE I ODENSE

den 24. november sendes højskolen og „Sølvsnoren“s læsere vore kærligste hilsener. Og hermed er så „Fårevejlekredsen for Fyn“ — ikke ophævet, men smeltet sammen med den nye „Indre Missions Højskolekreds for Fyn“. Alfred Hansen (1919—20). Johanne Hansen, f. Pedersen, (1919). Hansine Pedersen, f. Jørgensen, (1914). Marie Andersen, f. Johannesen, (1922). Marius Andersen. Evelyn Nielsen, f. Pedersen, (1937). Aage Christensen (1952). Sørine Thorsen (1926). Else og Carl Nielsen (1919—20). Karoline og Johs. Nielsen (1919—20). Axel Nielsen (1934—42). Kamilla og Johs. Madsen (1915—16).

TIL DENNE HILSEN

føjer vi her fra skolen vor tak — for jeres enestående trofasthed gennem årene. Vi tager dog ikke hermed afsked med hinanden, men håber engang imellem at kunne mødes med jer under de nye former.

ADRESSEFORANDRINGER:

54—55 Ruth Christiansen, Dagmarsgade 18 — 2, Ringsted.

54—55 Anna Kristine Larsen, Centralsygehuset, Hillerød.

55—56 Birthe Brandt (f. Eliassen), Nørregade 63, Esbjerg.

S 56 Asta Højgård (f. Jensen), Birkevej 7, Seest.

S 58 Inge Jørgensen, Sygehuset, Brædstrup.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

54. årg.

Marts 1964

Nr. 2

Danmark

er ikke et fremmed
land for os fra

Tanganyika

Dansk Missionsblads »udsendte medarbejder« har haft en samtale med vore tre tanganyikanske elever. Da han tillige er medarbejder ved »Sølvsnoren«, har vi uden vanskelighed fået hans tilladelse til også at gengive den her.

Det hører med til enhver højskoles »charme« at rumme en meget broget flok unge — broget i enhver henseende: hjemsted og alder, udseende og uddannelse, kundskaber og kultur, moral og ånd. Men elevflokkens på Fårevejle Højskole er i dette forår usædvanlig broget, idet tre af de 106 elever er .....

Skriv nu endelig ikke sorte som kul! skynder forstander K. Robert Hansen sig at sige. Det gjorde en journalist nemlig forleden — med det resultat, at vore tre tanganyikanere kom og spurgte med megen forbavselse: Er vi da sorte som kul? Jeg måtte undskylde journalisten med, at hun i vor oliefyrtid nok aldrig havde set et stykke kul — og i øvrigt er I brune og søde som chokolade!

Vi sidder i forstanderens stuer med frøknerne Erica Sizya, 22 år, fra Ichemba i Unyamwezi, af Wamyamwozistammen, Erica Zakaria, 21 år, fra Gera i Bukoba, og Paskasia Fulisi, 19 år, fra Bugabo, ligeledes i Bukoba, begge altså af Hayafolket. Men spørger vi dem om, hvor de er fra, kan det hænde, at de ler med hver sin skinnende hvide perlerække og siger på vestjysk: Vi er da fra Holstebrow — kan De ikke se og høre det?

Holstebro? Jo, for det er Sct. Georgsgilderne i denne gode jyske by, der — bistået af Danmarks U-landshjælp og Det danske Missionsselskab — med varm omsorg står bag eksperimentet at hente de tre unge piger herop til en dansk sygeplejeuddannelse. Den 9. april sidste år landede de i Kastrup modtaget på deres eget mål af søster Kirsten Marie Mogensen, som ellers gør en missionærs gerning i Tanganyika, men netop var på hjemmeophold. I 10 måneder opholdt de sig i forskellige hjem i Holstebro for at akklimatisere sig og lære dansk og er nu siden 1. februar elever på Fårevejle Højskole, der foruden at være »almindelig« højskole også giver den obligatoriske sygeplejeforskoleundervisning. Og endelig vil de fra 1. juli være at finde blandt eleverne på Holstebro Centralsygehus for dér at gennemgå den treårige sygeplejeuddannelse.

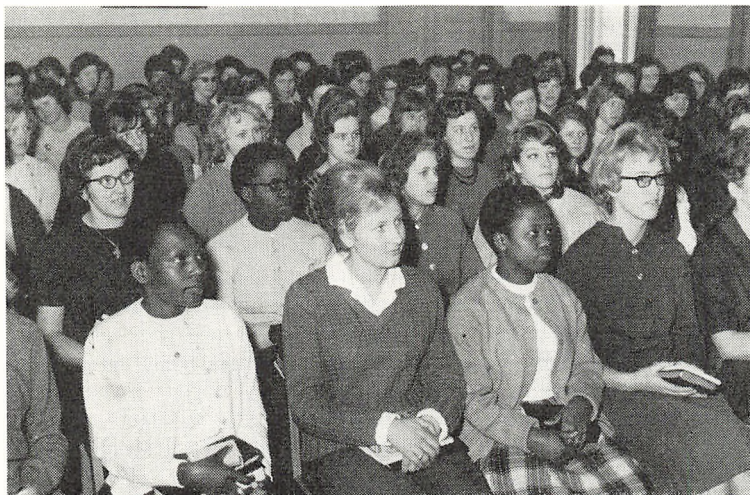
Var De ikke spor betænkelig ved at rejse så langt bort til helt fremmede forhold?

Nej, hvorfor dog det? havde vi da nogen grund til at være betænkelige? ler Paskasia.

Ikke spor! vi regnede så småt med, at det var mennesker som vi, vi skulle op til! lyder Erica Zakarias' svar — mens Erica Sizya lige ud slår fast: De må da ikke tro, at Danmark var noget »fremmed« land for os; vi kendte da Danmark på forhånd gennem alle de danske missionærer i Tanganyika, f. eks. — og så får vi hele rækken af D.M.S.s missionærer i Buhaya i Nord Tanganyika og af medarbejdere i Brødrekirken i Unyamwezi i Vest Tanganyika, udsendt af Brødremenighedens danske Mission — nej, vi føler os da slet ikke fremmede.

Dette er nok ikke den første skole, De er på?

Nej, da! Og så fortæller Erica Sizya om sine første fire år i grundskole (primary school) i sin landsby, fulgt af andre fire år i mellemskole, nemlig Usoke pigekostskole, hvor hun havde frk. Erica Kapaya, der fornylig var på studieophold i Danmark, som lærerinde. Erica Zakaria beretter noget lignende, blot at hun i sin mellemskole havde den svenske missionær, medlem af Tanganyikas parlament, frk. Barbro Johansson til lærerinde. Og begge beretter de om de tre år derefter som sygeplejeelever på Ndolage hospital. Paskasia gik derimod efter sine fire år i grundskole og fire års mellemskole til Tabora Secondary School i Umyamwezi, hvorfra hun fik eksamen (Cambridge Overseas Examination).

*Det er vist ikke vanskeligt i den brogede flok at få øje på de afrikanske „jyder“
(fra venstre til højre): Erica Sizya, Paskasia Fulisi og Erica Zakaria.*

Er det svært at følge med på lige fod med Deres danske kammerater?

De tre ser på hinanden — og enes øjensynlig om at svare: Det er svært, men vi gør, hvad vi kan.

Det går fint, lyder det hende fra forstanderens plads; de arbejder modent og er ikke bange for at spørge og bede en ting forklaret endnu en gang — noget, vi lærere sætter megen pris på.

Ja, men det sproglige?

Åh, vi er snart så vant til at skifte sprog, svarer Erica Sizya. — Hjemme taler vi for det første vort stammesprog, mine to kammerater altså luhaya og jeg kinyamwezi. Da vi kom i skole, måtte vi i gang med hele to nye sprog, engelsk og Tanganyikas fællessprog swahili. Da jeg kom til Ndolage hospital, var jeg nødt til at lære luhaya for at kunne tale med patienterne. Og nu dansk! altså fem sprog.

Har Deres forældre gået i skole?

Nej, men som voksne har de taget undervisning, og de er meget interesserede i vor uddannelse og sagde straks ja, da vi spurgte dem, om vi måtte tage imod tilbuddet om at komme til Danmark.

Kommer De fra kristne hjem?

Ja, alle tre, og vi er døbt som børn.

Også Deres forældre?

Nej, for os alle tre gælder det, at vore forældre blev kristne som unge. Og Erica Sizya føjer til, at hendes fader i 19 år havde været evangelist i Brødrekirkens tjeneste.

Synes De, der er forskel på kristenliv hjemme i Tanganyika og her i Danmark?

Det var et stort og vanskeligt spørgsmål. Men svar bliver der alligevel. Hver af de tre giver sit bidrag; det bliver til en hel diskussion mellem dem:

Nogen reel forskel er der ikke — det er jo dog det samme evangelium om Jesus Kristus. Men jeg har undret mig over, at det at være en kristen og så at gå i kirke ikke selvfølgelig hænger sammen her i Danmark. Jeg har også sagt det til nogle, og de indrømmer, at der er noget galt.

Jeg mente, at alle danske var kristne — og det er de jo også i en vis forstand. Men.....

Ja, men der er da også sløje kristne i Tanganyika, mennesker, der kun er kristne af navn.

Jo vist, men det er dog den største procent af de døbte, der går i kirke. Og man ser da i hvert fald ikke nogle af de kristne gå og arbejde om søndagen.

Den mest »akademiske« af dem afrunder denne del af samtalen med følgende: Der er hos os kristne, som går i kirke om søndagen og lever et kristent liv i hverdagen; der er også kristne, som går i kirke, men ikke lever et kristent liv, og endelig er der »kristne«, som hverken går i kirke om søndagen eller lever et kristent liv i hverdagen. Ganske som i Danmark!

De mener altså ikke, at den dag snart kommer, da det er kristne afrikanere, som er missionærer i et afkristnet Europa?

Vi skal hjælpe og støtte hinanden.

Deres forstander siger, at de færdes hjemmevant i alle forhold — er der da slet ikke noget, som forundrer, fordi det er så helt anderledes end hjemme?

Klimaet — uha, uha! Nej, kom til Tanganyika! Og så har vi møret os over den »hvide regn«, som vi nok havde læst om, men aldrig set. Men taler vi om det egentlige: at være mennesker — er der forbavsende lidt forskel; der er kun hudpigmentet til forskel!

Længes De hjem? Ca. fem år er lang tid.

Et énstemmigt: Ja! Men vi græd kun lidt den første nat — så ikke mere!

Og hvad så, når De kommer hjem?

Vort mål er at komme hjem med en solid sygeplejeuddannelse, der sætter os i stand til rigtigt at tjene vort land og folk.

Til sidst et spørgsmål — pinligt at stille og at svare på, men altså: synes De, at De er blevet akcepteret — ikke sandt, sorte — hvide, racerne, De forstår?

Nej, oprigtigt, vi forstår ikke, hvad De mener!

Og det er det fine ved det — lyder det fra forstanderen i baggrunden.

Og Tanganyika er ikke et fremmed land

for os på Fårevejle Højskole

Eva Boesen (vinteren 1956-57) blev den 29. december 1963 ved en gudstjeneste i Tingsted kirke indviet og udsendt til en sygeplejerskes og missionærs arbejde i Tanganyika. Først havde den store glæde selv at indvi sin »gamle« elev, og frk. Pade var blandt dem, der sluttede kreds om hende ved alteret i indvielsesstunden — ligesom hun ved den efterfølgende fest bragte en hilsen herhjemme fra skolen.

I de dage, da Eva Boesen beredte sig til at rejse, skrev hun på opfordring til vort blad:

Kære elevkammerater og alle venner af Fårevejle Højskole.

Så kalder Afrika igen — stod der som overskrift til en opfordring til sygeplejersker med missionskald i »Sølvsnoren« for nogen tid siden. Det var tredje gang, jeg var blevet mindet om sygeplejerskemangelen i Sikonge i Tanganyika. Nogen tid i forvejen, medens jeg endnu var i London, blev det lagt hen til »Brødremenighedens danske Mission«s venner at bede Gud om at kalde sygeplejersker til tjeneste. Det gjorde jeg også — uden at tænke, at jeg skulle blive den ene. Det har dog altid været mit ønske og mål at komme til Afrika som missionær. Med den gerning for øje begyndte jeg sygeplejeuddannelsen i Maribo efter at have været på Fårevejle Højskole vinteren 1956-57.

Min fritid blev brugt til at læse bøger om Afrika; jeg havde mine tanker og planer om, hvor jeg gerne ville hen.

Efter min uddannelse i Maribo var jeg et halvt år på Statshospitalet i Vordingborg. Derefter kom jeg til København på Rigshospitalet, hvor jeg supplerede barselpleje og hudsygdomme.

Medens jeg var i København, talte Gud til mig om, hvor forfærdelig synd er, og om, hvor meget det kostede ham at frelse mig. Det blev af afgørende betydning for mig, og jeg oplevede nu for alvor, hvor rigt livet er, når det leves i forvisningen om syndernes forladelse i Jesus Kristus.

Fuld af tak til Gud og med forventning om hans fortsatte hjælp begyndte jeg jordemoderuddannelse i Skotland. Det var tit svært, men Jesus har aldrig svigtet.

Efter jordemodereksamen har jeg været i London og fået kursus i tropesygdomme. Det var en meget interessant og spændende tid.

Jeg kom hjem i august sidste år og vidste ikke rigtigt, hvad jeg skulle. Kaldet fra Tanganyika lød igen til mig; men der var noget, som holdt mig tilbage. Jeg havde ikke fred. — En aften læste jeg Es. 48, 17-18: »Jeg er Herren din Gud, som lærer dig, hvad der båder, og leder dig ad vejen, du skal gå. Ak, lytted' du til mine bud, da blev din fred som floden, din retfærd som havets bølger«. Da stod det mig klart, at jeg måtte gøre noget. Jeg skrev til min gamle højskoleforstander, som er formand for »Brødremenighedens danske Mission«, og kort tid efter blev jeg antaget til missionsarbejdet i Sikonge.

Jeg glæder mig meget til at komme til Tanganyika, og jeg er lykkelig over det kald, jeg fik.

Tak, til alle, som vil være med til at bede om, at gerningen derude må lykkes, så Jesu navn bliver herliggjort.

Hjertelig hilsen!

Eva Boesen.

Den 5. januar fløj Eva Boesen til Afrika, hvorfra vi har modtaget tre gode breve. Den første måned var hun i Tabora og læste sprog, kom derfra til Usoke for at sætte sig ind i klinikarbejde »i marken« og er nu på vej til Sikonge for at overtage sin stilling som sygeplejerske ved vort hospital dér. Om urolighederne i Tanganyika skrev hun følgende: »Gennem radio og aviser har I sikkert hørt derom. I tirsdags havde vi en meget urolig dag her i Tabora; vi måtte holde os inden døre, da der blev skudt temmelig meget om formiddagen; Missionær Georg Sørensen kunne ikke få forbindelse med sine børn; de var jo sendt i skole om morgenen. Senere på dagen blev de bragt tilbage af en betjent. Der er dog ikke sket os noget, og vi er alle taknemmelige over, at der igen er ro og orden; men det var en forskrækkelse. — Det er, som om jeg har været her meget længe, jeg har oplevet så meget. Tro ikke, jeg har tabt humøret. Jeg er glad i troen på min frelser. Efter urolighederne kom flere afrikanske venner ind til Georg Sørensen, hvor vi alle var samlede — det var dejligt at mærke deres sympati.«

Vera Andersen f. Grevsen (sommeren 1957) og hendes mand, bygmester Bent Håning Andersen, Skjern, har nu opholdt sig som sproglæsende i England i nogle måneder. Søndag den 5. april kl. 14 indvies de til missionærer i Tanganyika ved en gudstjeneste i Sejerslev kirke på Mors. Gamle Fårevejleelever på

egnen vil sikkert slutte kredse om dem både i kirken og ved festen bagefter.

Tove Lauritsen (vinteren 1956-57) har nu begyndt sin jordermoderuddannelse i Glasgow. Når hun er færdig med den om et års tid, vil indvielse og udsendelse til Tanganyika finde sted.

Alle gamle Fårevejleelever, som har lyst til at følge med i BDMs arbejde i Tanganyika, anbefales at holde Brødremenighedens Missionsblad, som hver måned bringer nyt derudefra. »Mindsteprisen« er et bidrag på 5 kr. om året. Send et brevkort til jeres »gamle forstander« — så klarer han det fornødne!

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi ikke alene modtaget nye elever, men vi er allerede to måneder »henne«. Vi er glade for vort forårshold; der er harmoni og godt humør over det, og der arbejdes på livet løs!

Velkomstmødet blev denne gang slået sammen med det traditionelle fastelavnsmøde, der som sædvanlig samlede mange, ikke mindst unge, fra egnen, så gymnastiksalen var propfuld. Det blev ikke uden grund en Afrika-aften med foredrag af adjunkt, cand. mag. Vilh. Pedersen, Haslev Gymnasium (tidl. leder af skolearbejdet i Brødrekirkens mission i Tanganyika) og hustru, læge ved Haslev Sygehus, fru Else From Pedersen (i en årrække leder af det medicinske arbejde ud fra missionshospitalet i Sikonge) — samt sang af »skolens afrikanske kor«, som der kom til at stå i et blad.

Ved månedsmødet i marts var domprovst, dr. theol. Paul Brodersen, København, foredragsholder. Vægtigt og inciterende talte domprovsten om Guds rige som ikke alene det kommende, men det allerede i ånden og ordet nærværende, i sin forvandlede kraft, omfattende hele menneskelivet.

Desuden har vi haft besøg af biskop Elmo Knudsen, Christiansfeld, og søster Ingrid Olsen, Tanganyika — begge med Afrika som emne for deres timer, henholdsvis afrikansk sprog og sygepleje i afrikanske landsbysamfund.

Forstanderens har i februar haft den sorg at miste deres kære gamle far, gdr. Anders Peder Pedersen, Ladefogedgården, Flemløse, kendt af alle de skiftende elevhold som Bedstefar. Stout og stærk, glad og taknemmelig færdedes han blandt os og tog, så længe kræfterne slog til, et nap med i det praktiske arbejde. Han var glad for at komme her og altid at blive mødt med ven-

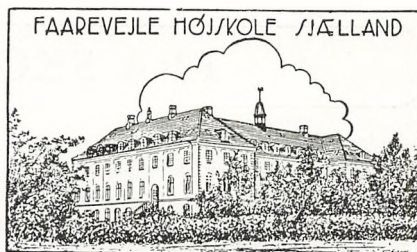
lighed af medarbejdere og elever — vi holdt alle oprigtigt af ham, rodfæstet som han var både i gammel fynsk bondekultur og i vor kirke. Et billede af »ham« er faktisk tegnet i salmebogens nr. 675, og på ordene og tonerne af

»O Kristelighed!
du skænker vort hjerte, hvad verden ej ved;
hvad svagt vi kun skimter, mens øjet er blåt,
det lever dog i os, det føler vi godt;
mit land, siger Herren, er Himmel og jord,
hvor kærlighed bor!«.

nynnede han altid. Vi takker Gud for ham.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

Bryllup

Sygeplejerske, frk. Krista Eriksen, lærerinde på Fårevejle Højskole 1962-63, viedes palmesøndag i Haverslev kirke til højskolelærer, cand. mag. Jens Kr. Krarup, Den udv. Højskole. Vi ønsker hjerteligt til lykke.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

samles i Hjallerup Mh. lørdag den 19. april kl. 20 med forstander G. Peters Lehm, Rinkenæs Ungdomsskole, som taler: »Ungdommens forhold til kirken«. — Alle er velkommen.

P. u. v. Tage Sanden.

INDRE MISSIONS HØJKOLEKREDS, ÅRHUS

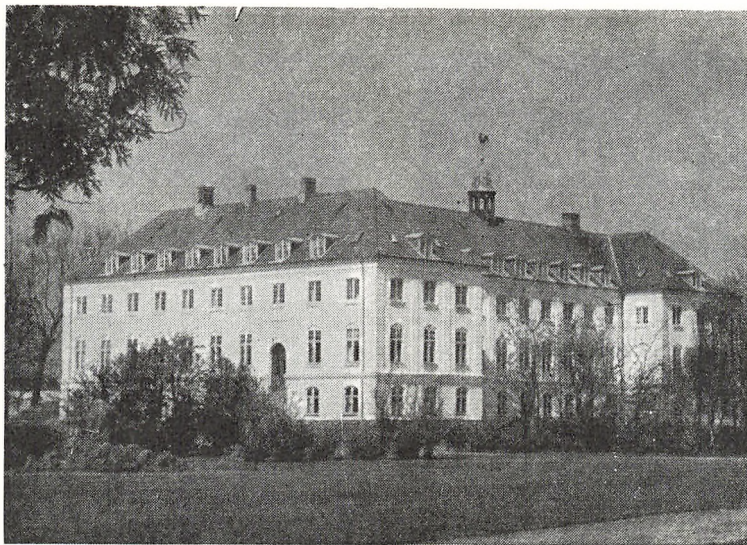
mødes i Carmel tirsdag den 14. april kl. 20. Forstander Peter Jensen, Blåkilde Ungdomsskole, taler. — Alle er altid velkomne.

ELEV- OG SOMMERMØDET 1964

er planlagt til søndag den 31. maj. Mere herom næste gang. Nu foreløbig sætter vi det på kalenderen, ikke sandt.....!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

54. årg.

April 1964

Nr. 3

Vi hilser og hylder —

Vort blad plejer at begynde med et „opbyggeligt“ stykke. Det gør det også denne gang. Teksten er blot en anden end sædvanlig. Men ingen, der kender frkn. Annette Pade og Lilly Frederiksen, vil kunne nægte det opbyggelige i tanken på, at disse to nu den 3. maj har været i højskolens tjeneste i 25 år. I 12½ år har de bygget med på Ubberrup Højskole, og i 12½ har de boet og bygget hos os på Fårevejle Højskole — og i alle disse år har de været med til at bygge den danske folkehøjskole og give den sit præg.

Frkn. Pade og Frederiksen er ikke som så mange af os andre på en anden måde „født“ ind i den verden, som den danske højskole nu engang er — hverken i henseende til oprindelse, ærkekøbenhavnere, som de er, eller til uddannelse, ærkesygeplejersker, som de også er. Efter deres eget udsagn kendte de intet til den danske højskole, før de stod midt i den og havde sagt ja til en tjeneste i den. Men det varede ikke længe, inden den tog dem — og tog dem helt; højskolen blev menneskeligt talt intet mindre end deres liv.

Statens pædagogiske Studiesamling
København

Annette Pade

Lilly Frederiksen

Sygeplejersker er de med hele deres hjerte — og højskolelærere også med hele deres hjerte. Det lyder som en fortællelse — et menneske kan vel ikke have mere end ét hjerte? Nej, det har disse to heller ikke — kun er det meget stort hos dem. Men med et og samme store hjerte er de både sygeplejersker og højskolemennesker. De véd, hvad sygepleje er, og hvad sygeplejeuddannelse i dag kræver, og er med deri 100 % — og de véd, hvad højskole er, og hvad den står for, og er med deri af hele deres hjerte. De forener i deres personer højskolen og sygeplejeforskolen. I deres gerning i sygeplejeuddannelsen er de højskolemennesker, og i deres højskolegerning er de sygeplejersker med alt det bedste, dette ord rummer.

Og så slider de i det — de giver sig selv, som jeg aldrig har set mennesker før give sig i en tjeneste. De er i besiddelse af en menneskekundskab, som nærmer sig det legendariske. Ingen forstillelse undgår deres blik — og, bedre, ingen, der har det svært og trænger til en opmuntring og en hjælpende hånd, går deres øjne forbi. En oprigtig omsorg for den enkelte er deres kendetegn. Og så — her er vi ved sagens kerne: de lader aldrig nogen i tvivl om, hvem der er vejen, sandheden og livet; deres vidnesbyrd om Ham er klart og umisforståeligt.

At de to hænger sammen og trofast har stået ved hinandens side nu i et kvart århundrede, er kendt af alle. Der kan derfor, som sket er, tales om dem under ét — de er ét begreb hos os: „vore damer“! Dog — der er nuancer, store endda: A. P. — den praktiske dygtig-

hed, med præg af sin oprindelse, officer og adel (jeg har intet bevis på det sidste, men der må være noget om det); det er heller ingen hemmelighed, at eleverne er bange for hende de første fjorten dage for så at elske hende resten af livet for hendes brune øjnes skyld. L. F. — den rent ud fremragende pædagog for både elever og yngre kolleger, anatom, teolog og sjælesørger; med blå øjne, men absolut ikke blåøjet ser hun virkeligheden, som den er, og holder af mennesker, som de er, uden dog dermed at fortælle dem, at de roligt kan blive ved at være, som de er. Det er ikke tilfældigt, at de fandt hinanden i et fælles højskolevirke — de har suppleret hinanden både menneskeligt og arbejdsmæssigt på en enestående måde.

Sådan en jubilæumsartikel burde have rummet jubilarernes data, altså noget med deres uddannelse, tidligere virkefelter, ordner osv. Et par yngre billeder havde heller ikke været af vejen. Men — jeg turde altså ikke spørge eller antyde. De ville have lugten lunt, og både de brune og blå have nedstirret mig, indtil jeg havde trukket følehornene til mig, og så var der aldrig kommet nogen jubilæumsartikel i „Sølvsnoren“, og det skulle der da, ikke sandt! — en artikel, som skal munde ud i dette:

Det var godt, at disse to ærkemennesker blev vundet for den danske folkehøjskole. Vi hilser og hylder dem, takker for dem og priser os lykkelige over, at det blev Fårevejle Højskole, der får dem den længste tid.

K. Rob. H.

Brev fra Grønland

Fårevejle Højskoles virksomhed — gennem sin elevkreds — spænder øjensynlig over hele jordkloden! I sidste nr. bragte vi bud om „vort“ virke i Afrika, og denne gang gælder det Grønland, hvorfra sygeplejerske, frk. Lis Frandsen (s. 1956) sender os følgende brev!

Kære alle på Fårevejle Højskole!

Ja — i år får De brev fra Grønland, hvor jeg nu er fløjet op. Efter at have været to år på anæsthesiafdelingen i Glostrup rejste jeg den 1. april 1963 sammen med min kollega til Egedesminde.

Vi fløj derop med en lille maskine fra Søndre Strømfjord. Vi fløj ganske lavt, og det var strålende solskin, så vi kunne rigtig nyde udsigten. Vi kunne se indlandsisen ganske tydeligt. Underligt var det at tænke på, at den strakte sig hundreder og atter hundreder af kilometer væk. Vi fløj over barske og nøgne fjelde, dækket af sne og is. Det var et pragtfuldt syn. Dybt nede kunne vi skimte nogle smalle striber. Det var slædevejene. Og der lå den yndigste lille dukkeby med træhuse spredt ud over fjeldet — Egedesminde — Vi landede på en frossen sø. Disko-bugten var også frosset til; men

inden jeg rejste derfra, brød isen op på én eneste nat, hvor det rigtigt stormede. Det var underligt. Hvor er mennesket dog lille og ubetydeligt i forhold!

Mens isen var der endnu, kom årets første skib, banede sig vej gennem isen, bakkede lidt tilbage og så fuld fart frem, hvorefter det samme gentog sig. Til sidst lå det ved Atlant-kajen. Det medbragte mange dejlige ting. Vi spiste 7 måneder gammelt smør den gang, og byen var f. eks. helt udgået for æg og gær. Så skibet var ventet med længsel. Tænk, hvilken endnu større begivenhed årets første skib var før i tiden, når det også kom med al posten!

Vi nåede heldigvis også at komme ud at køre på hundeslæde i Egedesminde. Det var vel nok pragtfuldt, bare at lade sig trække af sted i det hvide eventyrland. Der er stille og tyst — man hører kun hundens halsen. De kan holde ud i mange, mange timer, disse hunde, de løber og løber. Og man sidder bare lige så stille og nyder dette vældige panorama, der rulles op for ens blik. Det er simpelt hen vidunderligt — bare De kunne prøve det!

Da der var gået et stykke tid, søgte vi til Godthåb; vi var så heldige at få 2 af de 3 eneste narkose-stillinger på hele Grønland.

Jeg var også så heldig at sejle til Godthåb med gamle »Disko«, som nu er lagt op. Vi lagde til Holsteinsborg og Sukkertoppen. Det er to smukke byer. Men smukkest var dog kysten, disse mægtige, majestætiske fjelde, som rejste sig fra havet, hvide og solbeskinnede. Himlen var blå — vandet blåt, og hvide isfjelde sejlede forbi. De er ubeskriveligt smukke, disse isfjelde. De kan have alle mulige pastelfarver, mest blålige. Det var midnatssolens tid, pragtfuldt! Og sikke nogle solnedgange senere, så hele himlen flammede i et stort ildhav!

For tiden nyder vi nordlysene. De er også vidunderlige. De fleste er hvide, men somme tider er der nogle i pastelfarver, der blafrer som gardiner hen over himlen. Vi bliver aldrig trætte af at se på dem.

Jeg holder uendeligt meget af grønlænderne, særlig er børnene slet ikke til at stå for.

De hjerteligste hilsener fra Dces

Lis Frandsen.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS FOR FYN

indbyder herved til sommermøde søndag d. 21. juni 1964 kl. 14 hos gårdejer Osvald Nielsen, „Arreskovlund“ pr. Brobyværk. Tale v. forstander Axel Nielsen, Hoptrup. Kaffepause (kaffe medbringes). Aktuelt v. lærer L. Christensen, Tommerup. Afslutning v. sognepræst H. P. Mathiesen, Sønder Broby.

Alle — også ikke tidligere elever — er velkomne.

U d v a l g e t.

Ragnhild Winther

født Ibsen

(sommeren 1953)

som sammen med sin mand, dia-kon, sygeplejer Johs. Winther, i april 1959 rejste til Suriname — i Sydamerika — i den hollandske Brødremenigheds og »Luthersk Missionsforening«s tjeneste og ledede på så udmærket en måde børnehjemmet i Alkmaar, er som før meddelt kommet hjem. I et brev forleden meddeler de imidlertid, at de desværre af helbredsmæssige grunde ikke er i stand til at rejse derned igen. Både Ragnhild og et af de tre børn har lidt meget under Surinames usunde klima. Det er meget svært for dem at skulle sige farvel til den gerning, som de havde givet sig til så helt.

»Om Han tager, om Han giver,
samme Fader Han dog bliver,
og Hans mål er kun det ene:
barnets sande vel at tjene«

— det må vi sætte vor tillid til, selvom vi ikke forstår vejene, slutter Ragnhild sit brev.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi foruden arbejdet, som jo til daglig optager tid og tanke, haft to oplevelser stammende fra to ikke helt almindelige besøg.

Det ene var fra Tanganyika. Pastor Paulo Misigalo, Tabora, sekretær i kirkerådet for Brødrekirken i Unyamwezi, fortalte om sit land, sang og lod den afrikanske tromme høre og aflagde et kristent vidnesbyrd blandt os.

Det andet var professor, dr. theol. K. E. Skydsgaards. Ved denne måneds offentlige møde blev vi orienterede om koncilet i Rom og om, hvad der i øvrigt foregår inden for den romersk-katolske kirke i disse betydningsfulde år. Vi fik et levende indtryk af den samtale, der er kommet i gang kirkesamfundene imellem — og som må være i gang i denne dødsensalvorlige tid, hvor vi som kristne slet ikke har råd til at gå hinanden forbi uden at kende og forstå hinanden, den økumeniske samtale, som ikke mindst prof. Skydsgaard er eksponent for. Det mærkedes, at han i sine tanker havde ungdommen med sig.

Elev- og sommermøde

søndag den 31. maj 1964

Velkommen til elev- og sommermødet 1964! Programmet er følgende:

- Kl. 7,40: sættes flaget, morgenmad og morgensang.
- Kl. 8,30: Morgengudstjeneste i Fårevejle kirke v. sognepræst B e r t i l W i b e r g.
- Kl. 12,00: Frokost og kaffe.
- Kl. 14,00: I haven eller foredragssalen (vejret bestemmer det):
Foredrag af seminarirektor K. F. B r o n d b j e r g, Haslev. Elevkoret synger.
- Kl. 15,30: Gymnastikopvisning v. skolens elever under ledelse af fru L i s D a v i d s e n.
- Kl. 17,00: Elevforeningens generalforsamling.
- Kl. 18,00: Middagsmad.
- Kl. 19,30: Aftenfest i gymnastiksalen. Frkn. A n n e t t e P a d e og L i l l y F r e d e r i k s e n: „Så gik —“. M. m. Afslutning ved forst. K. R o b e r t H a n s e n.

Gamle elever er velkomne allerede l ø r d a g a f t e n, hvor der bliver lejlighed til frit samvær hos forst.s og lærerne.

Indmeldelse med oplysning om, hvilke måltider man ønsker at deltage i, må være os i hænde senest onsd. d. 27. maj. De, som hverken ønsker overnatning, frokost ell. middag, behøver ikke at melde sig. — For måltider betales: morgenmad 2 kr., frokost eller middag 3 kr., kaffe 1 kr. — Til overnatning medbringes sengetøj og -linned, til frokost og/eller middag gerne spisebestik.

Jubilarerne får et særligt velkommen. 50-års jubilarer er elever fra s. 1914 og v. 1914—15; 40-årsfest kan holdes af holdene s. 1924 og v. 1924—25; 25-års jubilæum har de, som var på skole s. 1939 og v. 1939—40, og 10 år er der nu gået, siden holdene s. 1954 og v. 1954—55 var elever. Sæt hinanden stævne på jeres gamle skole!

Vel mødt alle — både gamle elever, tidligere medarbejdere i skole, køkken, have og landbrug, og alle andre venner og bekendte af F.H.! Vi håber på og beder om en god og festlig dag sammen.

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING

finder sted ved elev- og sommermødet d. 31. maj kl. 17. Dagsorden: 1. Beretning v. formanden. 2. Regnskabsaflæggelse ved sekretæren og kassereren. 3. Bestyrelsesvalg (følg. afgår efter tur: gdr.ne Søren Bendtsen og Gunnar Nielsen, og sygeplejerske, frk. Gunhild Holmgaard og sygeplejerske, fru Annelise Ås Kjelstrup, Jenstrup, men er villige til genvalg). 4. Valg af revisorer. 5. Evt.

Aa. H. Lund, formand.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

ARHUS HØJSKOLEKREDS

mødes i Carmel tirsd. d. 12. maj kl. 20 med forstander Johs. Christiansen, Luthersk Missionsforenings Højskole i Hillerød, som taler. Alle er velkomne.

KÆRE VENNER FRA VINTEREN 1934—35!

Da det den 3. november er 30 år siden, vi mødtes første gang, beder jeg jer alle om at møde op til elevstævnet søndag den 31. maj. Samtidig har jeg i anledning af jubilæet tænkt at udsende en ny vandremappe. Hvis I vil være med — og det håber jeg — så vær så venlig at sende mig et brevkort med navn og adresse i løbet af de kommende måneder. I skal ikke betale noget i denne omgang. Og så vil jeg gerne efterlyse adresserne på nogle kammerater, som jeg ikke ved hvor bor. Det er M. S. Thorsen, Dræby, Richard Brejning, Skimmede, og Svend Larsen, Tølløse.

Venlig hilsen til jer alle!

Aage Fredsbjerg, Sortedamsdoss. 61 A?, Kbh. Ø.

FORÅRSHOLDET 1964

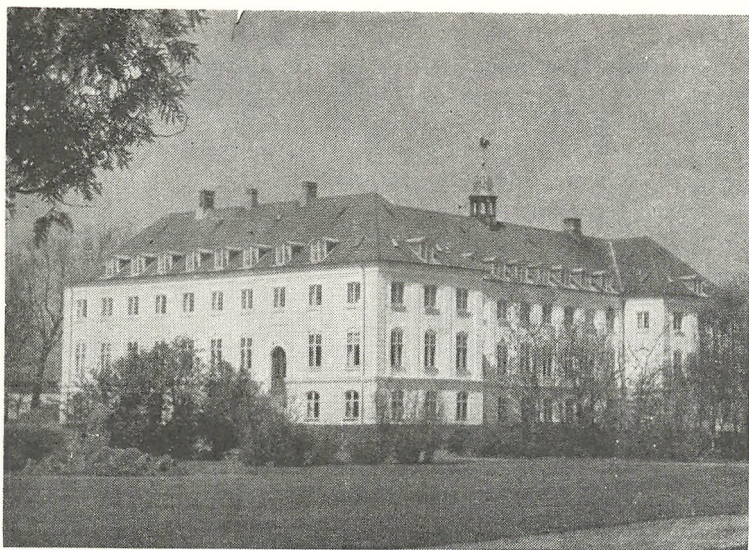
Andersen, Anne-Grete, V. Karleby.	Danielsen, Johanna, Kvivik, Færø.
— Grethe Høj, Sædding.	Davidson, Else Marie, Charlottenlund.
— Henny, Thorning.	Dejn, Elsa, Spentrup.
— Kirsten, Silkeborg.	Dybdal, Karen, Sdr. Dråby, Mors.
— Lisa, Holbæk.	Engmann, Bodil Borchsenius, Odense.
Andreasen, Anna Lise Dyhr, Pandrup.	Eriksen, Annelise, Sjæll. Odde.
— K. Lisbeth, Østerby, Flynder.	Eskesen, Tove Stenholdt, Stenderup, Krogager.
Bech, Leila, Haderup.	Finnerup, Hildur Elisabeth, Hønebjerg.
Bekker, Lise-Lotte, Søborg.	Frees, Chatrine, Hostrupskov.
Boesen, Annemarie, Højrup, Fyn.	Friis, Tatjana, Kgs. Lyngby.
Brunsgård, Ingelise, Nr. Nissum.	Fulisi, Paskazia, Bukoba, Tanganyika.
Christensen, Annet Ørskov, Frederikshavn.	Følster, Marie, Åstrup.
— Kirsten Munch, Gl. Ry.	Gren, Bente, Herborg.
— Lisbeh, Ørum Sdl.	Hagner, Ruth, Silkeborg.
— Ulla Dalum, Nr. Sundby.	Hansen, Ann Margreth, Snogebæk.
Christiansen, Irma, Vilsted.	
— Ruth, Horsebøg.	
Damgård, Ingrid Schultz, Sjølund.	

- Hansen, Else, Marie, Fredericia.
— Grethe Skov, Galdbjerg.
— Ingrid Bech, Ørding.
— Karen, Blirup.
— Lillian, Brunemose, Fugle-
bjerg.
— Margit Holm, Illebølle.
— Margit Skov, Vantinge.
— Marie Seehusen, Kegnæs.
Hedetoft, Vibeke, Ugerløse.
Henriksen, Ulla, Skagen.
Jensen, Eva, Hinnerup.
— Grete Pilegård, Ballerup.
— Inger Margrethe, Dorf.
— Kirsten, Stenmagle.
— Tonni, Viborg.
Jeppesen, Jette Østenkjær, Kol-
ding.
Jørgensen, Mona Lise, Gladsaxe.
Kjerside, Vivia, Kolding.
Knudsen, Elene Ravnholt, Odder.
— Else, Elling.
Kristensen, Jonna, Gamst.
Krogh, Astrid, Billum.
Krøyer, Agnethe, Roskilde.
Kummerfeldt, Ester, Ribe.
Kærup, Anita, Sorø.
Larsen, Anni Kamp, Rudkøbing.
— Marianne, Sorø.
Lauritzen, Else, Thisted, Viborg.
Lund, Christine, Branderup J.
Lundager, Inga, Gimsing.
Lundgård, Hanne, Middelfart.
Madsen, Ingelise, Haslev.
Martinussen, Lis, Seest.
Meldgård, Grethe, Sdr. Bork.
Nielsen, Aggi Friis, Herning.
— Ann-Dorrit, Tønder.
— Bodil Vind, Næsbjerg.
- Nielsen, Hanne, Skelhøje.
— Ingrid, Vejle.
— Ingrid Vestergård, Vels.
— Janne Ahm, Ø. Tørslev.
— Kirsten M., Bække.
— Wiebke, Svenstrup, Als.
Norup, Jane, Glyngøre.
Obæk, Lise, København.
Olesen, Helene, Døstrup, Sdrj.
— Ingelise, Helsingø.
Pedersen, Elin, Tylstrup.
— Karna Meriam, Ålborg.
— Ruth, Haderup.
Petersen, Jette Draaby, Hel-
singør.
— Karen, Fredensborg.
Pilegård, Lene, Slagelse.
Rasmussen, Grethe, Skarrild.
— Winni, København.
Ravn, Inga, Sdr. Bjert.
Ruager, Mette, Ballerup.
Schmidt, Inga, Emmerlev.
Schultz, Helle, Tikøb.
Schärfe, Grete, Tårs.
Sizya, Erica, Unyamwezi, Tan-
ganyika.
Skovsen, Birte Elise, Hadbjerg.
Svenningsen, Edith, Ll. Binde-
rup.
Sværke, Birgit, Stokkemærke.
Sønderby, Agnethe, Grønbjerg.
Sørensen, Agnethe, Møborg.
— Birte Tove, Helsingør,
— Lone, Eskebjerg.
— Åse, Solskov.
Witvoet, Geesje Grietsje, Mep-
pel, Holland.
Worm, Ruth Schjødt, Gadjbjerg.
Zacharia, Erika, Bukoba, Tan-
ganyika.

ADRESSEFORANDRINGER:

- E 58 Gerda Nielsen, Nørre Allé 6, Kbh. N.
52—52 Dorthe Jacobsen (f. Backer), Gislev.
55—56 Gerda Slot, Kommunehospitalet, Århus C.
55—56 Ruth Woller (f. Jensen), Gl. Holtegade 14, st., Holte.
56—57 Ketty Christensen, Nordre Fasanvej 57, Kbh. F.
56—57 Grethe Madsen (f. Rønsbo), Diget 84 - 2, tv., Glostrup.
S 57 Rita Hagelskær, Kongensgade 26 - 1, Fredericia.
57-58 Anne Grethe Ottosen, Idum pr. Holstebro.
F 59 Kathrine Hansen, Tjørring.
F 60 Anna Balle (f. Mortensen), Granalle 16, Silkeborg.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

54. årg.

Maj - juni 1964

Nr. 4

Kultur- kampen

Søndag den 31. maj holdt vi elev- og sommermøde. Vi lader en af »Holbæk Amts Venstreblad«s medarbejdere gen- give os eftermiddagens fore- drag:

— I dag er vi midt i en kulturkamp, der i modsætning til, hvad der er sket gennem flere århundreder, ikke alene drejer sig om overfladen, men hvor det gælder selve grundlaget for kulturen, fastslog seminarirektor K. F. Brøndbjerg ved sommermødet på Fårevejle Højskole, og han konkluderede, at kampen gælder Krist eller antikrist. Det er menneskesjælene, der kæmpes om, sagde han, og her må vi alle gøre vort til, at det bliver Gud og ikke djævelen, der går af med sejren.

„I al sin glans nu stråler solen“ havde den store forsamling sunget som indledning til mødet, der holdtes i de skønnest tænkelige omgivelser på plænen ved højskolen, og solen strålede virkelig, så det var en lyst.

Forstander, pastor K. Robert Hansen bød velkommen, først

og fremmest til de mange elever fra ældre årgange, som deltog i mødet. Han og forsamlingen mindedes afdøde forstander C. M. Julin.

Derefter underholdt skolens dygtige kor under ledelse af forstanderen, som så overlod talerstolen til den anerkendte forkynder og pædagog, seminarierektor Brondbjerg.

— Groft taget kan man sige, at det er to kulturer, som kæmper, sagde taleren og sammenlignede livet for hans bedstefar og bedstemor

i deres ungdom og et ungt par af i dag. Dengang satte man en ære i at have en plads i årevis, arbejdsdagen var lang, og det var hårdt arbejde. Der var så at sige ingen fritid, og lønnen var lille.

I dag er der megen fritid, stor løn, arbejdet er lettet meget, og det er nemt at se de ydre tegn på kampen mellem de to kulturer, de nævnte eksempler er repræsentanter for: en gammel med levende arbejdskraft og en ny, teknikkens kultur.

Vi vil ikke tilbage til den gamles hjælpemidler — vi vil ikke skrue tiden tilbage, men vi må bevare den gamle kulturs ånd.

For kulturkampen af i dag er ikke blot en kamp mellem hest og traktor, mellem uld og nylon — det er en kamp mellem ånder!

K. F. Brondbjerg

På samme måde kan man finde andre forskelle. I gamle dage gik man efter dansen hver til sit. Hvis det gik galt for to unge, så de skulle have et barn, skammede man sig over for Gud og menneskene. Det var en del af ens børnelærdom: at det seksuelle samliv måtte vente, til man var gift. Det var også en del af børnelærdommen, at der er en himmel og et helvede, en djævel og en Gud. G u d s b u d og V o r h e r r e s b a r m h j e r t i g h e d var det bærende i deres liv.

Det var et strengt liv, men det havde en mening! kirken og dens ord stod for deres tilværelse.

I dag har de fleste af børnene ikke været i kirken siden deres konfirmation. Ofte sover de sammen i forlovelsestiden, de læser sjældent andet en „Tempo“ og „Familie-Journalen“. Hvis man spørger dem om meningen med tilværelsen, trækker de på skuldrene og siger: „Sikken et idiotisk spørgsmål — det kan man jo da ikke svare på!“ Det er ikke dårligere mennesker end bedstefar og bedstemor, men det er gudløse mennesker. Og derfor har det moderne menneske ingen b u n d i tilværelsen.

Kampen mellem disse to kulturer — i sidste instans kampen mel-

lem Gud og djævelen — foregår med ord og billeder overalt i vor hverdag. I presse, radio, fjernsyn og biograf foregår denne kamp om menneskesjælene. Der siges skønne, sande og livsbekræftende ord disse steder, men sandelig også løgnagtige, gudløse og grimme ord. Også i skolen hører vore børn ord fra både Gud og djævelen, og med fjernsyn osv. er hele denne kamp også trængt ind i den kulturfaktor, som er meget vigtigere end alle de offentlige, nemlig i vore hjem. Her skal kampen først og fremmest kæmpes og vindes. Nu gælder det Krist eller antikrist!

Alle disse kulturfaktorer er jo ikke onde i sig selv, men de kan misbruges, og derfor må vi alle gøre en indsats. Skriv til radio og fjernsyn og klag, når der er noget at klage over, når programmerne er underlødige — og ros, når det er på sin plads. Folkene derinde er jo lydhøre overfor „kunderne“s røst, og på en måde har vi nøjagtig den radio og det fjernsyn, vi fortjener. Endelig kan man jo også støtte Kristelig Lytterforening.

Så sent som i forgårs oplevede vi for første gang i mange år, at der virkelig blev gjort noget. 87.000 underskrifter på en protest blev afleveret til statsministeren ... Tal også med biografdirektøren i den by, I bor i, og diskuter programmerne med høm og meld jer ind i Kristelig Filmforening.

Med hensyn til rotationspressens produkter, sagde taleren, skulle vi have en lovgivning, der begrænsede kiosk-litteraturens sjælegift. Det har man andre steder, men ikke herhjemme — der skal det jo være så frit. Men trods alt er det jo forbudt apotekeren at sælge kokain og andre giftstoffer uden recept. Jeg tror blot, at sjælegiften er langt farligere for vort folk!

Også i skolen må man være opmærksomme på at gribe ind, hvis man ikke synes, at det foregår på den rigtige måde, og endelig er der naturligvis hjemmene, hvor vi selv er helt herrer over, hvordan påvirkningen skal blive. Man kan trods alt selv bestemme, hvilke radio- og TV-programmer, der kommer ind i ens stue, hvilke blade osv. — og vi kan lade vore egne ord til hinanden være gode, kristne og kærlige ord!

Vi befinder os på et afgørende stadi i kampen, og vi må sørge for, at indholdet, grundlaget fra vore bedsteforældres kultur går med over i den nye kultur, sluttede rektor Brøndbjerg og citerede Kaj Munks salme:

*»Du ved det nok, mit hjerte,
du ved, at Gud er stor;
men stor er og hans fjende,
så til du det erfor.*

*Velan! så får du kæmpe
og tro trods fald og brud,
at stor er vel Guds fjende,
men større er dog Gud.«*

AFTENFESTEN

holdtes i gymnastiksalen og stod naturligvis i frk. P a d e s og frk. F r e d e r i k s e n s 25-årsjubilæums tegn.

Først havde s a n g k o r e t „ordet“. Repertoiret indeholdt bl. a. den færøske: „Min båd er så lille“ og den tanganyikanske nationalhymne, sunget både på swahili og dansk — og her sluttede vore tre tanganyikanske elever sig til koret og sang med af hjertens lyst.

Så trådte en af eleverne, G r e t e P i l e g a a d, frem og læste en prolog: „Et spørgsmål og et svar“. Spørgsmålet var: er sygeplejehøjskolen en „rigtig“ højskole? Og svaret var et tydeligt ja! Højskole og sygeplejeuddannelse går ikke alene godt i spand sammen; men det, som højskolen vil, er en integrerende del af, hvad en sygeplejerske har behov for i sin gerning mellem mennesker.

Så stod forstanderinde, frk. A n n e t t e P a d e på talerstolen for at tale over emnet:

„HVORDAN DET BEGYNDTE“

— Når jeg i aften skal se tilbage over de 25 år, som gik — fra jeg i maj 1939 tiltrådte stillingen som forstanderinde på Ubberup Højskole — er det vel naturligt, at jeg begynder med at gøre rede for, hvordan det hele b e g y n d t e.

Havde mit valg af livsstilling udelukkende været overladt til mig selv, var det næppe blevet i undervisende arbejde i en sygeplejehøjskole. At jeg kom ind i det arbejde, skyldes udelukkende andre menneskers råd og tilskyndelse. Da jeg i 1938 var assistent hos forstanderinden på Sct. Hans Hospital, drømte jeg ikke om at skifte stilling. Jeg var et sted, hvor jeg befandt mig godt og lærte en masse.

Skærtorsdag 1938, da jeg havde vagt, blev jeg ringet op af Dansk Sygeplejeråds daværende formand, frk. E l i s a b e t h W i t h, som spurgte, om hun måtte besøge mig om eftermiddagen, da hun havde noget vigtigt at tale med mig om. Sagen var, at der var tale om, at en tredje sygeplejehøjskole skulle startes. Testrup var begyndt 1927 og Rødkilde 1936 — og om jeg kunne tænke mig at blive den nye højskoles forstanderinde.

Mit eneste kendskab til højskolen i det hele taget og til en sygeplejehøjskole i særdeleshed hidrørte fra et par meget korte besøg på T e s t r u p Højskole nogen tid forinden. Hvad jeg så og oplevede d e r, tiltalte mig i høj grad; men tanken om selv at skulle have et arbejde på en sådan skole var aldrig faldet mig ind.

Jeg takkede selvfølgelig frk. With for den tillid, hun viste mig ved at henvende sig til mig; men da jeg på det tidspunkt var meget lidt erfaren inden for undervisning og tilmed næppe anede, hvad en højskole var, tillod jeg mig med klædelig beskedenhed at bemærke, at der sikkert blandt D.S.R.'s dengang ca. 20.000 medlemmer m å t t e være et mere kvalificeret menneske til den post.

Efter megen drøftelse frem og tilbage fik jeg en betænkningstid; og da jeg langt om længe sagde ja — trods min fars bestemte råden

mig fra at forlade en god, pensionsgivende stilling — fik jeg det ordnet sådan, at jeg kunne bruge nogle måneder til at lære højskolen nærmere at kende. Jeg blev elev et par måneder på A s k o v Højskole og fulgte senere undervisningen på T e s t r u p i en måned og en kortere tid på V a l l e k i l d e Højskole.

Først fem måneder efter, at jeg havde sagt ja til at blive forstanderinde, blev det bestemt, at det skulle være på U b b e r u p Højskole. Under D.S.R.'s forhandlinger med denne skoles forstander kom der andre højskoler ind i billedet, bl. a. F å r e v e j l e Højskole, hvis navn jeg ved den lejlighed hørte for første gang; men det blev altså ikke den i første omgang. Først da forholdene på Uøberup Højskole nødvendiggjorde, at jeg efter 12½ års virke der måtte sige farvel til stedet, stod heldigvis Fårevejle Højskole og ventede på medhjælpere til at få denne skole i gang som sygeplejehøjskole, og i 1951 om efteråret flyttede frk. Frederiksen og jeg så herover.

Det er altså den daværende formand for D.S.R., der har hele skylden for, at jeg kom ind i højskolen. Derfor er det mig en stor glæde at have D.S.R.'s nuværende formand, frk. M a r i a M a d s e n, med i aften. Jeg står i stor taknemmelighedsgæld til D.S.R., som var den direkte årsag til mine 25 lykkelige år i højskolens tjeneste.

Frk. Maria Madsen og jeg lærte hinanden at kende på Bispebjerg Hospital for ca. 35 år siden. Frk. Madsen var dengang sygeplejelærerinde der — og jeg altså endnu elev; ingen af os tænkte vel dengang på, at vi begge skulle ende som forstanderinde på en sygeplejehøjskole — frk. Maria Madsen på Rødkilde og jeg på U b b e r u p — ja, „vejen gennem verden sig underligt snor“. Og siden 1941, da frk. Madsen blev D.S.R.'s formand, har jeg haft den glæde, at frk. Madsen hvert halve år er kommet for at tale til vore elever og med os sygeplejersker. Tak for din trofasthed, Maria Madsen! At du er kommet her i aften er mig en stor glæde!

— — —

Og så var det frk. L i l l y F r e d e r i k s e n s tur til at tale over samme emne; det skete under overskriften:

„ET RYGTE OG ET SYN“

— Ja, blev frk. Pade udsøgt, opfordret og næsten puffet ind i højskolen, så gik det lige modsat med mig. Jeg var aldeles ikke ønsket og der var stærke kræfter i gang for at holde mig ude; jeg havde nemlig ikke noget godt rygte! Man mente, at jeg ville være farlig for højskolen — for dens fred og frihed! Jeg véd nu, at det skyldtes, at der blandt mine venner var mennesker, som ikke havde vist højskolens arbejde megen forståelse, og så sagde man altså: „Sig mig, hvem du omgås, og jeg skal sige dig, hvem du er!“

Men hvordan havde jeg så fået den tanke at ville arbejde i højskolen? Jo, jeg havde hørt et rygte og set et syn!

Mens jeg var underviser på Gentofte Amtssygehus 1936—1938, fik jeg af og til elever, som kom fra Testrup Højskole, og af dem hørte

jeg om denne mærkelige skoleform, som de ikke kunne blive trætte af at fortælle om. Som ærkekøbenhavnerv havde jeg intet begreb om højskolen; men det, jeg hørte om den gennem eleverne, arbejdede videre i mig.

Da jeg, inden jeg begyndte at undervise, søgte vejledning hos min tidligere forstanderinde, frk. F., havde jeg selv foreslået et ophold på Testrup, men fik at vide, at det var slet ikke noget for mig; næh, jeg skulle i stedet på universitetet.

Maren Grosen

Det kom jeg så og har for øvrigt været meget taknemlig for de to semestre der, især fordi jeg meget grundigt blev belært om, hvor lidt jeg vidste, når det drejede sig om anatomi, fysiologi, bakteriologi og hygiejne, som var de fag, jeg fulgte.

Men nu var højskolen altså igen gennem elevernes begejstrede fortællener kommet ind i min tankeverden, og da jeg i 1939 fik min videre uddannelse på Århus universitet, fik jeg min første chance til at besøge Testrup. En hel dags besøg på Testrup Højskole hørte med i undervisningsplanen, og

den dag — en dag i okt. 38 — blev afgørende for min vej videre frem. Jeg så den dag et syn, som ikke bare gjorde indtryk på min nethinde, men som virkede så dragende på mig, at jeg fik — ja, man kan vist godt sige en ubetingelig lyst til at komme til at arbejde i højskolen.

Hvad var det da, jeg så? Hvad var det, jeg oplevede så intenst i løbet af bare én dag? Først af alt: Jeg mødte *M a r e n G r o s e n*, og det kom siden til at betyde mere for mig end jeg kan sige; men den dag betød det, at jeg i hende mødte et menneske, der ganske bogstaveligt regnede med sit barneforhold til den almægtige Gud, himlens og jordens skaber. Da Maren Grosen ved morgensangen fremsagde trosbekendelsen, blev de kendte og gamle, men for mig halvvisne ord levende. Hun var ikke bare med i det, hun sagde; men man fornå, at nu stillede hun sig på den grundvold, der bar hendes liv. Der udgik en ægte myndighed fra hende, netop fordi hun vidste og viste os andre, at hun med alt, hvad der var hendes, tilhørte den Gud, der i dåben havde gjort hende til sit barn. Maren Grosen døde for 3 år siden. På hendes gravsten står som på mange andre gravstene: født ..., død ...; men der står også døbt den og den dato. Det siger noget om, hvad dåben betød.

Sådan begyndte dagen, og så fulgte deltagelse i undervisning, måltider og undervisning. Det blev en meget broget dag; men den efterlod i mit sind et stærkt indtryk af at have været sammen med et menneske, for hvem arbejdsglæde, fællesskab og omsorg for den

Sangkoret i virksomhed.

enkelte elev betød mere end meget af det, der ellers tager tid og kræfter, hvor mange mennesker arbejder sammen.

Kort sagt: jeg følte en stærk dragelse mod et arbejde i højskolen og anmodede næste dag om at måtte få min studiemåned den følgende januar henlagt til Testrup. Efter ikke så lidt besvær fik jeg lov og genså Testrup Højskole d. 3. jan. 1939. Jeg levede nu med i hverdagen og fik bekræftet, at jeg hin dag i oktober ikke bare havde været grebet af en stemning, jeg var nu helt sikker på, at jeg intet hellere ville end arbejde i højskolen.

Frk. P a d e — den lige udnævnte forstanderinde til Ubberup Højskole — opholdt sig også på Testrup Højskole for at sætte sig ind i arbejdet og for at se en eventuel fremtidig medarbejder an. Vi fandt hurtigt hinanden og var allerede begyndt at glæde os til et samarbejde. Det fortalte vi Maren Grosen aftenen før jeg skulle tilbage til Århus. Men med få ord ødelagde hun alle vorre glade planer; hun sagde: „Det bliver der intet af; der er udpeget en kvalificeret ansøger til stillingen“. Bum! Det slog hårdt! De, der kender mig, véd, at jeg ovre på mit værelse stortudede af skuffelse, og de, der kender frk. Pade, forstår, at hun sagde: „De skal sende ansøgning ind alligevel; man véd aldrig, hvad der kan ske!“

Som De véd, har jeg altid gjort, hvad frk. Pade siger — hvem tør andet? Og optimisten Annette Pade fik ret; som Kumbel siger: „De optimister, som livet beror på, er dem, der tør håbe på noget, de tror på“.

D. 30. marts 1939 modtog jeg min udnævnelse til lærerinde på Ubberup Højskole, og dermed begyndte de rige arbejdsår, som gav mig så meget.

— — —

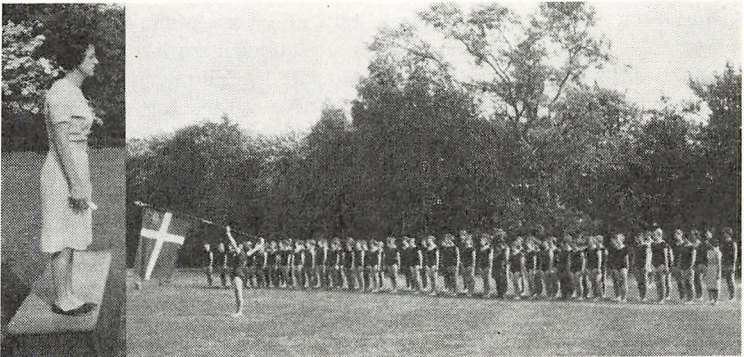
Dansk Sygeplejeråds formand, frk. M a r i a M a d s e n, havde glædet os med at komme til stede for at hilse og hylde jubilarerne. Under klapsalver besteg hun talerstolen og talte og fortalte — som kun hun kan! Referat er håbløst, manuskript findes ikke — Maria Madsen skal man se og høre!

Men så meget kan siges: det var sønderjyden Midde Madsen, der tegnede billedet af sin opvækst dernede i Blans i preusser-tiden i et ægte dansk og kristent hjem — det var højskole-mennesket, Maria Madsen, der fortalte los om, hvordan hun fødtes ind i højskolen gennem sit hjem og alt, hvad der dér blev sunget og fortalt af Danmarks- og bibelhistorie, kom på Børkop Højskole i sine purunge dage og modtog uafrystelige indtryk og „endte“ som forstanderinde på Rødkilde Højskole — det var sygeplejersken frk. Madsen, der havde et godt ord til en flok unge vordende kolleger — og det var D.S.R.'s kloge og myndige formand, frøken Maria Madsen, R. af D. m. m., der på dansk sygeplejes vegne ønskede vor skole til lykke med blandt sine medarbejdere at måtte tælle en frk. Pade og frk. Frederiksen.

— — —

Og så var alt dette dog kun første omgang. Anden runde bestod i, at frk. Pade og frk. Frederiksen igen fik ordet og talte denne gang henholdsvis om: „Mennesker, jeg mødte“ og „Hvad højskolen gav mig“. Men det må vi have i vort blad efter manuskript en anden gang; så har vi noget at glæde os til. Punktum satte „vore damer“ med på traditionsrig måde at læse Jeppe Aakjærs „Skyggemoreller“.

Så strømmede den store forsamling op i den „nye“ spisesal til aftenkaffen og en kort afslutning v. først. — og elevmødet 1964 var endt. Tak til alle, som glædede os med at komme!

Eftermiddagen bød på en meget fornem gymnastikopvisning af alle 105 elever ledet af fru Lis Davidsen.

Elevmøde- og jubilæumsfestefterslet

Fårevejle Højskole, en søndag i juni.

Kære, trofaste brevskrivere!

Nu er der gået endnu en søndag, hvor jeg ikke har nået bunden i den bunke af gode breve, som længe har ligget og ventet på, at afsenderne skulle have en slags „kvittering“. Og nu tyr jeg altså til „Sølvsnoren“, for at De dog kan vide, at „gemt er ikke glemt“; der kommer en hilsen til hver enkelt — engang; men det bliver ikke, før jeg er helt færdig med en meget tidrøvende og besværlig revision af anatomibogen. Disse linjer skal altså sige Dem, at breve fra gamle elever er en stor opmuntring og inspiration til hverdagens arbejde. Tak for alle beretninger om „løst og fast“! og tak for lykønskninger i anledning af mine 25 år i højskolens tjeneste!

Hjertelig hilsen — og „på genhør“!

Deres hengivne **Lilly Frederiksen**.

København, den 5. juni 1964.

Kære venner af „Sølvsnoren“!

Jeg vil blot skrive et par ord til alle elevhold fra 1951 og til i dag.

Jeg selv er fra sommeren 1954 og havde glædet mig til at hilse på mange kammerater fra dengang; men ak, der var kun én, Birgit Lund, f. Kristensen; hun og jeg var der også for 5 år siden.

Ærlig talt, vi må da vist skamme os, når vi ser, hvor mange der kommer helt fra 1907—1908, 1912, 1914, 1921 osv. og sætter hinanden stævne på vores gamle skole.

Jeg véd godt, at mange bor i udlandet, men størstedelen er dog vel her i Danmark endnu!

Jeg véd også godt, at det er svært for sygeplejersker at få fri. Men hvis man virkelig vil med, så kan der sikkert gøres meget for det ved at bytte sine fridage og vagter om.

Jeg véd endelig også, at mange af jer er blevet gift; men det skulle jo ikke kunne hindre jer i at komme til elevfest! Tag dog gemalen og børneflokket med!

Ja, I sidder måske nu og fortryder, at I ikke gjorde alvor af det. Men jeg siger: fortryd det bare! og gør det så bedre en anden gang! Og oven i købet var det frk. Pades og frk. Frederiksens jubilæum! Hvad må disse to enestående mennesker dog ikke have følt! ja, jeg må då også nævne frk. Mikkelsen og frk. Ingemann — og vores allesammens Valdemar Olsen, symbolet på trofasthed mod Fårevejle Højskole; hvad mon også han tænker?

Til sidst skal nævnes vores .....¹⁾ forstander, pastor Hansen.

¹⁾ ordet elskelige er udeladt af red. som upassende — han kender ham nemlig.

Føler du selv, at din faste grund blev lagt på Fårevejle Højskole og at der gik et lys op for dig under opholdet der, da synes jeg, du burde takke også ved at komme til elevmøde.

*Kamp må der til, skal livet gro,
ej kamp blot for daglig brød,
men kamp for frihed i liv og tro, —
thi evig stilstand er død!*

På mit elevholds vegne tror jeg, at vi alle kan og vil sige t a k til jer alle på Fårevejle Højskole.

Else Sørensen, f. Olsen (sommeren 1954).

Roskilde, 3. juni 1964.

Kære forstanderpar, lærerinder og lærere m. flere!

FRA ELEVSTÆVNET — —

„Det, som lysner —“

Højskolelivet med al sin charme
strømmede mod os
og gav os sin varme
sammenhængsånd
— den, som ofte benævnes:
„SØLVSNOREN“,
trukket fra højskoletiden til nu
og snoende sig rundt omkring minder og venner.
— Pludselig man husked' — og kom det i hu,
som forsøvede livet,
som gav det værdi,
som rejste spørgsmål,
og gav svar,
som man stadig erkender,
— som gav os fred,
— som fremkalder t a k,
— som gamle elever bringer
som en venlig hilsen!

Ruth Skov (efterår 1961).

Sommerholdet 1939

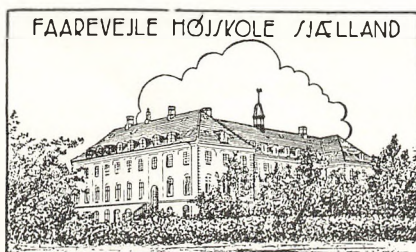
Underskrevne, der var sammen på Fårevejle Højskole til elevstævne d. 31. maj d. å., sender alle vore kammerater fra jubilæums- holdet mange hilsener og tanker. Vi havde håbet at træffe jer a l l e.

Mon der er stemning for at starte en ny vandremappe? Er I interesseret i at være med, så skriv navn og adresse til nedenstående adresse.

**Marie Petersen, Anna Rasmussen, Lisa Nielsen og
Gudrun Spliid, Toftøbæksvej 15, lejlighed 8, Kgs. Lyngby.**

Fra
og
til

ELEVKREDSEN

HØJSKOLELANDSSTÆVNE PÅ HIMMELBJERGET

søndag d. 21. juni 1964 kl. 14. Også i år vil dette stævne blive afholdt. Vi glæder os over den gode tilslutning, der hidtil har været. Det er et stævne for alle Danmarks Indre Missions højskoler og ungdomsskoler — og alle, der har lyst til at være med. Programmet er: Forstanderne Peder Møller, Hellebjerg Idrætsungdomsskole, og Johs. Magelund, Haslev udv. Højskole, taler. Nogle farvede elever fra H. U. H. underholder med musik og sang. Velkommen!

Gamle elever på Silkeborgegnen.

DE HAR VEL IKKE GLEMT DET??

Der er mange, der endnu ikke har betalt kontingent til elevforeningen. Vi venter mange indbetalinger i de nærmeste dage. Hvis girokortet er forsvundet, kan De få et nyt på posthuset. Elevforeningens giro nr. er 8701.

ADRESSEFORANDRINGER

- 19—20 Eli Dalager, Monradsgade 36, Herning.
- S 32 Karen Larsen (f. Andersen), Ølsted.
- S 32 Nina Rydahl, Marslev st.
- 33—34 Jørgen Larsen, Ølsted.
- S 34 Margrethe Nielsen, Strandvænget 5, Vordingborg.
- S 51 Elly Møller, Holmevej 271, Højbjerg.
- S 52 Lissie West Hansen (f. Andreasen), Nørregade 6, Vejle.
- 53—54 Elisaæth Jensen, Usserød Sygehus, Kokkedal.
- 53—54 Birgit Nørgård (f. Christensen), Haraldsgade 15, Brønderslev.
- S 54 Else C. Hansen, Vagtelvej 5 st., Kbhv. F.
- S 54 Inger Pind, Firhøj.
- 54—55 Anna Kirstine Larsen, Skovgade 23, Vejle.
- 54—55 Yelva Svendsen (f. Toft), Østre Allé 7, Brørup.
- S 55 Else Andersen, Baltorpvej 132, Ballerup.
- S 56 Grethe Hust (f. Laursen), Erantisvej 6, Viborg.
- S 56 Grethe Jensby (f. Petersen), Slesvigvej 11, Silkeborg.
- S 56 Birgit Lausten (f. Schmidt), Uffesvej 6, Ringsted.
- 56—57 Ingerlise Drøschler Jørgensen, Larsensgade 8, Græsted.
- S 57 Birgit Bendtsen, Ny Carlsbergvej 2, 5., Kbh. V.
- S 57 Anna Margrethe Filskov, Frue Kirkeplads 1, 3., Århus C.
- S 57 Anna Fjallheim Reinert, Nordradal, Færøerne.
- S 57 Rita Hagelskær, Hjørnøvej 6, Fredericia.
- S 57 Anni Jensen, Lykkegårdsvej 100, Kolding.
- S 57 Kristel Sørensen (f. Hansen), Fogderup, Ravsted.
- 57—58 Ellen Kramme (f. Nielsen), Klintemarken 17, Svendborg.

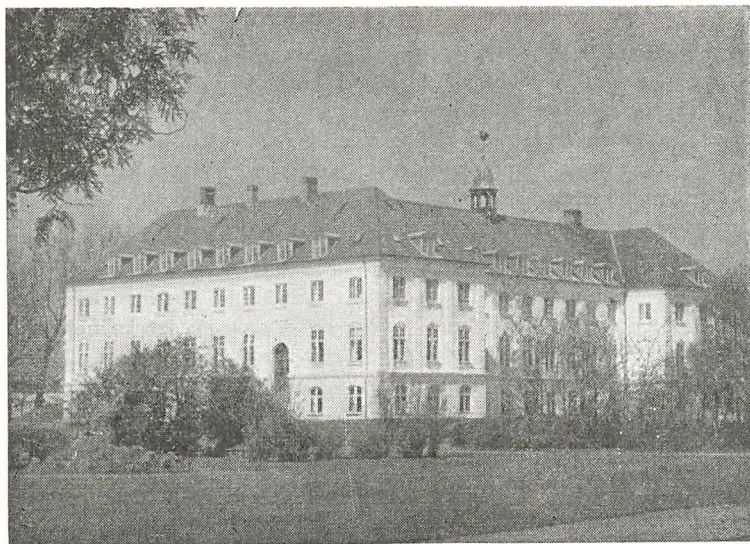

STATENS PÆDAGOGISKE
STUDIE SAMLING
FREDERIKSBERG ALLE 22

- 57—58 Margit Svenstrup, Østervangsvej 26 G, 103, Randers.
S 58 Gerda Jensen, Bjørndal Kalkværk, Hvidbjerg.
E 58 Edith Dannevig Jensen (f. Carlsen), Sygehjemmet „Solbjerg“, Sdr. Nyrup, Kalundborg.
E 58 Klara Nissum, Kjærgårdsvej 8, Nykøbing M.
E 58 Hanne Strunge (f. Zachariassen), Egå, Hjortshøj.
E 58 Inger Wounlund, Vestergade 40, Lemvig.
F 59 Britta Bertelsen (f. Hansen), Nørrebrogade 65 st., Fredericia.
F 59 Birte Frederiksen (f. Andreassen), Thistedvej 73, Nr. Sundby.
F 59 Gerda Kristensen, Centralsygehuset, Thisted.
F 59 Inga Hedegård Pedersen, Rugvænget 6, Grindsted.
F 59 Irene Thomsen, Amtssygehuset, Odense.
F 59 Jytte Løkke Jensen (f. Nielsen), Lisbjerg Terp, Lystrup.
F 59 Sonja Jensen (f. Herborg Olesen), Klæstrup, Stenhøj, Frederikshavn.
F 59 Clara Dupont Hansen, Amtssygehuset, Kolding.
E 59 Ulla Iskov, Broholm, Tommerup.
E 59 Anni Jørgensen (f. Pedersen), Stubberup, Nykøbing Fl.
E 59 Inger Larsen, Sankt Lukas Stiftelsen, Hellerup.
E 59 Ruth Olsen, Sygeplejeskolen, Holbæk.
F 60 Ulla Nielsen, Gentofte Amtssygehus S/B 204, Hellerup.
F 60 Gunhild Reuter (f. Bang-Madsen), Smedegyden 8, Knarreborg.
E 60 Ellen Andersen, Statshospitalet, Viborg.
E 60 Hellen Christensen, Ndr. Strandvej 2 st., Helsingør.
F 61 Karen Marie Hansen, Sygeplejeskolen, Herning.
F 61 Bodil Jensen (f. Dahl), Ny Carlsbergvej 82 st., Kbh. V.
F 61 Inger Juhl, Sygehuset, Åbenrå.
F 61 Jytte Jørgensen (f. Kristensen), Lundebjerggårdsvej 278, 2. tv., Skovlunde.
E 61 Gudrun Ravn Bek (f. Hammer), Marbækvej 10 A, Esbjerg.
E 61 Jonna Hansen, Kalundborgvej 207, Holbæk.
F 62 Birthe Christensen, Næsbyholmvej 10, 2. th., Brønshøj.
F 62 Käte Jørgensen, Centralsygehuset, Svendborg.
E 62 Sonja Kjærgård-Clausen, Elevboligen, box 302, Amtssygehuset, Glostrup.
F 63 Lilly Erikstoft, De gamles Hjem, Caroline Amalievej, Svendborg.
F 63 Inger Marie Larsen, Amtssygehuset, Hammel.
1915 Ingeborg Christensen, Nørregade 5, Nykøbing Sj.
S 47 Anna Marie Ulsøe, Hjemmet, Thyregod.
53—54 Margit Jeppesen (f. Grøntved), Hestedamsgade 3, Horsens.
55—56 Birthe Brandt (f. Eliassen), Amtssygehuset, Kjellerup.
57—58 Anne Marie Steffensen, Kirkevej 32, Ulkebøl, Sønderborg.
57—58 Mimi Simunarson f. Nielsen), Fogedmarken 10, 1. th., Kbh. N.
F 59 Anette Hornbæk Madsen, Diakonissestiftelsen, Peter Bangsvej 1, Kbh. F.
E 59 Mette Kjær Christensen (f. Nielsen), Højmark, Lem st.
E 59 Ruth Olsen, Rigshospitalet, Kbh. Ø.
F 60 Ruth Worm, Amtssygehuset, Arhus C.
E 60 Gunhild Nygård Jensen, St. Blichersgade 1 C, Randers.
E 60 Anni Sørensen (f. Sivertsen), Paradisvænget 2, Ullerup, Hillerød.
F 61 Lise Topp, Ringtoften 129, 2. tv., Skovlunde.
F 61 Else Marie Ærthøj, Grønnegade 9, Nr. Snede.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

54. årg.

Juli 1964

Nr. 5

Hvad højskolen gav mig

Af sygeplejelæreinde, frk. *Lilly Frederiksen*, Fårevejle Højskole

Som vi lovede i sidste nr., bringer vi her frk. Pades og frk. Frederiksens taler i »anden halvleg« på elevmødet i anledning af 25 års jubilæet i højskolens tjeneste. Først frk. Frederiksens.

Skulle dette emne besvares fyldestgørende, blev jeg aldrig færdig! Jeg har måttet nøjes med at udvælge nogle af gaverne.

I højskolen fik jeg en rig hverdag! Mon det er muligt at sige, hvor meget det ord rummer: en rig hverdag! Altså 25 år, hvor hver dag var en rigdom! Der er vist kun få mennesker, der kan sige det.

For at få sagt lidt om, hvad der ligger i ordene en rig hverdag vil jeg benytte mig af den tillægsgevinst, som jeg modtog, da jeg begyndte i højskolen, nemlig Højskolesangbogen. Hvor har den bog betydet meget for mig. — Den har hjulpet mig til at få øjnene op for, hvor rigt, broget og mangfoldigt livet er. Det betyder altid fornyelse og berigelse, når uklare tanker, som aldrig

kom rigtig frem, bliver formuleret i klare ord, så de bliver fyldt med mening, og det har Højskolesangbogen ofte hjulpet mig til.

Også som overskrift over den rige hverdag har Højskolesangbogen et udtryk, som straks siger, hvad det drejer sig om. Jeg tænker på sangen »Et jævnt og virksomt, muntert liv på jord«.

Med jævnt menes der jo ikke sådan middelmådigt; næh, der menes det, som udtrykkes i verset

På det jævne, på det jævne!	Alt, hvad herligt du kan nævne,
— ikke i det himmelblå! —	alt, hvad højt din sjæl kan nå,
Dér har livet sat dig stævne,	skal hernede på det jævne
dér skal du din prøve stå!	fast sin rod i livet slå.

Og så er vi ovre i det virksomme. For på det jævne, det vil jo sige her på jorden i hverdagen.

Og den rige hverdag har været virksom. Fuld af arbejde; men det var et arbejde, der blev båret af et levende fællesskab med andre mennesker — ofte et over-evne-arbejde i forsøget på at være til hjælp, men et arbejde, hvor jeg uden at tænke på det selv fik den meste hjælp.

Og muntert. Ja, selvfølgelig mener jeg ikke, at jeg kun har oplevet lyse og glade dage i almindelig forstand. Jeg har været inde i ikke så få kriser og har grædt mange tårer, jeg har slet ikke lært den kunst, »den uendelig svære, den: på jorden fast at stå«.

Og alligevel tør jeg sætte ordet munterhed over min rige hverdag. Det er vist et lidt gammeldags ord; men det rummer en glæde, der har sit kilde spring i noget, der ikke ødelægges af stemningslivets og de ydre forholds omskiftelighed.

Også her kommer Højskolesangbogen mig til hjælp. Vi har jo alle sunget

Jeg elsker den brogede verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i patriarkernes tid.

Og hvor ofte har vi også sunget

Vi la'r os ej af dagens vé
vort gode håb betage,
og aldrig friste til at se
på livet som en plage.

Men stærkest siger Jakob Knudsen i det vers, De alle kender:

Jeg vil ånde luften i fulde drag,
syngte Gud en sang for den nye dag,
takke Ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder trods synd og død.

Munterheden — Glæden over livet, over lyset — bliver jo altid stærkest hos den, der også kender til modløshed, frygt og mørke,

men som ved, hvem der kan overvinde disse onde magter, og det vidste Jakob Knudsen.

Vær mig nær, thi uden dig
ensomhed mig truer;
vær mig nær, thi uden dig
jeg for mørket gruer;
hold mig i din faderhånd,
så jeg dig fornemmer,
fri mig ud af mørkets bånd,
så min frygt jeg glemmer.

Lad mig føle, hver gang når
livet bli'r mig øde,
at du, Fader, hos mig står
og i sådan møde:
og når natten i mit bryst
hjertet vil omleje,
o, da skænk mig livsens trøst,
vind mig lysets sejr!

For den, der ved, at det er Gud, der frier af mørkets bånd, at det er Ham, der vinder lysets sejr, for det menneske er det muligt — men ikke altid let — trods alt at bruge ordet muntert som overskrift over de ganske almindelige hverdage.

Den rige hverdag, med et jævnt og virksomt, muntert liv på jord, var den første af de gaver, jeg ville nævne, når det hed: Hvad højskolen gav mig.

Den næste gave har jeg allerede været inde på; for det, jeg modtog i højskolen, kan jo kun teoretisk sættes op i punkter. Det var altsammen en helhed. Alligevel nævner jeg som punkt 2 fællesskabet med andre mennesker.

Nogle fulgtes jeg kun med i fem måneder, jeg tænker på de ca. 4000 elever, jeg har haft, og alligevel blev eleverne jo i de meget korte fem måneder, vi delte med hinanden, de igangsættende og de livsbekræftende magter i mit liv. Der er ingen tvivl om, at jeg har modtaget mere fra eleverne, end de har fået af mig. Det har været et privilegium at få lov at undervise videbegærlig, vågen, tillidsfuld og kritisk ungdom. Det har ofte været et, som jeg sagde, over-evne-arbejde; men det har været et arbejdsfællesskab, som simpelt hen har været mit livs rigdom.

Men fællesskabets gave var ikke begrænset til eleverne. Det fællesskab med en højskoles medarbejdere, som i sin tid gjorde så stærkt indtryk på mig på Testrup, har jeg selv i mere end 25 år været en del af. Først på Ubberup og så her på Fårevejle Højskole.

En højskoles lærerstab og forstanderskab er og bør være en broget flok, og jeg har erfaret, at i samme grad, som man respekterer hinandens særlige udrustning, bliver man selv beriget, og — til gavn for helheden — bliver den enes styrke alles styrke.

Jeg har også erfaret, at forskelligheder hos medarbejdere ikke altid føles som en rigdom. Ih, hvor kan man blive irriteret på de andre, for det er jo altid dem, der er så mærkelige og så vanskelige og tager de helt forkerte ting så grusomt højtideligt! Men det hører med til et godt fællesskab at leve med hinandens fejl og mangler; det ville jo da også blive død-hamrende kedeligt, hvis højskolernes medarbejdere var en stor, ensrettet flok. Og der er ingen tvivl om, at dem, jeg har lært mest af selv, er dem, der lignede mig selv mindst. Når sammenstødene blev til samtaler, skabtes der nye perspektiver, ny indfølingsevne og større menneskeforståelse, så også modsætningsforholdene måtte levere deres bidrag til fællesskabets gave.

Den, der lærte mig mest, og som kom til at holde mest af mig, selv om hun kendte mere til vrangside af mig end nogen anden, véd De, hvem er. Hende vil jeg ikke sige noget om, men blot understrege, at det liv i kærlighedens og tilgivelsens fællesskab, som vi fik lov at dele med hinanden, er en af de rigeste gaver, jeg overhovedet har modtaget.

Og til allersidst — det kunne lige så godt have været allerførst — vil jeg nævne, at højskolen gav mig at få lov at leve under det, som afdøde højskoleforstander C. P. O. Christiansen kaldte »den dobbelte velsignelse«. Også han var som jeg blevet sat i bevægelse af den kristendomsforkyndelse, som dengang lød fra førende skikkelser inden for Indre Mission; og han var til sin død — sådan som jeg er det i dag — inderlig taknemlig for, hvad Gud gav ham ad den vej. På Askov mødte han det, som jeg første gang mødte hos Maren Grosen. Han siger det sådan:

»Først i Askov forstod jeg barnedåbens velsignelse ved i årevis at leve mellem mennesker, hvis livsfundament kristeligt set var barnedåbens forkyndelse af, at »det er fuldbragt« ved Guds grænseløse kærlighed til os uden nogen viljesanspændelse fra vor side, uden egen omvendelsesiver og uden vor egen forståelse af det, der skete i barnedåben. Her var frigørelse for den selvkredsning og den kristelige selvoptagethed, som jeg før havde lidt under«.

Også for mig betød det at møde evangeliet forkyndt af mennesker, der havde deres rod i den grundtvigske bevægelse, en fornyelse, en berigelse og en bekendelse; men det føjede sig organisk til det, jeg var opvokset i.

Der er stadig forskel på indremissionsk og grundtvigsk forkyndelse, dér hvor disse to såkaldte kirkelige retninger har bevaret deres særpræg; men jeg tror — som C. P. O. Christiansen — at de

er som to veje til Gud, bestemte for hver sin slags mennesker, eller, ja, som to veje, der begge kan vær farbare for de samme mennesker til forskellige tider af deres liv. Begge rummer de livsværdier for Gud, der kan supplere hinanden, og de kan indgå i samme kristenliv side om side. Og gør de det — som de har gjort det i mit liv — så betyder det at have levet med i en rig hverdags fællesskab, både på en grundtvigsk og en indre-missionsk højskole, at man gennem højskolen fik en dobbelt velsignelse.

En rig hverdag — et rigt menneskeligt fællesskab — et liv under Guds dobbelte velsignelse er, hvad højskolen gav mig gennem 25 år.

Lilly Frederiksen.

Annette Pade: **Mennesker, jeg mødte**

Selvfølgelig kan det kun blive små glimt af det persongalleri, som jeg har haft berøring med i disse mange år. For at nævne et rundt tal beløber det sig til ca. 4000 forskellige mennesker — såvel elever som medarbejdere og andre.

Under mit ophold på Testrup Højskole i januar 1939 var Maren Grosen forstanderinde. Hun var landets første sygeplejehøjskoleforstanderinde — men ikke det alene, hun var den ideelle forstanderinde, som blev en ypperlig rådgiver og vejleder for senere forstanderinder. Hendes store erfaring inden for højskoleverdenen og sygeplejeverdenen (tidl. oversygeplejerske) og hendes kærlighed til disse to verdener gjorde hende særdeles egnet til at være pioner inden for sygeplejehøjskoleverdenen. Mange gange senere, når vanskelighederne tårnede sig op, og for hvem gør de ikke det engang imellem, rejste jeg til Testrup for at søge hjælp hos Maren Grosen. Altid gav hun sig tid, og altid drog man hjulpet hjem igen.

Maren Grosens særprægede og inciterende personlighed har sat dybe spor inden for den danske sygeplejeverden, og personlig står jeg i stor taknemmelighedsgæld til hende.

Jeg har »tjent« under to forstanderpar — først Dræbys på Ubberup Højskole og pastor Hansens her, og hvor har de hver for sig været storartede og givet mig meget og lært mig meget. Meget forskellige har de været — disse to par — men netop deri har ligget en rigdom.

Det, jeg er mest taknemmelig for, er den frihed i arbejdet, de har givet mig, og den enestående måde, hvorpå de begge har gjort deres bedste for at hjælpe mig med at klare den svære balancekunst at »give højskolen, hvad højskolens er — og sygeplejen, hvad sygeplejens er«.

Den store stab af lærere, lærerinder og sygeplejersker, som vi har stået i et godt og berigende samarbejde med, har været en meget broget flok på over 20 forskellige mennesker; nogle

har jeg jo kun haft samarbejde med i en kort periode, andre i længere tid, og en enkelt i 25 år. En særlig stor glæde har det været, når man har haft en af sine egne gamle elever som medarbejder. Ja, hvad har man ikke oplevet med denne flok i arbejde og fest?

Med de fleste gik samarbejdet godt og gnidningsløst; med andre skulle der fires og lirkes for at holde skuden flydende.

Til tider har jeg uden tvivl været lovlig dominerende og regerende. — lige nem i samarbejdet har jeg ikke altid været; og alligevel har jeg adskillige gange oplevet, at en tidligere medarbejder er vendt tilbage, og det har unægtelig glædet mit hjerte meget, hver gang det er sket.

Den meget store elevflokk er dog den, der har givet mit liv de rigeste minder.

Man kan egentlig dele eleverne i tre grupper. Langt den største part er de elever, der roligt og støt passede deres arbejde og sugede til sig af alt, hvad skolen kunne yde, og som gik ud af skolen og blev gode og dygtige sygeplejersker — enten her i landet eller i det fremmede — en ret anseelig flok er nu eller har været ude på missionsmarken. Langt de fleste af mine gamle elever er blevet gift, og jeg har da oplevet at have anden generation siddende foran mig.

Den anden gruppe er de relativt få, som med beundringsværdig flid og udholdenhed fulgte undervisningen, men de magtede alligevel ikke uddannelsen. Mange af disse elever tænker jeg på med stor ærbødighed og respekt, for hvor har mange af dem måttet slide og så endda måtte prøve at bære med oprejst pande, at det ikke gik alligevel.

Og så er der endelig den tredje ret lille gruppe, som man måske særligt husker — enten fordi de var såkaldte »problembørn«, der af en eller anden grund ikke kunne falde til i miljøet, og som undertiden har givet én søvnløse nætter — eller det var elever, der kom til at stå én særligt nær, måske på grund af stor trofasthed gennem mange år, eller fordi de på grund af et udtalt særpræg skilte sig ud fra elevflokken.

Fra alle tre grupper af elever kan jeg fortælle mangt og meget, bløde af alvorlig og fornøjelig art, men...*)

Blandt mennesker, jeg mødte, er også de mange gæster herhjemme fra og fra udlandet, der har været på kortere eller længere ophold på skolen for at se, hvad en sygeplejehøjskole egentlig er. Noget tilsvarende findes ikke andre steder i verden. Hvor har der været mange tiltalende og inspirerende personligheder imellem — mange, på hvis besøg jeg tænker tilbage med stor glæde. Vi har i årevis haft besøg fra alle fem verdensdele.

---

*) Red. finder, ligesom forf., dette afsnit mindre egnet til tryk — det skal høres!

Fårevejle Højskoles lærerstab for året 1964

Og så til allersidst mennesket, jeg mødte — Lilly Frederiksen.

Hvad jeg nu siger, har jeg sagt mange gange til dig selv under fire øjne. Men jeg vil gerne i aften i denne forsamlings påhør takke dig, fordi du har gjort mit liv rigere. Tak, fordi du gennem disse 25 år har delt ansvaret med mig på en klog og kærlig måde. Du har været mig en virkelig ven, der altid har prøvet at holde mine uheldige sider nede og hjulpet mig sådan, at mine muligheder i god retning kunne komme til større udfoldelse.

Tak, ikke bare for et bestående arbejdsfællesskab, men fordi du i årenes løb er blevet ét med mig og min familie, og fordi du også i ferierne kan holde ud at være sammen med mig — dette siger »de kloge« er et tegn på virkeligt venskab!

Aneette Pade.

Kære tidligere kolleger!

— Som aktiv sygeplejerske kan det ofte knibe med at få tid til at betragte den enkelte patient som menneske, endsige trænge ind bag den officielle patientmaske. Dette kan i det lange løb virke utilfredsstillende.

Det skete også for mig, og da jeg så fik tilbudt en stilling som KFUK-sekretær, slog jeg til og sprang for en tid fra sygeplejen. Nogen speciel uddannelse havde jeg ikke. For at få dette opvejet, tog jeg et kursus på Løgumkloster bibelhøjskole. De fire måneder, opholdet varede, var blottet for al sygeplejesnak, og hvor jeg nød det! Vi har så godt af at få blikket rettet ud af vor egen snævre horisont med al dens faglige snak o. s. v.

Jeg sidder altså nu som sekretær i Københavns K. F. U. K.s Hovedforening i St. Kannikestr. og kigger forgæves efter alle mine tidligere kolleger.

Hvor er I? Jeres plads står tom. Hvad med fritiden?

Vort program er en alsidig blanding af bibeltimer, foredrag, diskussioner og lign. I september får vi besøg af Fårevejle Højskoles lærerpersonale. Kom og vær med! og oplev dels en almindelig onsdagsaften og dels en højskoleaften den 16. september!

Ruth Kallestrup.

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING VED ELEVMØDET

Traditionen tro valgtes Vald. Olsen, Tølløse, til dirigent.

Lærer David sen aflagde beretning for det forløbne år. Der har været en nedgang i medlemstallet på 28, således at foreningen nu har 1347 medlemmer. Regnskabet udviste et overskud på 828,47 kr. og balancerede med 7407,16 kr.

Da udgifterne til Sølvsnoren stadig er stigende, vedtog man efter en livlig debat at forhøje medlemsbidraget til 10 kr. pr. år.

Alle valg var genvalg.

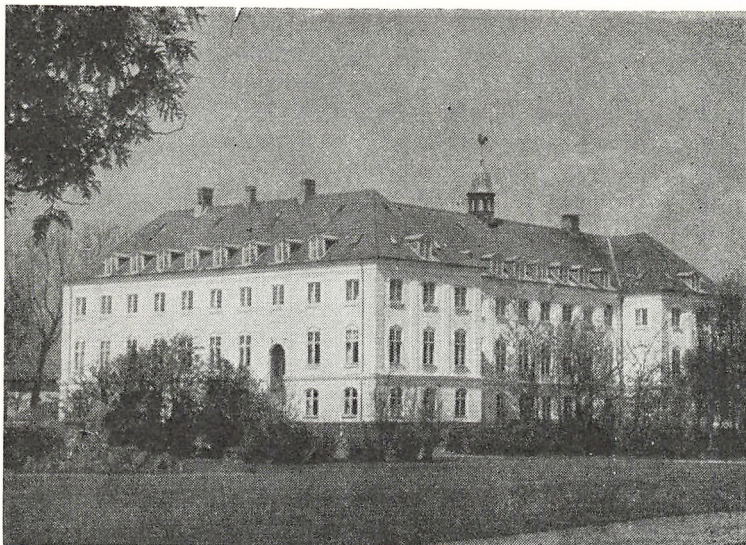
B. D.

ADRESSEFORANDRINGER:

- 15-16 Johs. Madsen, Reventlovsvej 11 — 2., Odense.
- S 36 Ruth Spliid, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
- 51-52 Ingrid Pedersen, Bispebjerg Parkallé 7, Kbh. NV.
- S 54 Ingrid Christensen, Centralsygehuset, Holstebro.
- 52-53 Margit Andreasen (f. Nielsen), Skold, Birkelse.
- 56-57 Elna Pedersen, Sykehuset, Hammerfest, Norge.
- 57-58 Ritta Ravnborg, Volshave Maskinværksted, Søllested.
- E 58 Inga Schmidt, Dikemark Sykehus, Asker, Norge.
- E 59 Dorethe Nygård, Østerløkken 8, Sønderborg.
- F 60 Emma Andersen (f. Kristensen), Højbovej 3, Vejle.
- F 60 Anna Balle (f. Mortensen), Finlandsvej 4 B — 2., Vejle.
- F 60 Ruth Worm, Møllevænget 13, Nykøbing Mors.
- E 60 Ingrid Andersen, Amtssygehuset, Tarm.
- E 60 Ingrid Andersen, Amtssygehuset, Tarm.
- E 60 Gunh. Nygård Christensen (f. Jensen), Sindingsg. 38, Kjellerup.
- E 60 Ella Nielsen, Amtssygehuset, Niels Andersensvej, Hellerup.
- E 61 Jonna Hansen, Toreby, Flintinge.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

54. årg.

August 1964

Nr. 6

Glæden

VED ARBEJDET

Af sygeplejelærerinde, frk.
Lilli Ingemann

Ved afskedsfesterne for vore elevhold skiftes skolens lærere til at tale. Da forårsholdet 1964 skulle rejse, holdt frk. Ingemann afskedstalen, og vi gengiver her, hvad der blev sagt:

I år er det mig, der på skolens medarbejderes vegne har fået til opgave at sige noget til det bortdragende elevhold.

Jeg var heldig, for selvfølgelig skal der først og fremmest siges tak, og det er uhyre let, for hvor er der meget at sige forårsholdet 1964 tak for.

Hvis det er rigtigt, hvad man i gamle dage sagde, at det ringer i det højre øre, når nogen siger noget godt om én, så må I bestemt have følt denne fornemmelse, for hvor har vi lærere ofte sagt: „Hvor er det et godt hold!“ og: „Hvor er de nemme!“

I den tid, vi har kendt hinanden, er der sket meget: I er også blevet ½ år ældre (det er vi også, men det mærkes ikke så meget i vores alder). I har lært noget af os, og vi har lært noget af jer. I har været et stort pensum igennem, og der er blevet slidt meget. Det er en udfordring til os lærere, at der skal læres så meget i denne

den første del af jeres uddannelse, og I skal vide, at det virkelig kan tynge os engang imellem, og at også vi har brug for at hente støtte og råd hos hinanden i et åbent fællesskab — for vi må ofte spørge os selv, hvordan vi bedst kan prøve på at modsvare elevernes behov — også de behov, de endnu ikke selv kender.

Den store forsker Albert Einstein, der var så livsnær, selvom han tumlede med noget så tørt som formler, at han interesserede sig le-

Lilli
Ingemann

vende for alt, hvad der foregik omkring ham, og derfor også for undervisning — han sagde bl. a.: „Et succesrigt menneske er et, der har modtaget meget, også mere fra sine medmennesker, end han sædvanligvis har ydet dem. Et menneskes værdi afhænger mere af, hvad han giver, end af, hvad han modtager“.

Det, han siger om undervisning, vil jeg gerne fremhæve, for det indeholder de punkter, jeg har valgt at sige lidt om. Han siger: „Det bedste motiv for arbejdet i skolen og i livet er glæden ved arbejdet — glæden over dets resultater og forståelsen af dets værdi, også for helheden og fællesskabet.“ Vi synes, det er en dejlig opgave at hjælpe jer med den første del af jeres uddannelse, og vi har fået lov til på dette hold at mærke, at I arbejdede oftest med glæde. Heldigvis har I ind imellem tilladt jer den luksus at være noget sløve og tunge i optrækket, og der har været mandage, der var nærmest mørkeblå; men når I har arbejdet, har I givet os det indtryk, at I gjorde det med glæde. Tak for det — det har betydet mere for os, end I aner.

Samme Einstein har nemlig også sagt, at lærerens opgave er noget nær en kunstners, og kunstnere er som bekendt nogle følsomme gemytter! Hvis I nu tænker: Ja, men de spruttede nu også over en gang imellem, så kan jeg sige, at det kunne have været meget værre! så I er selvfølgelig skånet for meget.

Glæden over arbejdets resultater er I også så småt begyndt at ane, for selvom I kun er kommet et stykke på vej frem mod må-

let, så er der mange af jer, der har vist og givet udtryk for, at det, I har lært og oplevet, det har I ikke i små, adskilte rum deroppe i associationscentrene, men det er blevet til en grundviden — og det er en modning, I har opnået, noget, der kan bygges videre på, når I skal til at løse den opgave, I har sat jer for: at være noget for andre. Selv om nogle af os har haft jer fortrinsvis i eksakte fag — og nogle af os i de mere almendannende, så kan vi kun sige, at hvor er det sandt, at jo mere, man skal — des mere kan man. I har kunnet arbejde om dagen — og så om aftenen løst en eller anden dramatisk opgave så storartet. Vi håber, at jeres slid vil vise sig at få værdi; I skal svare til de behov, der er gældende for et samfund i konstant udvikling, og derfor får I brug for at være alsidige.

Jeg kunne nævne mange ting, der har gjort fællesskabet værdifuldt — vi vil altid huske, at forårsholdet 1964 var det hold, hvor vi havde tre elever fra en anden verdensdel. Jeg kan vist godt sige både på lærernes og elevernes vegne, at det har været en berigelse for os at have lært jer tre at kende — I har vist os, at man hjemme i jeres land lægger vægt på hjælpsomhed, humor — og fællesskabsfølelse. I er kommet her for at lære noget, men vi har også lært noget af jer — I har betydet noget for helheden. Vi skylder jer tak.

Hvis nogen af jer i aften tænker: Kunne jeg mon have gjort en bedre indsats! så skal I vide, at den følelse er vi fælles om — vi kender også følelsen af utilstrækkelighed, kun at være et spinkel led i helheden. Men i et ægte fællesskab går den enkelte ikke under og bliver borte, men her får man lov til at sætte sine evner ind sammen med andre.

Hvor vil jeg ønske for jer, at I må kunne lære at få øje for helheden i det arbejde, som nu bliver jeres, f. eks. at kunne føle glæde og stolthed over en dygtig indsats i arbejdet for patienterne — også fra jeres medarbejders side.

Kjeld Abell skrev engang følgende replik: „For sent lærte jeg, at livet var et mønster, jeg så kun den tråd, der var min“. Hvor vil jeg ønske, at den sætning ikke må være jer fremmed!

I vil komme ud for skuffelser i læretiden, mange steder lægges der vægt på helt andre ting, end I havde regnet med, og I vil sikkert opleve stunder, hvor I har mest lyst til at give op — men I vil opleve så mange glæder hver eneste dag i jeres arbejde, at de forhåbentlig overstråler mismodet.

Og så til sidst: I véd, at vi tror på, at det betyder noget afgørende for jer, at vi nævner jer for Gud i vores forbøn. Den gode Gud er os nær som vores eget åndedræt, og vi vil bede ham om at tage jer i sin varetægt.

„Den sag er aldrig i verden tabt,
som deler kår med, hvad Gud har skabt,
som ej skal bygges med tårn og tinder,
men sagte vokse, mens tiden rinder.“

FRA SKOLEN

Siden sidst — ja, det er faktisk længe siden (ikke siden slutningen af april!), at vi „på grund af overvældende stofmængde“, som det hedder i bladsproget, har kunnet referere fra skolens dagbog, og det er, når det kommer til stykket, dog det, der interesserer læserne mest. Hvad er der så foregået på vores gamle skole, og hvad har lærerne og eleverne bestilt siden sidst?

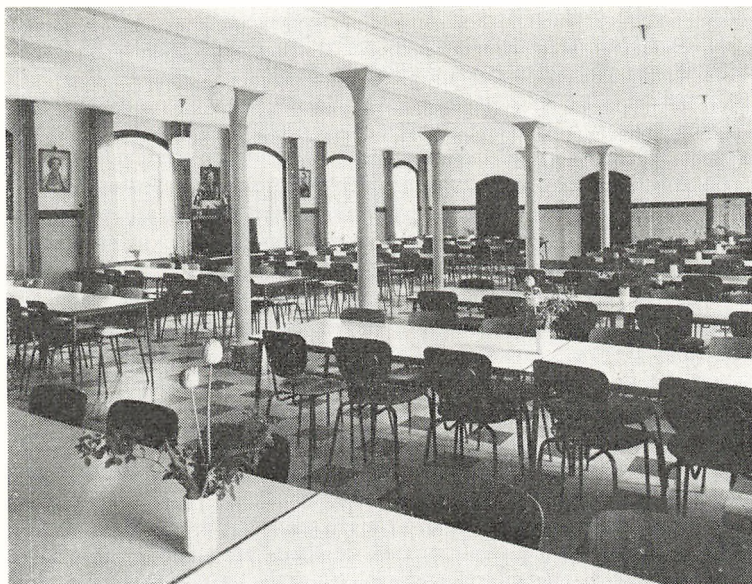
I slutningen af april deltog så mange af os, som kunne undværes, når skolen ikke skulle gå helt i stå, i årsmødet for Indre Missions højskoler og ungdomsskoler på Hoptrup Højskole, hvor forstander Axel Nielsen og frue gjorde det godt for os, og vi på ny oplevede det gode kammeratskab, ja fællesskab, der er mellem medarbejderne på disse skoler.

Den 3. maj havde vi forældredag, og som sædvanlig havde en stor portion af elevernes forældre fra nær og fjern fundet vejen til os og således glædede både deres døtre og os med deres besøg. Forstanderen indledte efter kaffebordet med at erindre om, at det netop den dag var 25 år siden, frk. Pade og frk. Frederiksen havde begyndt deres højskolevirksomhed, og havde så i øvrigt som emne for sit foredrag rent tilfældigt valgt at tegne billedet af „den ideale højskolelærer“. Frk. Pade inviede forældrene i sygeplejeuddannelsens mysterier, og efter rundgangen på skolen og besøgene rundt om hos lærerne samt middagen opførte eleverne under frk. Mikkelsens ledelse intet mindre end Kjeld Abells „Anna Sophie Hedvig“ — en krævende opgave, som blev klaret på den fineste måde med Ingelise Madsen i hovedrollen. Til den, der havds øren at høre med, havde det noget at sige.

På befrielsesdagen den 5. maj havde vi det traditionelle årlige besøg af vore venner, lærerstab og elever fra Ubberrup Højskole — et besøg, som vi også denne gang var glade ved.

Ved det offentlige møde i maj var vor sognepræst taler. Pastor Bertil Wiberg var i foråret på en 2-måneders studierejse i Israel m. m. og hjembragte en masse interessante farvelsbilleder, som han viste os, og hvorudfra han fortalte om de minderige steder og de interessante fund.

Nogle dage i slutningen af maj kunne man ånde friere her på skolen, idet far og mor var borte — vi var i London i anledning af et bestyrelsesmøde i Brødremenighedens Mission i Tanyika, hvor bl. a. en stor udvidelse af vort spedalskhedsarbejde forhandlede og besluttede. Dog, forudsætningen er, at vi får tilstrækkelig bemanning af læger ved vort hospital i Sikonge. Vi har nu annonceret i Ugeskrift for Læger og haft omtale i adskillige aviser — men endnu har ingen læge meldt sig, og da samtidig vor eneste læge derude, dr. Sigurd Andersen og frue, p. g. a. syg-

Spisesalen har fået ny skikkelse

dom netop nu er kommet hjem, er vi virkelig i en vanskelig situation. Er det virkelig sandt, at der blandt alle Danmarks læger ikke skulle være en eller to med sind og vilje til en gerning i Tanganyika? Det område, som nu står uden lægehjælp, er på størrelse med Sjælland og har en befolkning på en 250.000 mennesker. Alle 1 sygeplejersker, som til daglig omgås læger — puf dog til dem og sig, at det er i Afrika, det foregår!

Om elevmødet den 13. maj er fortalt rigeligt i de to foregående numre af vort blad.

Skolens bestyrelse holdt sit årlige møde den 8. juni med beretning og regnskabsaflæggelse. Der blev som sædvanlig vedtaget en række moderniseringsarbejder — men ak, håndværkernes tid er en mangelvare; det blev altså ikke til noget. Og da alt vort arbejde skal nås på de få og korte uger mellem to hold, skrider moderniseringen af vor skole desværre langsomt frem. Dog, noget er nået: spisesalen!

Og så kom afslutningen for forårsholdet Sct. Hans aften den 23. juni — en både god og fornøjelig aften med en masse taler både i prosa og vers af både lærerstab og en lang række elever, som hver på sin måde tolkede, hvad de havde fået ud af de fem måneder — vi siger i den forbindelse tak til Inge Lise Brunsgaard, Karen Petersen, Aggi Friis, Marianne Larsen, Ingrid Bech Hansen, Erica Zacharia, Anne Grete Andersen, Margit Holm Hansen, Elene Knudsen, Anna Lise Dyhr Andreasen og Tanja Friis. Den

førstnævnte overrakte desuden på holdets vegne et stort, dejligt nyt flag til vor nye flagstang i haven — tak endnu engang, kære forårshold, for den store gave, I glædede os med!. I farvelsbilleder så vi derefter glimt af oplevelser fra de fem måneder. Klokken blev faktisk mange, inden forstanderen kunne sætte punktum for forårsskolen 1964 med at tale ud fra Jesu ord: „Jeg er sandheden“.

Så fulgte nogle uger, hvor medarbejderflokkens spredtes for alle vinde til velfortjente ferier — hvor huset stod på den anden ende af hovedrengøring — hvor vi endelig nåede at få alle skolens vinduer kittet, skruet sammen og malet udvendigt — hvor vi forberedte modtagelsen af det nye elevhold — og hvor vi til sidst i et døgn alle samledes med medarbejdere fra de andre sygeplejehøjskoler til et årligt møde med rådslagning om vor opgave som både folkehøjskole og sygeplejeforskole. Det foregik på Børkop Højskole, og vi siger forstander Edvard Jensen og frue tak.

Søndag den 2. august holdt så vort efterårshold sit indtog — 107 nye elever, som allerede nu er akklimatiseret og godt i gang og har fundet hinanden — og os!

Ved det offentlige velkomstmøde onsdag d. 12. ds. talte højskoleforstander Magelund, Den udvidede Højskole, Haslev, over emnet „Glæde“. Det var i en vis forstand en afskedsprædiken, idet forstander Magelund meget snart træder ud af højskolefolkernes række for at tage en præstegerning op blandt tunghøre i København.

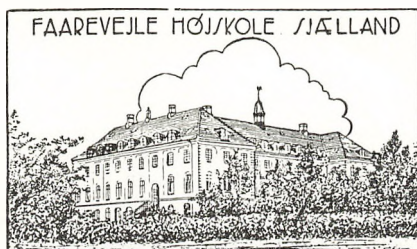
Vi er glade for vort nye hold, det er sikkert og vist; men tankerne går nu alligevel meget ofte til jer, som forlod os. Vi husker jer hver på jeres sted og hver med jeres glæder og skuffelser. Gud velsigne og bevare jer!

OFFENTLIGE MØDER PÅ FAREVEJLE HØJSKOLE I EFTERÅRET 1964.

Som sædvanlig afholdes der den anden onsdag i hver måned et offentligt møde her på skolen. Programmet ser således ud: onsdag den 9. september holder redaktør Jørgen Ginnerup foredrag over emnet: „Kristen bag jerntæppet“. Onsdag den 14. oktober kommer sekretæren for det økumeniske arbejde i Danmark, pastor H. Talmán, København, og vil fortælle om det økumeniske kirke-møde, som til den tid lige er afsluttet ude på Kattegat! Onsdag den 11. november får vi besøg af overkirurg, dr. med. A. Langvad Nielsen, Fakse sygehus. Og endelig er der adventsmøde onsdag den 9. december med pastor K. Keiding som taler (venteligt). Alle er jo velkomne.

Fra
og
til

ELEVKREDSEN

KÆRE TIDLIGERE F.H.-ELEVER OG ANDRE INTERESSEREDE!

I indbydes hjerteligt til at deltage i en festlig sammenkomst herinde den 16. september. Fårevejle Højskoles lærerpersonale har lovet at bidrage til aftenens underholdning.

Mødet begynder kl. 20. Foredrag v. frk. Mikkelsen: „Har vor tids moderne forfattere noget at sige os?“ Optrin ved frk. Pade og frk. Frederiksen: „Skyggemoreller“. Tale v. forst. K. Robert Hansen: „Hvorfor være kristen?“

Vi håber, der er mange, der vil efterkomme indbydelsen.

Der serveres kaffe á 2 kr.

Mødet afholdes i KFUK's Hovedforening, St. Kannikestr. 19, København K. Ruth Kallestrup, sekretær, F.H.-elev vinteren 55-56.

SYGEPLEJERSKE, FRK. NINA PEDERSEN

(vinteren 1956—57) flyver den 30. august til Ethiopien, antaget af Dansk Ethiopter Mission, til en tjeneste som sygeplejerske og missionær. Herom mere i næste nr.

Lidt bogsnak

Omkring jul vælter det formelig ud med bøger fra forlagenes overflødigedshorn — og glider forbi én i en hastig strøm; bladene svulmer af anmeldelser, men hvem får tid til at læse dem alle — end-sige bøgerne? Nej, så er denne tid af året meget bedre; strømmen har sat sig, og der er begrundet håb om, at man lægger mærke til en anmeldelse eller to.

Nå, dette var blot en indledning til en omtale af en række bøger fra „vort eget“ forlag, De unges Forlag, nu også kaldet Unitas Forlag — og til et spørgsmål: fik De dem læst? Ellers er det tiden nu at indhente det forsømte.

Det drejer sig først om Gerhard Rasmussens „Martin Cramer og friheden“ (189 sider - 21,75 kr.). Forfatteren behøver ingen præsentation — han har ofte været omtalt her i bladet. Nærværende romans ramme er: uden for en eller anden almindelig by i en almindelig moderne velfærdsstat med sit almindelige velfærdsliv på godt og ondt ligger flygtningelejren med sandt at sige helt andre kår for sine ulykkelige beboere. Og idéen er: den spænding, der nødvendigvis må blive i den vågne velfærdsbybeboers, i dette tilfælde en ung mands sind, mellem det liv, han og hans lige lever, og så dem derude i lejren — han drives derud: fornuftigt eller ufornuftigt, han må både timeligt og åndeligt give sig selv

bogstavelig talt og sprænges derved. Det afsnit, der tog mig mest, er det, hvori der fortælles om, hvordan han — selv med tvivlen i sit hjerte — tager sig en tjeneste på, fordi han føler, at det her drejer sig om ikke at kæle for den forbandede tvivl, her er noget vigtigere: menneskets kontante tarv. Men læs nu blot selv!

Og så møder Poul Hoffmann igen med to bøger. Den første er „Magtens nat“ (307 sider - 22,50 kr.), som er 2. del af romantrilogien „Korsfareren“. Den, der læste 1. del, vil gribe efter den. Det er fortællekunst af rang, en uforlignelig indførelse i højmiddelalderens historieliv og tankegang og et nyt lys over spændingen mellem kristendom, muhammedanisme og jødedom.

Den anden er af en helt anden art. Hoffmann er optaget af det led i vor dåbspagt, som hedder „hvorfra Han kommer igen for at dømme levende og døde“, altså det kristne håb, fuldendelsen. Men hvor ofte har han ikke fundet det overladt til sekterne og mishandlet af sværmere — og i folkekirken brydes synspunkterne: hvad er det glade budskab til os i dette led af vor kristne tro? Derfor har Hoffmann samlet en række værdifulde afhandlinger og behandlinger af emnet fra vidt forskellige forfattere, spændende fra Lindhardt over Johannes Müller og Paul Brodersen til Frits Larsen, og det hele er samlet i en bog med titlen „De sidste tider“ (170 sider - 14,50 kr.).

„Streger i sandet“ hedder tolv små noveller af Johannes Kristiansen (116 sider - 13,75 kr.). Der er både lune (forfatteren er lærer i Vestjylland!) og smerte, stemning og afsløring i disse fordringsløse hverdagsskildringer.

Kirsten Bang har gjort historien levende for drenge og piger i bogen „Sørøverne i Grønland“ (114 sider - 8,50 kr.), som handler om, hvordan de sidste rester af nordboerne i Grønland i middelalderen kæmper for livet, glemt af deres stammefrønder i Norden og hærget af eskimoer og sørøvere.

Endelig skal nævnes to oversættelser. Den ene fra svensk, Anders Forsfält: „Den skønne port“ (122 sider - 16,75 kr.), en lille, meget ejendommelig roman fra kristendommens første dage. Det er rigtigt, hvad der er sagt om den, at den minder i tankegangen om Lagerkvists „Barabbas“, idet der skildres et menneske, som drages ind i begivenhederne omkring de første disciple, ja, omkring Kristus selv — og der er udenfor. Det hele er netop set og skildret udefra — et perspektiv, vi ikke er vant til, men nok er gavnligt.

Den anden fra amerikansk, nemlig Ernest Gordon: „Miraklet ved floden Kwai“ (247 sider - 23,75 kr.) — en yderst realistisk skildring fra den 2. verdenskrig. Forfatteren var kaptajn og blev krigsfange i Østen. Vi lever med i de mer end uhyggelige forhold i japanske fangelejre — dog, der skinner efterhånden lys: bevidsthed om menneskeværd, udslag af menneskekærlighed, tro på livet og fremfor alt tilgivelse.

Altså: indhent det forsømte — som jeg nu!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

54. årg.

September 1964

Nr. 7

Skåret ned — eller beskåret?

Kære allesammen!

Lad os gå ned til drivhuset og se til druerne! sagde min kone for et kvarter siden, da vi skulle gå vor daglige lille runde i »slotsparken«. Og så gik vi derned. Jo, dér hang de, klase ved klase; de tegnede godt.

Og så vidste jeg forøvrigt, hvad jeg skulle skrive i vor lille hilsen til bladet denne gang. Jeg så for mig den vinstok, vi for de mange år siden plantede ved *Sdr. Bjert præstegårds* sydmur. Hvor den skød og bredte sig! Men med druer var det i sandhed småt — noget surt, småt stads var det. Gad vide, om den stok eksisterer endnu — ikke underligt, om den forlængst er opgivet og havnet i komfuret.

Så kom vi herover til *Fårevejle* — her er der altså også en vinstok. Men se, det er noget helt andet; hvert efterår har vi kunnet glæde os ved druer, store, søde, modne.

Skulle *Fårevejle* mon virkelig være så meget bedre end *Sdr. Bjert*? Næppe; både sol og jord er vel det samme. Det er ikke det — det er *beskæringen*, det drejer sig om. Jeg fæ kunne jo ikke »nænne« at beskære den pæne stok; den fik lov at skyde og brede sig, som

den ville — med ovennævnte resultat. Her derimod er en dygtig og god gartner, som ved, hvad der skal til for at få druer frem: dristigt beskærer han. Jeg synes jo nok, at det er noget voldsomt, han farer frem med sin kniv; efter sådan en omgang ligner den en udgået, tør, kroget gren! Men jeg blander mig ikke i det, jeg er blevet klo- gere; han holder jo også af vinstokken; det skærer nok mindst lige så meget i ham at skære væk — men han holder af den med den kyndige og gode gartners kærlighed og ikke med min uforstandige.

Men nu til sagen: — er det anderledes med os? Det mener Jesus øjensynlig ikke; han siger: »*Jeg er det sande vintræ, og min Fader er vingårdsmanden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort, og hver den, som bærer frugt, den renses han, for at den skal bære mere frugt.*»

At blive »skåret ned« er vel et udtryk, som stadig bruges om vore fejlslagne planer, skuffelser og andre hindringer i vor selvudfoldelse. Dét blev du nok ordentlig skåret ned! Skær ham ned! det har han godt af. Forresten et rammende udtryk. Bare vi så altid kunne se vingårdsmandens hånd i og mening bag det, vi oplever af den art. Ser vi den ikke, er det bare en »nedskæring«, som der kun kommer bitterhed ud af og ikke frugt. Men ser vi den, så ved vi i tro, at det er beskæring, og den har, hvor hård den end kan føles, Guds løfte over sig: der skal komme noget godt ud af den.

Dette her angår måske slet ikke hvemsomhelst — vel, så lad det være en hilsen til »hin enkelte«, som lige har oplevet noget, hvorom en røst siger grinende: *skåret ned!* det har du rigtig godt af! Hør en anden stemme: *beskåret* af den vise og gode gartner i Guds have! der skal i Guds time komme noget godt ud deraf: du skal bære frugt, mere frugt til Guds ære og din næstes glæde og gavn. Det kan dreje sig om ganske bestemte skuffelser — eller »blot« det at blive ældre, mærke kræfterne svinde og erkende: *jeg fik ikke det ud af livet, som jeg havde tænkt mig.* Hør her: Gud vil endnu have noget ud af dig, du er *ikke opgivet* — derfor får dit selv ikke lov at vokse vildt.

Ja, for du er da en *gren på vintræet*, ikke sandt? Hvad det rummer kan du høre mere om i kirken den sidste søndag i denne måned: meget i sandhed, det hele, det er *livet* om at gøre, intet mindre.

Men altså i dag blot dette med beskæringen, dens mening og nødvendighed, og så de kærligste hilsener fra

Mette Kirstine og K. Robert Hansen.

FRA SKOLEN

Siden sidst — er vi allerede langt henne i vort efterårskursus. Vi melder stadig: alt vel ombord! Vi har mærket meget lidt til søsygens (overanstrengelsens) kvaler og sejlet i smult vande med et nemt

hold matroser. Hvad det er for landsmænd, kan studeres andetsteds i bladet.

Af dagbogen noterer vi os et hyggeligt besøg fra Norge, nemlig af højskolelærer *H. Wiig Andersen* fra Nordhordlands Ungdomsskole ved Bergen. Hans ærinde var at studere sygeplejehøjskole, idet han er i gang med udformningen af noget lignende på sin skole afpasset efter norske forhold. Han faldt ualmindeligt godt til hos os — og slap naturligvis ikke for at lade sin norske røst klinge i foredrags-salen og i forstanderens stuer. Han havde noget på hjerte.

Biskop *Elmo Knudsen*, Christiansfeld, titl. Tanganyika, har som ofte før givet os en interessant time som led i historieundervisningen, og emnet var denne gang »Afrikansk psyke«.

Og endelig gæstede redaktør *Jørgen Ginnerup* — velkendt fra radio og fjernsyn — os ved septembers offentlige møde forleden. En meget givende aften, der samlede sig om emnet »Kristen bag jerntæppet«.

Så ringede telefonen. — Det var fru forstander *Krarrup*, Haslev Højskole = frk. *Krista Eriksen*, lærerinde på FH og forstanderens flittige sekretær 1962-63, og nu altså den nye unge forstanderfrue i Haslev. Vi hilser hende og hendes mand, cand. mag. J. Kr. Krarup, og ønsker dem lykke og velsignelse i deres nye krævende gerning.

Fru forstander Krarup

Ny missionær

Endnu en Fårevejlelev er blevet missionær i Afrika. Det drejer sig om sygeplejerske, frk. *Ninna Pedersen*, som var elev her i vinteren 1956—57. *Ninna Pedersen* er blevet antaget af *Den danske Ethiopermission*, og hendes indvielse fandt sted i Blågårdskirken i København søndag den 5. juli, hvorefter der holdtes afskedsfest. Der venter hende nu en gerning dernede i det gamle afrikanske kejserrige i kirkens tjeneste som sygeplejerske og missionær. Og vi herhjemme glæder os og vil følge også hende i tanker og forbøn.

Om sig selv skrev *Ninna Pedersen* i *Den danske Ethiopermissions* blad for nogen tid siden:

Din rigssag, Jesus, være skal min største herlighed.	men du, som gav mig vennenavn og tog mig kærligt i din favn,
Tak, at jeg også fik dit kald til her at være med!	giv du mig magt at gå, hvor du har sagt!
Uværdig er jeg, Herre kær, at høre til i rigets hær,	

K. L. Reichelt.

Med disse linier, som også er min bøn, vil jeg præsentere mig for DEM's venner.

Jeg er født den 22.11. 1937 så langt ude på den vestjyske hede,

Ninna Pedersen

som man vel kan komme. Er opvokset som den yngste af en søskenflokk på ni. Jeg har taget sygeplejeeksamen fra centralsygehuset i Holstebro og har det meste af tiden siden været ansat på Finsen-instituttet i København.

At jeg nu er antaget af DEM, er næsten ufatteligt for mig. Det er et meget stort og længe næret ønske, som går i opfyldelse. Tænk at få lov at rejse ud i evangeliets tjeneste, det er det største af alle hverv at være kaldet af den levende Gud. Ja, sådan føles det, og Ham er det, som vil gå foran.

At gerningen kan synes så stor, så man skælver og tænker: hvor kan du, og hvor vover du — det forstår sikkert alle. Derfor betyder det så meget, at der er venner herhjemme, der vil stå bag os. Bed for os, at vi må være lydige og brugbare redskaber til Hans ære.

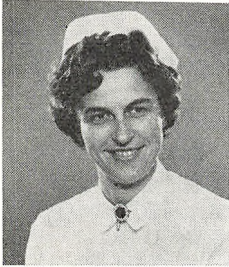
Men hvor er det godt, at vi altid må ty til vores Herre og Mester, ja, når vi føler os allermest afmægtige, da lyder Hans ord igen i dag som til Paulus, 2. Kor. 12, 9: „Min nåde er dig nok, thi i magtesløshed udfolder min kraft sig helt«. Hvad andet kan jeg da end sige inderlig tak og i tro og lydighed prøve at give det videre, som jeg selv fik for intet.

På Hans ord vil jeg gøre det.

Ninna Pedersen.

MEDARBEJDERE, SOM GIK, OG SOM KOM

Afskedsfesten Sct. Hans aften betød ikke alene punktum for forårsskolen 1964, men også for to medarbejders virke hos os: sygeplejelærerinde, frk. T o v e C h r i s t e n s e n, som nu fra 1. august tager universitetskursus for ledende sygeplejersker i Århus, og husjomfru, frk. G u d r u n H a n s e n, som også er flyttet til Århus for at blive husmoderafløser. Der lød ved festen ord til tak til dem, som vi følger op her i bladet. T a k, begge to!

Tove Christensen

Som ny lærerinde i frk. Christensens sted har vi fået frk. D a g m a r B o r k. Frk. Bork er fra Haderslev og var elev her på skolen sommeren 1955; så hun er en af vore egne!

Hun fik sin sygeplejeuddannelse på Haderslev amts sygehus i 1958, tog derefter seminarieuddannelsen og dimitteredes nu i sommeren 1964 fra Haderslev seminarium. Frk. Bork møder derfor yderst velkvalificeret til en gerning på en sygeplejehøjskole. Vi byder frk. Bork hjerteligt v e l k o m m e n.

Derimod har vi endnu ingen afløser for frk. Hansen. Skulle der ikke iblandt bladets læsere være en, som kan og vil tage sig denne gerning på? I hvert fald vil vi bede jer om at søge med lys og lygte i jeres bekendtskabskreds. Vi synes selv, at det er en både god og interessant stilling og heller ikke vanskelig, idet min kone jo har trådene i sine hænder, og der er 7—8 husassistenter til rådighed.

Efterårsholdet 1964

Gudrun Bech Andersen, Røn-
bjerg.

Karin Andersen, Klampenborg
Lili Andersen, Vejle

Bente Arvedsen, Frederiksværk
Inger Bartholomæussen, Hvid-
sten

Eva Bindsbøll, Sdr. Omme
Anny Refstrup Christensen,
Slagelse

Bodil Christensen, Fredericia
Ellen Marie Christensen, Esbjerg
Jonna Christensen, Randers

Helle Lindberg Christensen,
Gjern

Karen Damsgård Christensen,
Gullev

Karen Marie Christiansen,
Næstrup

Annelise Dahl, Børsting

Majken Dam, København

Lise Danielsen, Riisskov

Juddi Daugbjerg, Kgs. Lyngby

Poula Delmer, Kolding

Olga Detlefsen, Bolderslev

Ane Marie Espersen, Volling

- Ulla Friis, Roskilde
 Ruth Frøjk, Linde pr. Bur
 Anni Graner, Gentofte
 Else Greve, Vildsund Vest
 Anna Lillian Hansen, Millinge
 Bente Bislev Hansen, Ulsted
 Bente Marie Hansen, Allinge
 Dorrit Hansen, Slimminge
 Karen Margr. Ellevang Hansen,
   Sandvig, Mern
 Lea Cederholm Hansen, Hillerød
 Ruth O. Hansen, Ibsker
 Inger Henriksen, Herning
 Kristiane Holk, Stauning
 Lis Holler, Sønderborg
 Hanna Jacobsen, Nykøbing S.
 Benthe K. Jensen, Hammerum
 Hanne Jensen, Hillerød
 Helen Vibeke Jensen, Gentofte
 Karen Damgård Jensen, Herning
 Metha Jensen, Thisted
 Annemargrethe Johansen, Viborg
 Lene Johansen, Fredericia
 Ruth Johnsen, Nr. Hostrup
 Elsebeth Jørgensen, Engom
 Else Marie Jørgensen, Århus
 Karin Lis Jørgensen, Uldum
 Kirsten Lene Jørgensen, Årsballe
 Solveig Kjær, Assels
 Ellen Klingenberg, Ribe
 Anne Kristensen, Engesvang
 Birgit Kristensen, Lund, Mølby
 Birgith Elise Kristensen, Danne-
   mare
 Hanne Nielsen Kvist, Grenå
 Renate Kückelhahn, Gråsten
 Hanne Rosenstand Køser, Frede-
   rikssund
 Hanne Laursen, Strib
 Ida Laursen, Løsning
 Christa Lorenzen, Ulkebøl
 Hanne Madsen, Herlev
 Inge-Lise Madsen, Hvidovre
 Elisabeth Mortensen, Ålestrup
 Anni Markussen, Rønne
 Frida Fruelund Møller, Silkeborg
- Kirsten Møller, Neksø
 Mette Tråsdahl Møller, Åbenrå
 Birgit Nielsen, Struer
 Elin Nielsen, Strandby
 Else Marie Nielsen, Tødsø
 Inga Marie Nielsen, Randers
 Margrethe Holm Nielsen, Knud-
   sker
 Ulla Clok Nielsen, Fredensborg
 Inga Stabel Nissen, Tinglev
 Inga Noesgård, Vemb
 Gerda Næsager, København
 Hanne Orlrik, Sj. Odde
 Grethe Olsen, V. Hæsinge
 Inge Olsen, Farum
 Jytte Hanne Olsen, Hillerød
 Jytte Højland Olsen, Frederiks-
   værk
 Birthe Pedersen, Brønderslev
 Elisabeth Sanne Pedersen, Osted
 Lis Bukh Pedersen, Tøving,
   Mors
 Inger-Lise Poulsen, Middelfart
 Dorte P. Rasmussen, Brejninge
 Anna Marie Rhod, Guldager
 Randi Sanden, Ålborg
 Betty Schmidt, Toftlund
 Agny K. Schou, Kraunsø, Varde
 Linda Schytz, Rugsted, pr. Vejle
 Tove Sejersen, Herning
 Ingrid Sindberg, Løsning
 Margit Lillian Skov, Tirsted
 Else Skøtt, Grenå
 Annelise Stampe, Skive
 Inge Strøb, Vester Åby
 Karen Søndergård, Sjørring
 Ulla Søndergård, Stenvad
 Kardi Sørensen, Ålborg
 Kirsten Sørensen, Tversted
 Ragnhild Strand Sørensen,
   Hillerød
 Ulla Toft, Drejens, pr. Kolding
 Ellen Vesterager, Rødding, pr.
   Vildbjerg
 Karen Vesterager, Rødding, pr.
   Vildbjerg

Fra
og
til

ELEVKREDSEN

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE

samles på skolen i weekend'en 10.—11. oktober. Velkommen!

HØJSKOLEKREDSE m. v.

Å r h u s: »Carmel«, Nørre Allé 23, tirsdag den 13. oktober kl. 20,00.
Højskoleforstander A. Kristensen, Nørre Nissum. — Bagefter
»åbent hus«.

H o b r o: »Ungdomsborgen«, Lillegade 7, lørdag den 10. okt. kl. 20,00.
Forstander Peter Jensen, Blåkilde Ungdomsskole. Kaffebord.
Billetter (kaffen incl.) 3 kroner.

AFTENHØJSKOLEN I BETHESDA

Rømersgade 17, Kbhvn. K., lægger ud igen — og igen med et helt fantastisk godt program, også for denne sæson. Det er ingen mindre end kirkeminister, fru B o d i l K o c h, der indleder onsdag den 14. oktober kl. 19,30 med: »Konen med perspektivkassen«. Gør Dem selv den glæde at stifte bekendtskab med timeplanen! — Den fås ved henvendelse til forstanderen, skoleinspektør H a n s R ø p k e, Borgmester Godskesens Plads 3, Kbhvn. F. (telf. Fasan 3269) eller Bethesda (telf. Minerva 1714). — Skolen præsenterer sig selv med disse ord i programmet:

— Byens kristelige Folkehøjskole indbyder Dem herved til at deltage i vinterskolen 1964-65.

Inden for folkehøjskolens rammer vil den omfatte: Foredrag, samtaler, sang og festligt samvær. Aftenhøjskolen i Bethesda begyndte sin virksomhed i efteråret 1945 og har lige siden — vinter efter vinter — samlet mellem 200 og 250 kvinder og mænd, såvel unge som ældre, til en række værdifulde og igangsættende aftener.

Deltagerne udgjorde en lykkelig blanding af københavnere og unge fra provinsen med ophold i storbyen: sygeplejersker, kontor- og forretningsfolk, husassistenter, studerende, husmødre og håndværkere — forskellig i social og kristelig indstilling, men fælles for dem alle var ønsket om at modtage undervisning i en aftenhøjskole på kristent grundlag og få et udbytte, der kunne kaste lys over hverdagen.

BRYLLUPPER

- Frk. Birgitte Fibiger-Erlandsen, E. 1962, vieses d. 19. juli i Egebækvang kirke til kommis Freddy Holmberg. De bor nu i Voldby Toft, Hammel.
- Sygepl. Birgit Majvang, F. 1961, vies d. 19. september i Dalby kirke til maskinstuderende Janleif Christiansen, Sandevåg, Færøerne.
- Frk. Alice Nielsen, som i tre perioder var vores gode og trofaste medarbejder i det praktiske, vieses (af først.) i Stenlille kirke den 8. august til diakon, sygeplejeelev Orla Hermansen. Bopæl i Skellebjerg pr. Dianalund.
- Vi ønsker alle tre par hjertelig til lykke.

ADRESSEFORANDRINGER:

- F 62 Siborg Jacobsen, Adr. Petterson, Flemager 33, Glostrup.
- E 62 Sonja Kjærgård-Clausen, Sygehjemmet, Tåstrup.
- E 62 Elsa Larsen, Ebberødgård, Birkerød.
- S 30 Alma Hansen, Dr. Christiansensvej 11 — 1, Dianalund.
- S 36 Ruth Spliid, Grønneparken 11 — 3, Nykøbing Sj.
- S 48 Marie Nicolajsen (f. Kristensen), Søholm, Skalstrup, Vemb.
- 52-53 Inger Søndergård, Øster Alling, Auning.
- S 53 Karen M. Hjort (f. Bækgård), Irmelinsvej 26, Lyngby.
- S 54 Inger Pind, c/o John Hansen, Karrebæksminde.
- 55-56 Lis Nielsen (f. Sørensen), Lejl. 321, Hans Knudsens Plads 1, København Ø.
- S 56 Asta Højgård (f. Jensen), Højgård, Jordrup.
- 56-57 Gudrun Kjærgård Andersen, Ndr. Stationsvej 10 — 1, Slagelse.
- 56-57 Grethe Madsen (f. Rønsbo), Diget 23 st. tv., Glostrup.
- S 57 Mona Eskildsen (f. Jacobsen), Odensevej 64, Fåborg.
- F 59 Gunhild Holmgård Pedersen, Grumstolvej 27, Højbjerg.
- E 60 Katrine Bak Christensen (f. Hansen), Fr. Andersensvej 55, Kalundborg.
- E 60 Ruth Galmstrup Madsen (f. Pedersen), Ælling, Kibæk.
- E 60 Bodil Nielsen (f. Vind), Møllegården, Asnæs.
- E 62 Dorrit Friis Jacobsen (f. Ahrensberg), Lykkemosevej 13, Fredensborg.
- E 62 Ingrid Thede, Sygehuset, Sorø.
- F 63 Ester Frederiksen, Voldby, Hammel.
- Sygepl. Tove Christensen, Katrinebjergvej 54, Århus N.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Färevejele Højskoles elevforening

54. årg.

Oktober-November 1964

Nr. 8-9

GUDS GODHED

Af sygeplejelærerinde, frk. Else Brandenborg

Hvor ofte hører man ikke folk slynge ud: »Vi har så meget at takke for«. Vi har sikkert også selv ofte sagt sådan. Men husker vi så virkelig at takke? Eller er det bare tomme ord?

Det kan undertiden være frygteligt svært at få øje på Guds Godhed. Der kan være tider, hvor livet er hårdt og brutalt imod os, og vi véd om mennesker, der har det ondt hele livet igennem. Hvor kan man da tale om Guds godhed?

Dog, vi glemmer, at Guds godhed ikke altid består i, at han fjerner os. Men han vil frelse os, og derfor var han så god, at han sendte Jesus til os.

For hans skyld er vi Guds børn, det blev vi i dåben. Det betyder, at vi hver dag på ny må knytte forbindelsen med ham i bønner og bede ham om at vejlede os, også i alt det daglige. Men når vi beder, må vi frem for alt ikke glemme at takke. Vi må lukke øjnene op for alt det gode, Gud skænker os hver dag.

Hvad så med alle de mennesker, der har det så svært? Ja,

er det ikke mærkeligt — det er jo næsten altid dem, der ser mest lyst på tilværelsen, for de lærer at få øje på det bedste ved alt. Selvfølgelig møder vi også mennesker, der slet ikke har det sådan — men så kan vi da huske dem i bønne n. Forbønnens magt er stor, også til at nedbryde bitterhed.

Mon ikke vort liv ville blive langt rigere, hvis vi hver dag prøvede på at finde det bedste ved alt — og i særdeleshed ved vore medmennesker. Det har vi da især brug for, hvor vi er så mange sammen, og der er jo altid noget godt i ethvert menneske, noget af Guds godhed imod os, noget at takke for. Lad os altid prøve at forstå vort medmenneske ud fra det bedste i ham og ikke ud fra hans fiasko!

Else Brandenborg.

En strid er endt

Først lidt historie: Læserne af »Sølvsnoren« i efteråret 1952 vil mindes en artikel med overskriften »Slagsmål på skolen«. Den handlede om, at der på skolen befandt sig dels en præst, dels en for-

Han tabte

stander. De hed mærkværdigvis ens, K. Robert Hansen, og havde på det tidspunkt begge været på skolen et år, idet de kom her samtidigt, nemlig 1. oktober 1951. Og tænk, de sloges! Forargeligt, ikke sandt! Hårdt gik det til — sved drev og tårer flød, indtil præsten bukkede under. Men inden han segnede, fik han hvisket til sin modstander, at han ikke skulle føle sig sikker på, at at han ikke en skønne dag om nogle år stod op igen. Indtil da måtte han hvile og efter sit knock out nøjes med at kravle lidt rundt til egnens kirker. Til spot, spe, skam og skændsel hængtes slagsbrødrenes billeder ud i bladet. Dog udtaltes håbet om, at de snart måt-

te blive gode venner igen, hvad de også hidtil havde været, og forøvrigt også så som grund til, at de overhovedet var mødtes på Fårevejle Højskole!

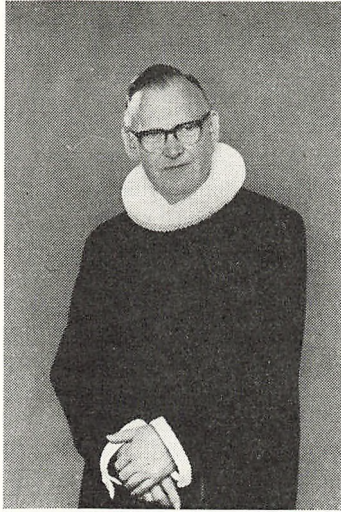
Ja, sådan stod der at læse dengang. Og læserne åndede op; nu var der endelig ro på den gamle, gode skole.

Men — nu kommer det aktuelle — det var kun tilsyneladende; bag kulisserne fortsattes striden mellem de to. Egentlig burde de slet ikke strides; de var jo som nævnt venner, og et samarbejde var både principielt og praktisk både muligt og ønskeligt. Men alligevel!

Og så er det altså sket. Efter i alt 13 års strid er situationen vendt om: forstanderen har tabt, præsten vundet.

Mærkværdigt er det i øvrigt; for forstanderen havde i kampen intet mindre end en hel hær på sin side. Det vil være rigtigt at nævne denne hærs bestanddele:

1. En bestyrelse, som ingen skole i verden har det: en flok venner, som det var en fest at samarbejde med, og som gav ham de frieste og bedste kår, nogen forstander på nogen højskole nogensinde har haft.
2. En række dygtige medarbejdere, som blev hans, hans hustrus og børns uforglemmelige venner for livet.
3. En elevflokk, bestående af både rigtig »gamle«, hvis tillid og trofasthed betød noget simpelt hen livsvigtigt for ham i hans gerning — og lidt yngre, nøjagtigt 2502, hvoraf mange i brev og ord gav udtryk for, at de havde fået noget med fra skolen.
4. Et helt slot at bo, virke i og arbejde med — Danmarks skønneste højskolebygning.

Han vandt

Medstrideren

Med alt dette i ryggen skulle man afgjort have ment, at forstanderen ville have beholdt den én gang vundne sejr.

Men nej, inden der var talt til tretten, var præsten på benene igen. Han vandt til sidst, og det skønt han stod hele alene. Ikke én fornuftsgrund, hverken af øko-

nomisk eller arbejdsmæssig art, stod ham for alvor bi. Der var kun en uforklarlig og uafrystelig, inderlig længsel helt fra barndommen efter at have sin gerning i en kirke.

Sådan endte det altså — og formentlig den 16. november underskriver Hans Majestæt Kongen det højtidelige dokument, der kundgør, at præsten er »kaldet til sognepræst for Hald og Kærby menigheder i Århus stift udi vort land Nørrejylland«. Ja, og 1. søndag i advent — kan man tænke sig nogen festligere søndag? — den 29. november, vil forgængeren i embedet, provst Exner, foretage indsættelsen.

P.S.: Efter at de to »slagsbrødre« er blevet gjort bekendt med ovenstående, har de henvendt sig til redaktionen med anmodning om, at det — for at undgå misforståelser — må blive pointeret, at vel var striden alvorlig, men det var jo da en kappestrid. — For de var, er og vil altid være venner — som kirke og skole altid må være det. Ja, de har endog indfundet sig her på redaktionskontoret og bedt om, at der må blive tilføjet, at de er set med hinanden ved hånden i skøn forening og udtrykkende den inderligste tak til Gud og mennesker — og mellem dem stod én, som gennem alle tretten år var både øjenvidne og den gode kampfælle og medstrider for dem begge!

FRA SKOLEN

Siden sidst — som tiden dog flyver! 1, 2, 3 måneder er vi allerede »henne« — 4, 5 og det er jul, og efterårsholdet rejser. 1, 2, 10, 13

år — og en forstanders tid er ude. 20, 30, 60, 70 — og et kort menneskeliv er levet. Såtid, grotid, frugttid, høsttid — kom der noget ud af det? fik Gud noget ud af de hastigt flygtende år? Besøgelsestid, nådetid — »spilder ingen nådens dag« hed en linje i den morgensalme, som vi sang i dag.

Hov stop! Ikke prædike — her! Du er redaktør — endnu! Og det er den forløbne måneds dagbog, der er »den nære ting« i dette øjeblik. Vel, vi må have den frem. Udfor den 16. septbr. står der: Få re ve jle k red sm ø de i K ø b e n h a v n — og det hentyder til en stor-

Ketty Vingborg

artet Fårevejleaften, arrangeret af sekretær frk. Ruth Kallestrup (vinteren 55—56) på KFUK, St. Kannikestræde, med dejlig mange gamle FH'ere med strålende litteraturforedrag af »Mikkel«, med »Skyggemoreller« af frk. Pade og frk. Frederiksen og en afsluttende tale af forst. Der udtryktes håbet om, at dette måtte blive tradition.

Dagmar Bork

Af besøg kan nævnes sygeplejerske, missionær frk. Ketty Vingborgs (sommer 1954). Det var en oplevelse at have Kettys besøg, at se en tidligere elev på skolens talerstol og høre hende fortælle frisk og levende om Nigeria og om sit arbejde på hospitalet i Numan. Vore tanker vil følge hende, når hun snart drager af sted igen. Missionær, pastor Harry Jørgensen besøgte os nogle dage senere umiddelbart for sin tredje udrejse til sin gerning på spedalskhedskolonien Kidugalo i Tanganyika — et meget værdifuldt besøg. Om kirkens økumeniske arbejde i almindelighed og om den europæiske kirkekonference på Kattegat, den kristne radiosender til Afrika og Asien i Addis Abeba (Radio Voice of The Gospel) og den danske folkekirkes nødhjælp i Hongkong i særdeleshed fortalte sekretæren i Det økumeniske Råd i Danmark og Dansk Missionsråd, pastor Henning Talman, ved oktober måneds offentlige møde.

Ikke alene med skolens forstander sker der forandring i løbet af næste måned — også med den af undervisningsministeriet godkendte stedlige tilsynsførende med skolen, idet sognepræst Johannes A. Jørgensen, Vallekilde, er udnævnt til præst ved Simon Peters Kirke på Amager. Han afløste for tre år siden pastor Edvard Madсен, som flyttede til Vesttyskland. De er lidt ustabile, de præster — nå, men, kære Johannes, tak for mildt og omsorgsfuldt tilsyn med skolen i din embedsperiode og for vennesind og trofasthed mod os personligt i de forløbne 13 år!

Endelig bringer vi et billede af vor nye medarbejder fra august, sygeplejelærerinde og højskolelærerinde, tidl. F.H.-elev, »fuldmægtig« på skolens kontor, frk. Dagmar Bork, som vi præsenterede i forrige nr.

I elevfortegnelsen for efteråret 1964

som bragtes i sidste nr., var der desværre ved trykningen faldet tre ud, som ellers i en anden forstand falder heldig nok ud:

Mona Pedersen, Allerød.

Eva Poulsen, Alsted, Mors.

Anna Marie Povlsen, Galtrup, Mors.

Vi startede med 107 elever; da to er sprunget fra, er vi en flok nu på 105.

Sognepræst Chr. Tolsgård

23/8 1899—27/9 1964

Chr. Tolsgård var ung cand. theol., da vi i 1924 første gang mødte ham og bød ham velkommen som højskolelærer på Fårevejle Højskole.

Hans barndomshjem var i Vejrum ved Holstebro, han var således fra samme landsdel som højskoleforstander Julin, og det var vistnok på baggrund af hans personlige bekendtskab med Julin, at han blev knyttet til Fårevejle Højskole, før han optog sin præstegerning.

Frk. Anna Korsholm var samtidig lærerinde på højskolen. De vekslede ringe i julen 1925, fejrede deres bryllup den 6. juli 1926 og fandt deres første fælles hjem i Nors præstegård.

Ved afskeden med højskolen tolkede Tolsgård sin tak til Gud og mennesker for alt det gode, han havde modtaget og oplevet i den tid, han havde været her, således:

»Jeg glemmer aldrig Fårevejle Højskole. Derfra har jeg det ubetinget bedste minde i mit liv, nemlig, at Gud og jeg fandt hinanden, og det blev begyndelsen på en vandring, som har været ved indtil nu og af hans nåde skal blive ved også på den nye jord. Hvordan det gik til, skal ikke fortælles her, men dér havde Gud beredt den stilhed og de forhold, under hvilke kampen mellem Gud og Satan om en sjæl kunne udkæmpes til sejr for Guds kærlighed«.

I de efterfølgende ti år fandt det unge præstepar deres gerning i Nors og i Varde, indtil Tolsgård i 1937 blev sognepræst i Ørum og her fik sin præstegerning indtil sin død.

Allerede i sin Fårevejletid — da Sudanmissionens pioner, dr. Brønnum, flere gange holdt foredrag på højskolen — var Tolsgaard vågen for Afrika-Missionen, og i 1934 indtrådte han i Sudanmissionens bestyrelse, senere i forretningsudvalget, og i 1946 blev han formand for Sudanmissionens bestyrelse.

Sudanmissionen har haft en rig blomstringstid i pastor Tolsgaards formandsperiode, og der gik et dybt suk gennem den store forsamling, da han ved årsmødets slutning i Randers søndag den 13. september stilfærdigt betroede os, at han af helbredshensyn måtte bede om at blive aflastet for formandshvervet.

Han ledede årsmødet på sin sædvanlige, veltilrettelagte, milde, hyggelige, afbalancerede, opmuntrende og trosfriske måde, og da vi skiltes med håndtryk og megen tak for samværet, var det ikke i mine tanker, at det skulle være vort sidste håndtryk — men den 27. september blev han pludselig kaldt hjem.

Sudanmissionens gamle Høvding, Dr. Brønnum, mindedes Tolsgaard således:

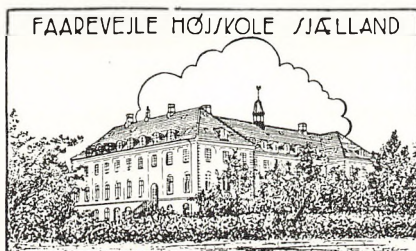
»... vi vil huske ham som en mand, hvis Selv aldrig stak frem.

Hans milde, kærlige, forstående sindelag var kendeligt for alle mennesker, dannet som det var i Guds skole. Den ånd, der havde magten i hans liv og tjeneste, kendte kun forståelse, hjælpsomhed og kærlighedens gerninger. Han var en tjener, der forvaltede sit pund for Guds ansigt, ærligt og redeligt. Han var ikke ukendt med de kampe, som et ærligt og ydmygt menneske kan komme ind i; men han stred den gode strid og bevarede troen. Vi, der kendte ham på nærmere hold, føler, at vi er blevet fattigere, nu vi ikke har ham mere. Vi har mistet en mand, der arbejdede i Jesu navn. — Måtte Gud vedligeholde og velsigne mindet om ham!«

Disse mindeord er også udtryk for alle vore gode erindringer fra ungdomstiden på Fårevejle Højskole og fra ethvert senere møde i livets løb med Anna og Chr. Tolsgaard — også nu sidst i Randers. Tak. På gensyn! Luk. 23, 43. Vald. Olsen.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

BRYLLUP

Dorit Ahrensberg, E 1962, viedes den 23. maj d. å. i Fredensborg Slotskirke til køkkenchef Kurt Friis Jacobsen. De bor Lykkemosevej 13, Fredensborg. Vi ønsker hjertelig til lykke.

MØDER - FOR TIDLIGERE OG VORDENDE HØJSKOLEELEVER

Århus: Missionshuset Carmel, Nr. Allé 23 C, tirsdag den 10. november kl. 20. Højskoleforstander K. Robert Hansen, Fårevejle.

Hjallerup missionshus lørdag den 28. november kl. 20. Forstander Chr. Davidsen, Horne Højskole og Efterskole. Adventsfest.

Hobro: Ungdomsborgen, Lillegade 7, lørdag den 14. november kl. 20. Forstander Jens Steffensen, Sommersted Ungdomsskole.

HØJSKOLE-FEST-AFTEN 1964

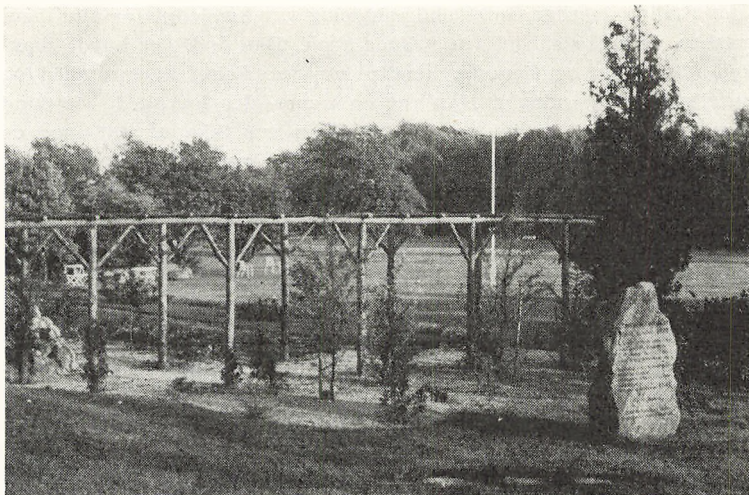
Igen i år arrangerer KFUM og KFUK i Storkøbenhavn i samarbejde med en række højskoler og ungdomsskoler en højskole-fest-aften. Den finder sted i KFUK's hovedforening i København, St. Kannikestræde 19, mandag den 9. november kl. 20.

Ligesom tidligere år vil man prøve at skabe en festlig sammenkomst mellem højskoleelever i København og at sætte højskoleeleverne i forbindelse med KFUM og KFUK.

Programmet indeholder tale af højskolelærer H. Lindskov Rasmussen: Ansvarlighedens digter. Jacob Sisters synger og spiller. Kaffebord, interview m. m.

Man bedes medbringe højskolesangbogen samt 4,50 kr. til dækning af udgifterne ved aftenen (heri medregnet kaffebord).

Vores gartner, Tage Jensen, har påny »tryllet«, denne gang ved skolens sydgavl.

UDDRAG AF BREV (med tilladelse):

»... Jeg tænker ofte på højskolen, særlig nu, da jeg går på skole igen inden for åndssvageforsorgen. Jeg har aldrig fortrudt, at jeg sprang fra den egentlige sygeplejeuddannelse, men glæder mig hver dag over mit nuværende arbejde med åndssvage patienter. At beskæftige dem og se deres tindrende øjne, når et arbejde lykkes for dem. De ved ikke, hvordan de skal sige tak til os såkaldt normale — vi ved det forhåbentlig! ... Nu har jeg jo andre fag, som psykiatri og psykologi, men i anatomi nikker man genkendende. .... Hilsen til hele skolen og tak for et dejligt efterår 1962«. Dorit Friis Jacobsen.

VI NÆRMER OS BUNDEN!

Elevforeningens kasse er ved at være tom; men vi er heldigvis i oktober, så vi lægger et girokort i dette nr. af »Sølvsnoren«.

På grund af den stadige stigning i udgifterne blev det jo på generalforsamlingen ved elevfesten vedtaget at forhøje kontingentet til 10 kr. pr. år, og vi håber ikke, at De vil finde denne forhøjelse urimelig. Hvis De mener, at forhøjelsen er for lille, må De meget gerne selv forhøje beløbet yderligere.

Jeg vil være dybt taknemmelig, hvis De med det samme vil gribe kuglepennen og udfylde girokortet (husk årgang!).

Hvis De så i morgen vil huske at aflevere girokortet plus beløbet på posthuset eller til postbudet, så vil min taknemmelighed slet ingen grænser kende!

BD.

BESTYRELSESMØDE I ELEVFORENINGEN

Lørdag den 10. samledes elevforeningens bestyrelse her på skolen. Desværre havde tre medlemmer sendt afbud, så forsamlingen blev ikke så stor, men vi havde en hyggelig aften sammen.

Formanden, missionær Aa. H. Lund, bød velkommen til mødet, der selvfølgelig blev præget af, at det var det sidste, hvor man havde forstander Hansen med. Man drøftede foreningens økonomi og »Sølvsnoren«s fremtid. Redaktøren bad om at blive fritaget fra sit

hverv fra den 1. november, og man enedes om at lade lærer Davidsen fungere som midlertidig redaktør fra samme dato. Der blev rettet en varm tak til forstander Hansen for hans arbejde med »Sølvsnoren«, og forstander Hansen takkede for den tillid, bestyrelsen havde vist ham.

Man drøftede endvidere elevfesten 1965, og den fastsattes til den sidste søndag i maj.

Dagsordenen var ikke så omfattende, så der blev også tid til at overvære elevernes optræden i foredragssalen. **BD.**

FORSTANDERENS TAGER AFSKED SØNDAG D. 8. NOVEMBER

dels ved gudstjenesten i Fårevejle kirke kl. 10, dels ved et offentligt møde på skolen kl. 20, hvor formanden for Fårevejle Højskoles bestyrelse, provst C. P. Agger, Halsted, taler.

Det offentlige møde onsdag den 11. november bortfalder.

DEN AFGAENDE REDAKTØR TAKKER

læserne for trofasthed og overbærenhed i de forløbne år. For at den nye, midlertidige red. ikke straks skal overanstreges, gælder dette nr. både for oktober og november og er på 12 sider. Næste nummer kommer så i december.

BOGANMELDELSER

Med Kristus ved sygesengen

Til mine oplevelser under vort Englandsophold i maj hører også et indblik i kirken i funktion på engelske hospitaler — hvorledes kirken varetager sin omsorg for patienterne — hvor alvorligt kirken tager sit ansvar, og hvor naturligt kirken føjer sig ind i hospitalslivet med Chaplain, deaconesse, chapel, gudstjeneste, personlig sjælesorg og samarbejde med lægerne, ja, og hvor naturligt sygeplejersken føjer sig ind og finder sin plads i hele denne sammenhæng. Det var under et besøg på The Middlesex Hospital.

Og nu er der på dansk netop udkommet en bog, der på yderst værdifuld måde bærer vidnesbyrd herom: »Med Kristus ved sygesengen«, skrevet af dr. Michael Wilson og oversat til dansk af sognepræst Johs. Fibiger-Erlandsen, Espergærde — en af Fårevejle Højskoles gode venner, der personligt har oplevet velsignelsen ved kristen sjælesorg i dens sammenhæng med den medicinske omsorg.

Jeg citerer oversætterens forord, idet det på udmærket måde giver bogens sigte:

»Denne bog er først og fremmest for kristne sygeplejersker, hvor som helst i verden de lever og virker.

Der er i vor tid — både i kirke og hospital — en vågnende forståelse af, at alt helbredende arbejde udgør en enhed — hvad enten det sker gennem bøn eller i kraft af videnskabelig erkendelse. Men

forholdet mellem bøn og arbejde, hospital og kirke, mellem sygeplejerske og præst er en vigtig side af arbejdet for kristen helbredelse og bliver for ofte ladet ude af betragtning under uddannelsen. Ikke desto mindre er forståelsen af dette forhold — en forståelse, som giver sig udtryk i praksis — det, som kan gøre hele forskellen mellem »en sygeplejerske, som er kristen« og »en kristen sygeplejerske«.

Denne bog er skrevet ikke blot som en vejledning for den enkelte, men også for at hjælpe grupper, som mødes til forhandling, og ledere, som er ansvarlige for oplæring og træning af sygeplejeelever. Lærere på kristne sygeplejehøjskoler føler, at det ikke er nok at give eleverne en høj standard i tekniske færdigheder, men at opøvelse i kristendom — praktisk kristendom — også er påkrævet. Imidlertid ville det være en skam, om dette blot skulle blive »et fag« blandt de andre i stedet for at blive det, der gav både selve grundlaget for og inspirationen til enhver side af sygeplejergerningen.«

Bogens hovedafsnit er: »De grundlæggende kendsgerninger«, »Lidelsens og dødens problem«, »Den helbredende tjeneste«, »Sygeplejersken«.

Hvis jeg skulle have fortsat min gerning på sygeplejehøjskolen, ville jeg have brugt den som grundlag i min studiekreds om lidelsens problemer. At den bærer præg af engelske forhold, er jo kun naturligt — det forandrer imidlertid ikke den inspiration, der udgår fra den. Jeg anbefaler den meget stærkt ikke alene til privat læsning, men også til studiebrug og samtale. Fibiger Erlandsen skal have tak, fordi han har formidlet denne bog til os.

K. Rob. H.

Nye bøger fra De unges Forlag - Unitas Forlag

Clara Asscher-Pinkhof: STJERNEBØRN (183 sider — 16,75). Den hollandskfødte forfatterinde og lærerinde Clara Asscher-Pinkhof arbejder i dag ved voksenundervisningen i det israelske Jerusalem. Hun kom til Palæstina mod slutningen af 2. verdenskrig som medlem af en gruppe jøder fra Bergen-Belsen-lejren, der blev udvekslet med tyske fanger — den eneste gang det lykkedes at realisere en sådan mulighed. I sin bog »Stjernebørn«, som nu udkommer i land efter land, fortæller hun gribende om barneskæbner under krigen. Bogens personer er drenge og piger, teenagere og deres forældre og slægtninge, navnløse repræsentanter for det jødiske folk — helte i dette så ofte misbrugte ords bedste betydning.

Henning Breindahl: I MORGEN ER VI BORTE (153 sider — 16,75). Den unge forfatter, som med denne bog får sin debut, er værkfører i en stor dansk industrivirksomhed. Bogen indeholder tre noveller: »En fremmed i Rachenberg«, der handler om en ung kvinde, som kommer til et lille bysamfund, hvor hun uden selv at ane det bliver en slags midtpunkt for folks interesse. — »Berlinerluft«, hvis

emne er en episode fra hverdagen i efterkrigstidens delte Berlin. — »I morgen er vi borte«, der skildrer to dødsdømte franske frihedskæmpers sidste timer. — Bogens personer taler tidens sprog, de selv og deres problemer vedkommer læseren på en højst engagerende måde.

Axel Hambræus: MESTRE I TONERNES VERDEN (177 sider — 19,75). Den svenske provst, hvis bøger er kendt og værdsat i store dele af Europa, har hele sit liv været en lidenskabelig musikelsker og har erhvervet sig stor sagkundskab på dette felt.

I »Mestre i tonernes verden« tager han læseren med på en vandring gennem musikhistorien, en vandring, der i skønhed, dramatik og menneskelige værdier ikke står tilbage for hans romaner og noveller. Med dyb indfølelse, stilfærdigt lune og et væld af levende detaljer tegnes biografiske skitser af tredive af musikkens store skikkelser, som tilsammen giver et førstellasses indtryk af tonekunstens udvikling fra Bach til Sibelius. — En bog af interesse for alle, der beskæftiger sig med musik.

Axel Hambræus: DEN STORE GLÆDE (120 sider — 14,50). Fortællinger præget af det lune og den forståelse, af den rolige, livsbekræftende visdom, som utallige læsere såvel i de nordiske lande som i en række andre vesteuropæiske lande er kommet til at værdsætte, og som har placeret Hambræus blandt de kristne forfattere, hvis røst høres viden om. — Bogen er velegnet til oplæsning.

Helga M. Jensen: KÆRLIGHEDENS MELODIER (252 sider — 18,75). Det hører til sjældenhederne, at en diakonisse griber pennen for at give andre et indblik i sit arbejdsområde med dets alvor og humor, dets glæder og skuffelser. I denne roman har søster Helga M. Jensen fra Diakonissestiftelsen gjort det på en måde, som der er grund til at være hende taknemlig for. Med dyb forståelse og indsigt fortæller hun om en ungs piges udvikling gennem et menneskelivs mange omskiftelser frem til det punkt, hvor hun modnes endeligt i bevidstheden om sit kald som hjemmesygeplejerske. — Bogen er både velskrevet og fængslende og tillige nøgtern og gennemsnund.

Kirsten Bang: SLAVE HOS TYRKERNE (165 sider — 12,75). Kirsten Bangs fremragende evne til at give børn og unge en oplevelse ud over det sædvanlige viser sit atter i denne spændende fortælling, der foregår på Christian den Fjerdes tid og bygger på en virkelig begivenhed, der fandt sted i året 1627. Bogen giver et levende og historisk velunderbygget billede både af datidens Island og af de bortførte islændinges tilværelse i de nordafrikanske sørøverstater, desuden får man glimt fra datidens København.

Kr. Gravesen Nielsen: THOMAS FRA NØRREHEDEN (172 sider — 16,75). Forfatteren til »Vestergårdssønnen« skildrer i sin nye roman atter en ung mands skæbne, men denne gang en mand, der kommer fra den modsatte ende af samfundsskalaen. — Gravesen Nielsen skriver ud fra sit dybe kendskab til landboens ydre og indre liv altid ægte og altid med en varmende vilje til at forstå mennesket i dets vanskeligheder og dets fald. En god, folkelig roman.

GAMLE SANDHEDER I NYT LYS. Bibelstudier fra troslivets grænseegne ved Eyvind Sivertsen (144 sider — 14,50. Unitas). Forfatteren, kontorchef Eyvind Sivertsen har i en lang årrække hørt til de markante personligheder i dansk kirkeliv. Som foredragsholder, skribent og ledende medarbejder i kristelige sammenslutninger, bl. a. KIRKENS KORSHÆR og ORDET OG ISRAEL, har han udfoldet en omfattende virksomhed, der har vakt opmærksomhed og taknemlighed i vide kredse. Hans indsats er altid båret af dyb kærlighed til og ærbødighed for Bibelen, og få mennesker i Danmark har et så indgående kendskab til den som han. Det kristne håb, koncentreret i en altid brændende forventning om Kristi genkomst, skinner gennem hans ord og virke.

Det er også denne samling om Bibelen og håbets budskab, der præger hans nye bog. De centrale spørgsmål, den tager op, er ofte komplicerede, så den kræver et arbejde af læseren, men den virker forfriskende og fængslende ved sine overraskende belysninger og sin usædvanlige måde at nærme sig problemerne på. I en tid, hvor der fra alle sider spørges efter fornyelse i kirken, er dette stærke og i sig selv meget givende kald til ny besindelse på hele Bibelen i høj grad værd at have med i billedet.

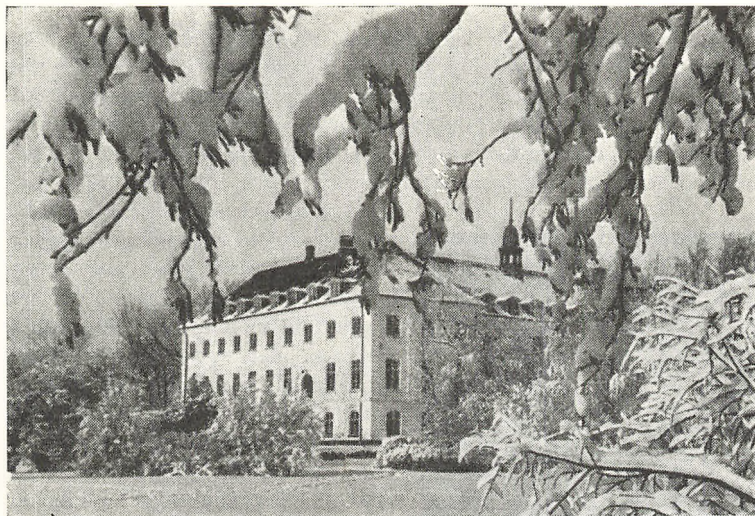

ADRESSEFORANDRINGER

- S 1920 Kristine Nielsen Lyng, Rønnevænget 1, Årup.
S 1952 Asta Christensen, Drosselvej 14, Skjern.
52—53 Sterna Holland Gilbe, Miltonsvej 21, Højbjerg.
53—54 Edith Aagaard (f. Toft), Møllegade 10, Augustenborg.
S 1955 Lis Sihm (f. Krog), c/o landsretssagfører Asger Lou, Brødergade 20, Randers.
F 1959 Grethe Piig Jakobsen (f. Kroer Pedersen), Skovgårdsgade 14¹ tv., Århus C.
F 1959 Vera Hofmand Jensen (f. Kristensen), Århusvej 46 A, Viborg.
E 1959 Ruth Jensen (f. Christensen), Ivar Huitfeldtsgade 27¹, Århus N.
F 1960 Grethe Borg, Odense Amts og Bys Sygehus, Odense.
F 1960 Bente Kej, Diget 86² tv., Glostrup.
E 1960 Katrine Bak Christensen (f. Hansen), Strandbakken 15, Kalbg.
E 1960 Ruth Horsfeldt Nielsen, Ballerum pr. Østerild.
E 1960 Ruth Pedersen (f. Dam), Hem.
F 1961 Bodil Jensen (f. Dahl), Egerisvej 25², Skive.
F 1961 Lillian Hansen (f. Sørensen), Sct. Jørgens Park 24² tv., Næstv.
E 1961 Gerda Hansen, Statshospitalet, Vordingborg.
E 1961 Tove Leth, Østervangsvvej 10, Hammel.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

54. årg.

December 1964

Nr. 10

Afsked med pastor Hansen og frue

Ved en smukt arrangeret fest den 8. november tog højskolen, d. v. s. bestyrelse, lærerstab, elever og den lokale vennekreds, afsked med vort forstanderpar, pastor K. Robert Hansen og frue, der, som det vil være bladets læsere bekendt, nu vender tilbage til præstegerningen som præstefolk i Hald ved Randers. Fra alle sider taltes der gode ord til det afholdte par med tak for årene, der svandt, og med gode ønsker for tiden og gerningen, der ligger foran.

Vi finder, at der også i Sølvsnoren skal lyde en tak for de 13 års trofaste virke.

Som skolens slotslignende bygning rejser sig højt og syner viden om i landskabet, således har det været med det arbejde, den i de sidste 13 år har været rammen om. Det gælder også og ikke mindst forstanderparrets virke.

Fru Hansen kunne som uddannet husholdningslærerinde gå ind til ledelsen af den store husholdning med de bedste forudsætninger, og

de forventninger, der på den baggrund stilledes til hende, blev fuldt indfriet både ved hendes praktiske, faglige dygtighed og ved det milde sind og den varme hjertelighed, der prægede hele hendes færd.

Ikke mindre veludrustet kunne pastor Hansen overtage ledelsen af skolen. Hans theologiske viden, hans kulturelle niveau, hans intellektuelle standard og hans kunstneriske evner omfattede både mu-

C. P. Agger taler

sik og farver, alt dette gjorde det let at fylde stillingen, fange de unges interesse, give dem en gedigen undervisning og yde dem en værdifuld menneskelig påvirkning, ligesom det satte spor i skolebygningens indretning og udsmykning. Dertil kom en evne til samarbejde, der var af en sådan art, at i hvert fald bestyrelsen aldrig har mødt det mindste udslag af usamdrægtighed — noget der naturligvis skal to parter til at realisere. Gennem alt dette mærkedes klart og tydeligt det kristelige sigte og den åndelige omsorg, der ikke

alene var optaget af at bibringe de unge kundskaber og udvikling, men at nå dem med det budskab, der alene kan opbygge et menneskeliv og delagtiggøre det i arven hos Gud. Alt dette gjorde, at bestyrelsen altid var tryk ved pastor Hansens ledelse — og aldrig blev skuffet.

På denne baggrund var det naturligt, at det bortdragende forstanderpar som afskedshilsen fra skolen fik Paulus' afskedsord til Efesermenighedens ældste i Milet: Nu overgiver jeg jer til Gud og hans nådes ord, som er mægtigt til at opbygge jer og give jer arven blandt alle de hellige (Ap. G. 20,32).

C. P. Agger.

En hilsen fra lærerstaben

Om ungdommens slot og om skolen på fjorden
blev skrevet de sange, som nys bragte bud
fra manden, der trofast har stået ved roret,
men nu flytter snarligt af slotsgården ud.

Til præst blev han kaldet — og er det fremdeles,
men råbet fra skolen: Kom over og hjælp os!
gav genklang i sindet, og springet blev vovet,
omside han kasted' fortøjningen los.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles,
 men evnerne mange, som givet han fik,
 dem måtte han bruge på borgen den hvide
 i ydmyghed regned' han intet for sit.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles,
 men *forstanderskabet* han evned' som få!
 Han baksed' med pristal, papir og projekter,
 hver lille detalje på sinde ham lå.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles,
 men *kunstner* og *bygmester* er han af rang.
 Det nye han skabte, men værned' det gamle,
 for det vi ham hylder i tale og sang.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles,
 men *skjuldernes* lag var han hjemmevant i.
 Han digtede sange til fester så glade
 og skabte kantate med fin poesi.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles,
 men virked' som *kantor*, som *kordirigent*.
 Han øved', han prøved', han opmuntred' alle,
 hans ry over riger og lande er kendt.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles.
 Som *lærer* i dansk er hans tålmod og flid
 så helt legendarisk og værdsat af alle!
 Han sparede hverken sin kraft eller tid.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles,
 men gaver og gods han til låns jo kun fik,
 og derfor han kunne med mindre ej tjene
 end helt sig at give! Det er nu hans skik.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles,
 og præst har han været her hele sin tid!
 I korsang, i regnskab, i digt og projekter
 at tjene sin Herre var altid hans id.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles.
 Hans dybeste hensigt og varmeste bøn
 var den, om han måtte fra Gud bringe ordet
 om Ham, der for alle blev Menneskesøn.

Til *præst* blev han kaldet — og er det fremdeles.
 Hans virke i skolen, det blev til hans kald.
 Nu tjenesten kalder i kirke og sogne,
 vi lykønsker alle i Kærby og Hald.

Fra skolen på fjorden vi prøver at takke
de to, som var fælles i hverdagens dont.
Vi takker for frihed — for arbejdets glæder,
for fællesskabs rigdom ved bord og ved font!

Gud signe den gerning, som nu skal begynde!
Gud signe den tid, som endnu er i gem!
Gud signe den flok, som hos Jer hører hjemme!
Gud signe Jert virke i kirke og hjem!

L. F.

En hjertelig hilsen og en oprigtig tak

I de hilsener til forstanderparret, der vil præge dette nummer af »Sølvsnoren«, skal der ikke mangle en fra gamle elever.

Selv om jeg ved afskedsfesten fik lejlighed til at udtrykke vi gamle clevers tak til forstander K. Robert Hansen og frue, vil jeg gerne i bladets spalter have en tak med.

Vi gamle elever var så trygge ved, at I var på vor gamle skole gennem disse 13 år. Det var den samme ånd og tone på skolen, som vi i vor tid kendte, I førte videre. Selv om selve skoleformen blev en anden, så kunne vi ikke undgå at mærke, at »pulsslaget« var det samme. Vel kræves der meget på en sygeplejehøjskole, der stilles store krav til viden og dygtighed på de rent faglige områder, men I glemte aldrig, at de evige livsværdier også skal have sin plads. Derfor blev hverdage så vel som helligdage begyndt med Guds ord og bøn — jo, vi vidste, I stod i kirkens tjeneste, selv om kirken for en tid var ombyttet med højskolen.

Når I nu forlader »Det hvide Slot« for at blive præstepar i stedet for forstanderpar og ombytter elevflokken med en sognemenighed, vil vi takke jer for de 13 år på Fårevejle Højskole. Tak fordi vi »rigtig gamle« elever fra før jeres tid altid følte os velkommen og blev

Age Lund
overrækker
elevforeningens
gave

betragtet som stadig hørende til på skolen. Vi blev ikke hjemløse.

Vi ønsker Guds rige velsignelse over gerningen i Hald-Kærby. — Vore tanker vil ofte gå til jer. Midt i sorgen over, at I rejser fra skolen, glæder vi os over, at det ikke var, fordi det var nødvendigt at flytte. I er det første forstanderpar i Fårevejle Højskoles historie, der flytter under sådanne kår, og det glæder vi os sammen med jer over. Mange tak for slid og slæb gennem 13 år. Denne tak vil vi også gerne række til den del af staben, der bliver tilbage på skolen. Vi giver måske ikke udtryk for det så ofte, men vi har stor tillid til Fårevejle Højskoles dygtige lærerstab.

Og så venter vi på en ny mand på broen. I denne tid, hvor afgørelsen skal træffes, tager vi også denne sag med i vor forbøn.

Til de bortdragne siger vi: Hjertelig tak. Til de blivende siger vi: Tak — vi står fortsat bag gerningen.

På elevforeningens vegne

Aage H. Lund.

TAK

Hald præstegård, den 20. nov. 1964.

Kære allesammen!

— Ja, så sidder jeg ved skrivebordet i Hald præstegårds studereværelse. Nu har jeg skrevet vor »Indgangshilsen«, vort goddag til Hald og Kærby sognes beboere — og så må det næste være at skrive vor »Udgangshilsen«, vort farvel og tak til jer derhjemme — nej, holdt! det er her, vi nu har hjemme — altså derovre på F. H., alle I rare elever (ikke mindst A-holdet!), I gode venner og medarbejdere i bestyrelse, skole, køkken, kontor, have og mark, og I gamle elever og andre trofaste læsere af »Sølvsnoren«.

To ting skal denne hilsen i hvert fald rumme: Først en meget stor og af hjertet ment tak for den smukke og for os så overraskende fest, I holdt for os, for alle de kærlige ord, der lød til os både i prosa og vers, for de dejlige gaver, I gav os med på vejen — for jeres tillid og venskab og overbærenhed i årene, som gik!

Mærkede I, at der i går dalede en bunke taknemmelige tanker ned over jer? Det var mig, der fløj hen over hovederne på jer med flyet fra Tirstrup til København (jeg skulle skynde mig til møde — vedrørende Afrika, hm!). Underligt at se FH fra den kant. Jeg har ellers aldrig før taget F. H. »fra oven og nedad« — eller rettere: det var netop det, vi måtte hver dag, og endda adskilligt højere oppe fra, dér, hvorfra alle gode gaver kommer. Men det var gennem jer, de kom til os — tak!

Og så vort ønske om en god adventstid og jul. Der var i sandhed meget at skrive herom; men da jeg nu i 13 år har skrevet for meget, må jeg nu fatte mig i korthed:

En god jul får den, ind i hvis sind der — tværs gennem tvivl, der vil spærre, og tanker, der gør knuder — får lov til at bane sig et ord fra Gud, der gør, at han eller hun slet ikke kan lade være med ganske stille og enkelt at folde sine hænder og sige — som der i al enfoldighed stod på et broderet stykke i et hjem, vi kom meget i — Gud tak for Jesus! Han kaldes et sted i NT »Guds udsigelige gave« — ja, for hvad vi skylder ham og har i ham, er slet ikke til at sige: alt vort håb, vort lys, hele vort liv — meningen med det hele!

Ja, så enkelt og enfoldigt er det. God jul — alle!

De kærligste hilsener fra jeres altid hengivne

Mette Kirstine og K. Robert Hansen.

Pastor Hansen takker Inge Olsen

Afskeds- festen

Søndag den 8. november stod alt i afskedens tegn her i Fårevejle. Om formiddagen samledes vi i Fårevejle kirke til afskedsgudstjeneste, hvor pastor Hansen prædikede og tog afsked med den menighed, han har haft så megen kontakt med.

Søndag aften samledes ca. 300 mennesker omkring kaffebordene i gymnastiksalen for at tage afsked med forstander Hansens.

Skolens formand, provst C. P. Agger, Halsted, bød velkommen, og efter en salme talte provst Agger ud fra Paulus's afskedsord i Ap. G. 20,32.

Provst Agger takkede hr. og fru Hansen for den gerning, de har øvet på Fårevejle Højskole gennem 13 år, og overrakte til slut et gavekort fra skolens bestyrelse.

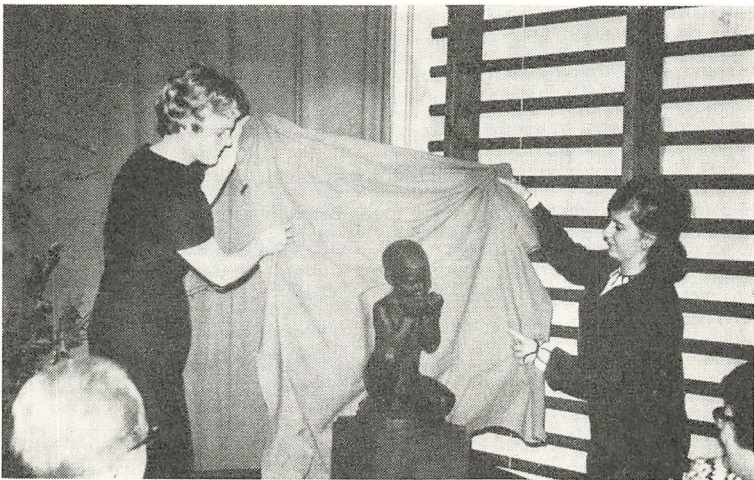
Derefter fik frøken Pade ordet. Hun mindedes starten på Fårevejle Højskole for 13 år siden og nævnte nogle af de mange ting, der takket være forstander Hansen er blevet ændret eller forbedret siden da. Frøken Pade fremhævede forstander Hansens mange rige evner, og takkede for den frihed, der altid har været i arbejdet på skolen.

Valdemar Olsen

Efter frøken Frederiksens recitation (findes andetsteds i bladet) blev kaffen serveret, og så indledtes den lange række af taler af frøken Mikkelsen, der specielt rettede en tak til fru Hansen. Lærer Davidsen talte som repræsentant for den yngre del af lærerstaben, og tre elever Inge Olsen, Olga Detlefsen og Jytte Højland takkede på elevernes vegne.

Frøken Ingemann overrakte derefter fra elever og alle medarbejdere på skolen en skulptur, udført af forstander Hansens bror, billedhuggeren Johannes Hansen.

Formanden for elevforeningen missionær A. H. Lund, Vejle, takkede, fordi man altid havde følt sig tryk og hjemme på højskolen, og overrakte på gamle elevers vegne et flag, som han bad forstanderen hejse første gang i Hald præstegård den første søndag i advent.

Gaven afsløres

Pastor Wiberg takkede forstander Hansen for godt samarbejde i sognet, og for at han altid havde haft sin faste plads i kirken.

Fra vor naboskole, Uubberup Højskole, var forstander Frandsen mødt op for at sige farvel og takke for det gode naboskab og samarbejde.

Blandt de mange, der havde ordet for at takke, var: Husejer Karl Andersen, gdr. Peter Larsen, fabr. Vald. Olsen, pastor Jørgensen, Vallekilde, Andreas Wiuff og gdr. Ejner Nielsen.

Til sidst takkede pastor Hansen og sluttede den festlige aften med andagt.

*Sigrid
og Poul Jeppesen*

Nyt forstander- par

Dagen efter vi havde taget afsked med pastor Hansen, havde vi et hyggeligt besøg af hr. og fru lærer Jeppesen fra Rom ved Lemvig.

Vi må åbenbart ikke have virket særligt afskrækkende — vi kan jo også godt være flinke — for næste dag, ved et møde med bestyrelsen, sagde hr. og fru Jeppesen ja til at overtage stillingen som Fårevejle Højskoles nye forstanderpar.

Vi synes, at vi allerede nu ganske kort vil præsentere vort nye forstanderpar for »Sølvsnoren«s læsere.

Poul Jeppesen er født i Nykøbing Mors i 1918, dimitteret fra Nr. Nissum seminarium 1943, lærer ved Brødstrup Realskole i fire år, derefter lærer på Fur og Mors til 1955 og siden da førstelærer ved Rom skole pr. Lemvig, hvor både han og hans kone, der også har lærereksamen fra Nr. Nissum, har undervist og tillige fungeret henholdsvis som kirkesanger og organist ved kirken.

Poul Jeppesens fag er dansk, historie og kristendomskundskab. Han har årskursus i dansk og bibliotekskursus fra Danmarks Biblioteksskole.

Vi ser hen til den dag først i januar, da vi kan byde familien Jeppesen velkommen til Fårevejle Højskole, og vi glæder os til samarbejdet.

Fårevejle Højskole,
ind under jul, 1964.

Kære gamle elever!

I år bliver vores julehilsen til Dem -- af flere grunde -- en fælles hilsen.

Ved bispevielsen for nylig sagde en af de nye biskopper omtrent sådan: »Når Gud fylder vore hjerter med sine gaver, fylder Han også vore hænder med sine opgaver«. — Og det er da vort ønske for os selv og for alle, hvem denne hilsen når, at Gud — også i den kommende jul — vil overvinde alt det i os, der hindrer os i at lade julens glædelige budskab fylde vore hjerter — for en virkelig glædelig jul vil betyde, at vi alle hver på vores sted får hænderne fulde af opgaver, der er bestemt netop for os.

»Gud fylde vore hjerter med sine gaver og vore hænder med sine opgaver«, — det ønske lægger vi ind i vores fælles

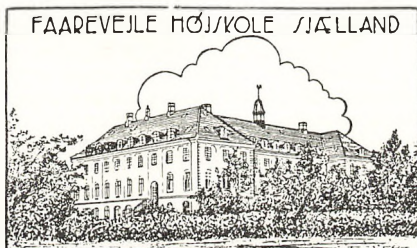
GLÆDELIG JUL!

Dagmar Bork
Bent Davidsen
Lilly Frederiksen
Johanne Mikkelsen

Else Brandenburg
Lis Davidsen
Lilli Ingemann
Annette Pade.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

BRYLLUP

Tatjana Friis, F. 1964, vieses den 21. november i Gentoftø kirke til diakon Bent Mikkelsen. De bor Helgasvej 20, Holte. Vi ønsker hjertelig til lykke.

MØDER

Indre Missions Højskolekreds, Århus: — Tirsdag den 12. januar kl. 20,00 i missionshuset Carmel, Nørre Alle 23. Forstander K. Møller Pedersen, Blidstrup.

Østvendssyssel Højskolekreds: Lørdag den 16. januar kl. 20,00 i Hjalperup missionshus. Forstander H. C. Pedersen, Borremose.

Højskoleaften i Hobro: Lørdag den 9. januar kl. 20,00 i Ungdomsborgen, Lillegade 7. Lærer Lindskov Rasmussen, Løgumkloster.

✧ FRA SKOLEN ✧

For første gang skal jeg prøve at skrive i »Sølvsnoren« under rubrikken: Fra skolen. Det er jeg unægtelig lidt beklemmt ved, når jeg tænker på, hvem der plejer at skrive; men jeg trøster mig med, at en del af dette blads læsere kender min udtryksmåde, sådan at man også denne gang — gennem min lille beretning — vil kunne følge med i, hvad der er sket i tidens løb, siden sidste nummer af »Sølvsnoren« udkom.

Arbejdet i skolestuerne har været og er præget af megen flid og optagethed; den meget omtalte optagelsesprøve spøger forude i en ikke så fjern fremtid, og den optager forståeligt manges tanker. Vi er imidlertid blevet enige om, at men den flid eleverne lægger for dagen og med den undervisning, der gives her, vil der ikke være meget at frygte — ikke mere, end hvad ret og rimeligt er, når man skal bestå en prøve, så det er ligesom »den mørke sky« forude er ved at lette.

En væsentlig ændring i skemaet har været nødvendig, da pastor Hansen fra den 9. november ikke mere tog del i undervisningen; forstanderens danskhold har måttet skifte lærerkraft, idet frøken Bork har måttet overtage disse timer; vi tror, at det — trods savnet — vil blive til glæde for begge parter. Og så har pastor Wiberg og pastor Schou fra Asnæs hver fået to af foredragstimerne, og vi er taknemmelige for, at de vil hjælpe os med den del af undervisningen; vi ved, at den er lagt i gode hænder. Derimod bliver det lidt skralt med sangundervisningen; her er der ingen, der for alvor kan gå i pastor Hansens sted, men vi vil forsøge at bruge sangtimerne på bedste måde.

Hverdagens sædvanlige rytme har været afbrudt af flere forskellige oplevelser. Lørdag den 10. oktober havde vi et meget festligt og usædvanligt besøg. 18 sygeplejersker fra snart sagt alle fem verdensdele var vore gæster under ledelse af forständerinde frøken Ingrid Nielsen. Disse sygeplejersker var deltagere i et 3 mdr.s kursus arrangeret af F.N., og man syntes, at deltagerne skulle møde den danske folkehøjskole under deres ophold i Danmark. Kl. 15,00 kørte en stor bus ind i gården, og ud myldrede sygeplejersker med flere forskellige hudfarver og eksotisk udseende påklædninger. Efter et festligt kaffebord i eievdagligstuen fortalte jeg om den danske folkehøjskole og specielt den danske sygeplejehøjskole. Det måtte ske på engelsk — et sprog de alle forstod. Efter en rundgang på skolen spistes der til aften, og om aftenen underholdt et af danskholdene med et program tilrettelagt på en sådan måde, at der var mulighed for at følge med, trods sprogvanskelighederne. Efter en lille engelsk orientering opførtes tre billeder fra sygeplejens historie. Charles Dickens klassiske sygeplejerske fra 1870, Sairey Gamp, blev spillet storartet af frøken Frederiksen. Derefter så vi et billede fra vores tid, hvor vanskeligheden er at bruge teknikken til hjælp i sygeplejen uden at omsorgen for patienten glemmes; og til sidst viste vi, hvordan man formoder, at sygepleje vil blive udført i året 2050. Dette billede er skrevet af forständerinde frøken H. Josephsen fra Ubberup Højskole. Efter en kort engelsk andagt samledes vi i spisestuen ved et festligt kaffebord, hvor mange gæster blandede sig med eleverne. Vi syntes, at vi selv havde haft en festlig dag og håber, at vore gæster også var tilfredse og havde haft udbytte af besøget.

Otte dage efter denne oplevelse stod efterårsferien for døren; vi trængte alle til den, og den blev nydt, tør jeg sige. Vi samlede kræfter til den sidste dyst, som ikke er den mindst krævende.

Allerede den 1. november havde vi forældredag, og heldigvis havde vi endnu engang vores forstander som den ideelle vært for ca. 40 forældrepar, som glædede os ved at komme. Dagen forløb efter vort sædvanlige program: kaffebord, så tale i foredragssalen af forstanderen og mig om skolens mål og sigte. Forstanderens emne var hentet fra den sidste replik fra aftenens underholdning: »Jeg vil gerne tale med et rigtigt menneske«. Forstanderen gjorde rede for, hvad man forstår ved et rigtigt menneske og sagde noget om, hvordan vi her vil prøve at hjælpe vore elever til netop at blive det. Om aftenen gentog vi underholdningen fra besøget af de udenlandske sygeplejersker med samme vellykkede resultat. Ved aftenens kaffebord takkede gdr. Teodor Skov, V. Tirsted, på forældrenes vegne, hvorefter forstanderen sluttede med andagt.

Torsdag den 5. november var vi på udflugt. Denne gang gik turen til Blindeskolen på Refsnæs, hvor vi alle 110 efter en god orientering fik forevist institutionen. Den gode ånd og tone og børnenes glade og tillidsfulde ansigter gjorde, at vi tog derfra med tak i sindet over, at der findes et sådant sted for børn, der før i tiden måtte friste en ørkesløs og trist tilværelse som blinde.

Næste etape for vor udflugt foregik på Ubberup Højskole, hvortil vi var inviteret til vort årlige besøg, og vi blev som altid godt modtaget. Hvis man kan dømme efter elevernes indbyrdes snakken, befandt alle sig storartet. Ville man tale til sin sidemand, måtte man simpelthen råbe for at blive hørt, så megen snak var der. Aftenens clou er jo altid Ubberupelevernes underholdning i gymnastiksalen; også denne gang var det noget ud over det sædvanlige, der blev vist, nemlig Ionesco's »Næsehornet« i en udmærket opførelse. I høj stemning drog vi hjem efter en udbytterig udflugt.

Ved fru Hansens afrejse overtog fru Davidsen ansvaret for køkkenet, og det er en stor hjælp i vores nu »moderløse« tilværelse.

»Barselsstuen«

Om afskedsfesten for pastor Hansen den 8. november kan man læse andetsteds i bladet.

Lørdag den 14. november rullede der to store flyttevogne op foran hoveddøren, og så først gik det for alvor op for os, hvad der forestod. Det kneb at få sagt det endelige farvel både for pastor Hansens og for os, der blev tilbage, men midt i vemoden glædede vi os over, at pastor Hansen kunne rejse fra en skole, der er godt igang og i fin stand, og at han nu er tilbage i en præstegerning igen, sådan som hans ønske har været det nu i mange år.

Pastor Hansens nye adresse er: — Præstegården, Hald St.

Vi håber at kunne drive skolen videre i pastor Hansens ånd, indtil vores nye forstander tiltræder; nu i adventstiden vil vi bevare de gode traditioner med at tænde adventslysene i adventskransene og ved at tænde lys for de forjættelser, der vil blive læst ved morgenandagterne; ligeledes vil vi samles til de hyggelige adventsaftener, de adventssøndage eleverne er her.

Lige inden dette blad går i trykken, har D-holdet underholdt os en aften under Dagmar Borks ledelse. Det blev en meget fin aften med Holbergs: »Barselsstuen« — dog kun 2. akt. Det var virkelig en god opførelse med smukke dragter, og de forskellige typer på de mange besøgende til den kønne, unge barselkone, var festlige og fornøjelige. Det glædede os, at en hel del af de optrædendes familier kom for at være med, og flere forskellige havde ordet ved kaffebordet bagefter. Kirsten Møller sluttede aftenen med andagt.

Annette Pade.

GIRO 8701 En del har sikkert undret sig over, at der ikke var et girokort i det sidste nummer af »Sølvsnoren«, for der stod jo ligefrem, at det skulle være der.

Der er sket det meget kedelige, at man på trykkeriet har glemt at lægge girokort i de blade, der udsendes gennem avispostkontoret. — Vi beklager meget, at det er sket, og håber, at De vil bære over med os, selv om vi nu lægger et girokort i dette nummer. Det er jo ikke ligefrem den slags julekort, vi helst vil sende Dem; men vi er nødt til det — kassen er tom —. Vi håber, at De vil undskylde os, og at girokortet ikke glemmes i juletravlheden.

BD.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. — Redaktør: Bent Davidsen